

**ФОНД ПОДДЕРЖКИ ПОЛИТИКИ ТЮРОКЯЗЫЧНЫХ
ГОСУДАРСТВ, г. БИШКЕК**

**ТУРК ТИЛДУУ МАМЛЕКЕТТЕРДИН САЯСАТТЫН КОЛДОО
ФОНДУ, БИШКЕК ш.**

TÜRKDİLLİ DÖVLƏTLƏRİN SİYASƏTİNƏ DƏSTƏK FONDU, BİŞKEK ƒ.

Бул китеп Түрк тилдүү мамлекеттердин
саясатын колдоо Фондунун заказы менен
басылды.

Китеп бекер таркатылат.

Bu kitab Türkdilli dövlətlərin siyasətinə dəstək
fondunun sifarişli ilə nəşr edilmişdir.

Kitab pulsuz yayılır.

Эта книга издана по заказу фонда поддержки
политики тюркоязычных государств.

Книга распространяется бесплатно

HAYDAR ALİYEV-100

YUSUF ASLAN

**100 YAŞIN
MÜBAREK HAYDAR
ALİYEV**

Бишкек – 2023
“Улуу Тоолор”

УДК 821.52
ББК 85 Ки 7-6
У 45

Yusuf Aslan
У 45 **100 Yaşın Mübarek Haydar Aliyev.** «Улуу Тоолор». Б.:
2023. – 220 б.

ISBN 978-9967-8567-48-5

УДК 821.52
ББК 85 Ки 7-6

ISBN 978-9967-8567-48-5

© Yusuf Aslan, 2023

Not; Değerli okurlarım!

Haydar Aliyev'in tanımlamasını kısaca şöyle anlatayım 10 Mayıs 1923 tarihinde doğmuş olup - 12 Aralık 2003 tarihinde hakkın rahmetine kavuşmuştur.

1999 yılında Atatürk Barış Ödülü'ne layık görülen Azerbaycanlı siyasetçi, Azerbaycan Cumhuriyeti'nin üçüncü cumhurbaşkanı ve Nahçıvan Yüksek Meclisi'nin 3. Başkanı seçilmiştir.

Aynı zamanda Azerbaycan'ın “ümummilli lider” ve “ulu önder” unvanlarını taşımaktadır.

Bu vesileyle ulu önder Haydar Aliyev başkanın 100'üncü doğum yılını kutlar ve ölümünden dolayı Allaktan rahmet dilerim.

Ulu önder Haydar ALİYEV'in 100.cü doğum yılı münasebetiyle siz değerli üstadlarımı saygıyla selamlıyarak, anısına yazmış olduğum şiirimi müsaadenizle taktim etmek istiyorum.

AD GÜNÜN MÜBAREK OLSUN ALİYEV

Bütün alem doğumunla şad oldu
Ad günün mübarek olsun Aliyev
Yüz yıl sonra yine ismin yad oldu
Ad günün mübarek olsun Aliyev

Ömür boyu hizmet ettin aleme
Halkın her derdini aldın kaleme
En güzel söz sana olan kelime
Ad günün mübarek olsun Aliyev

Her insanda kara gözler buğulu
Sana bağlamışlar bütün meyili
Sen yüce bir millet türkün oğulu
Ad günün mübarek olsun Aliyev

Ne güzel yakışmış rütbe şanına
Her gün ki işleri koymaz yarına
Bir Haydar Aliyev derler adına
Ad günün mübarek olsun Aliyev

Dostlar Kul Yusuf'um eder iftihar
Azerbaycan senle olur bahtiyar
Özüyle sözüyle bir güzel Haydar
Ad günün mübarek olsun Aliyev...

10. MAYIS 2023

AZERBAJYCAN BAŞKUMANDANI SAYIN: İLHAM ALİ-
YEV CUMHURBAŞKANINA İTHAFEN YAZDIĞIM ŞİİRİM

AZERBAJCAN'IMIN BAŞKUMANDANI

Yüreğimden gelmiş bir iki kelam
Azerbaycan'ımın başkumandanı
Türkiye'den kucak dolusu selam
Azerbaycan'ımın başkumandanı

Haydar Aliyev'den geldin cihana
Serdar oldu güzel Azerbaycan'a
Kılıç kalkan oldu zalim düşmana
Azerbaycan'ımın başkumandanı

Bütün dünya seni canla dinliyor
Asker zalim düşmanları yeniyor
Paşinyan karşında tir - tir titiyor
Azerbaycan'ımın başkumandanı

Senin varlığında var oldu ülken
Ne güzel ihtişam ne iyi görkem
Dostlara gül ise düşmana diken
Azerbaycan'ımın başkumandanı

Vallahi ölçülmez Türk'lerin gücü
İlham kardeşimdi Mehriban bacı
Bizim Kul Yusuf'un başının tacı
Azerbaycan'ımın başkumandanı...

05. EYLÜL 2023

Ayrıca Azerbaycan Cumhurbaşkanı 1.ci yardımcısı Mehriban Aliyev hanımefendiye ithafen yazmış olduğum şiirimi bu kitabımda yayınlamaktan onur duyuyorum.

MEHRİBAN HANIMA İTHAFEN

Ne giyerse giysin yakışır ona
Asker elbiseli Mehriban hanım
Düşmanlara karşı çıkar meydana
Asker elbiseli Mehriban hanım

Cumhuriyet o nun ovası düzü
Dünya var oldukça silinmez izi
O Azerbaycan'ın nazlı bir kızı
Asker elbiseli Mehriban hanım

Cihan-ı alemde bilge eylemci
Nice yetiştirdi asker öğrenci
İleri görüşlü tam bir devrimci
Asker elbiseli Mehriban hanım

Yürüdü cepheye hep azar azar
Şuşa Karabağ'ı dolaşır gezer
Gün gelecek tarih bunuda yazar
Asker elbiseli Mehriban hanım

Tüm Karabağlılar türkü söylesin
Ermenistan kulak verip dinlesin
Sen Azerbaycan'ın Mehribanısın
Asker elbiseli Mehriban hanım

İlham Aliyev'den tükenmez mertlik
Kul Yusuf'um şeref şanımız Türklük...

11. MART 2023

KARABAĞA İTHAFEN YAZDIĞIM BİR ŞİİRİM.

KARABAĞ DENİNCE TÜM AKILLARA

Karabağ denince tüm akıllara
Karalar bağlamış memleket gelir
Azeri yurdumda nazlı canlara
Hunharca yapılmış cinayet gelir

Karabağlı bir bir vuruldu gitti
Kimi suya düştü boğuldu gitti
Gülüşen yuvalar dağıldı gitti
Başımıza böyle alamet gelir

Kara gözlü gelin kızlar soyuldu
Göğüsler kesilip gözler oyuldu
Ak alınından nice gençler vuruldu
Ancak Ermeni'den ihanet gelir

Ülkeyi istila eden düşmanlar
Boğazlandı gelin kızlar oğlanlar
Ziyalılar ağım ağım kan ağlar
Bilmem ki ne zaman selamet gelir

Der Yusuf bundandır benim kederim
Dilerse canımı feda ederim
Azeri gardaşa haktan dilerim
Bir Atatürk gibi kemalet gelir.

10. KASIM 2020

FADİK KIZ

DRAMATİK BİR HALK ROMANI

ÖN SÖZ:

Değerli canlar.

Çalışan insanlar hiçbir zaman darda, zorda kalmazlar, mutlak suret'te emeğinin karşılığını alırlar.

Ancak, bir kişinin çalışıp'da refaha ulaşması için, çalıştığı iş yerinde sabır sebat eylemesi gerekmektedir.

Bu romanın içindeki Mehmet Çavuş'ta köyün de çok çalışkan, dürüst, terbiyeli, konu komşusuna olsun, büyüğüne küçüğüne olsun sevgisini saygısını gösteren değerli bir köylü ve öyle bir portre çizmektedir.

Ancak köyde aile fertlerini geçindirmekte zorlandığı için, Bursa'ya göç ederek daha refah düzeyde yaşamlarını sürdürmeyi umut ederken, gelişmiş büyük şehirlerin büyümlü atmosferine kapılarak elinden geldiğince sözde daha ileri hatta daha uç bir hayatı yaşamak istediği için, çeşitli gayrı meşru gruplarından olan bazı kişilerle tanışıp arkadaş olması, Mehmet Çavuşu kumara, içkiye, bara, pavyona alıştırmakla kalmayıp evinden de uzak hale getirmişlerdi!!!

Öte taraftan saçını süpürge ederek ömrünü evine heba eden Ayşe Kadın, kocasının yaptığı gayrı meşru işlerinden ve evine bakmayışından dolayı hayata kahrederek hastalanıp daha genç yaşta hakka yürümüştür.

Fadik Kız ise babasının sorumsuzluğundan ve annesinin genç yaşta ölümünden sonra, bir boşluğa düşerek zor günler geçirmekteyken, nişanlısı Bekir'in büyümlü sözlerini, sanki imdanına yetişen çareymiş gibi algılayıp, birlikte İstanbul a kaçarak yaşadığı o zor günlerin kurtuluşu sanmıştı.

Oysa ki Fadik Kızı İstanbul da daha ne zorluklar bekliyordu?

Fadik Kızın bu yaşına kadar yaşayıp'da gördüğü bütün zorluklar, İstanbul da başına geleceklerin yanında, bir kabak çekirdeğinin içi kadar bile olmayacak, İstanbul a geldiğine geleceğine bin pişman olacaktı.

Fadik Kız Karadeniz de çay toplama işçiliğinden tutunda, Bursa da konfeksiyon işçiliğinde kadar çalışmıştır.

Hatta, kurtuluşu başka yerlerde bulak için, Nişanlısı Bekir ile İstanbul a kaçan Fadik Kız, kendi yakınları tarafından hayat kadınlığı yapmaya kadar itilerek hayatın acımasızlığını bizzat yaşıyordu, evlenmiş olduğu kocası Bekir'den,de bir müddet sonra, ayrılmıştı.

Günün birinde bu gayrı meşru işlerden ve bu hayat kadınlığından kurtulması için, Cami'ye gidip ellerini açarak, Allah'ım beni bu kötü hayattan ve bu kötü alışkanlıklardan kurtar. “diye, Allaha yalvarıyordu, ertesi günü karşısına çıkan kasap Müslüm ile tanışıp birbirlerini de sevdikten sonra, onunla imam nikahı kıyarak tekrar evlenip ev hanımı olmuştu.

Ancak, daha sonra Kasap Müslüm'den,de ayrılıp bir Şair ile aşk evliliği yaparak hep düşlediği ve arzu ettiği yaşama kavuşmuştur.

Sevgili okurlar.

“Fadik Kız” romanı tarafımdan ismi saklı tutulan bir hanımefendinin isteği üzerine kaleme alınıp yazılmış olmakla birlikte, şu anda gerçek hayatta olup yaşamını idame ettirmektedir.

Fadik Kız hem akıcı bir roman, hem de bir zamanlar saklı tutulmuş olup, daha sonraları gün ışığına çıkarak gerçek yaşanmış bir hayat hikayesini dar çerçeve içinde değil de, yelpazeyi genişleterek ayrı bir renk katmak suretiyle halkımıza sunulmuştur.

Yazar: Yusuf Aslan.

Fadik Kız...

Şirin bir köyümüzde parmakla gösterilecek kadar, çok değerli, saygıya ve sevgiye layık, toprağını işleyerek ülkemize hizmet eden, bu emektar ve vefakar aile, güzel bir ilimizin, şirin bir köyünde dedesinden kalma üç dönümlük çay bahçesiyle geçimini sağlayan, hatta yıkık, dökük bir evde kendisi, eşi ve kızıyla birlikte yaşamlarını sürdüren bu örnek ailenin reisi değerli, Mehmet Çavuş, üç dönümlük çay bahçesinden kaldırdığı hasılat ile evinin geçimini sağlamakta zorlandığı için, üç dönümlük bir fındık bahçesine yarıya maraba durarak geçim düzeyini daha refah duruma getirmek istediye de,

Örneğin; [Bir kişinin yiyecek ve içecek rızkı kesilmiş ise, neydersen eylesin, bir türlü iki ucunu bir araya getiremez] İşte bu Mehmet Çavuşta rızkı kesilmiş olan, hem gariban hem de fakir tabakasından biriydi.

Örneğin; Bir vatandaş, Doğu Anadolu İllerinde bir ağanın en azından bin baş koyununu keçisini otlatan çobana rica minnetle, bir koyununu da o bin baş koyunların ve keçilerin içine katarak otlatmasını isteyen bu gariban köylünün ricasını kırmayan çoban efendide, o bir koyunu sürüsüne katarak yayılım yerlerinde yayılmasını sağlamıştı.

Ancak, kış aylarının soğuk bir gününde ve bir dağın eteğinde sürüsünü otlatan çobanın sürüsüne, her yerden aç kurtlar saldırarak, o bin baş koyunların ve keçilerin içinden, o gariban, fakir köylünün bir koyununu kaparak alıp götürmüşlerdi.

Bu vahim duruma çobanın gücünde kuvveti de yetmediği gibi, kangal cinsi köpeklerinin de gayret ve çabaları yetersiz kalmış olup – her ne geldiyse o gariban, fakir köylünün koyununun başına gelmişti.

Günlük bir tas süt alan o gariban köylü, bu şekilde o bir tas sütünden de olmuştu.

Bir kişinin yiyecek ekmeği içecek suyu, yani rızkı azalmışsa, ya da kesilmişse, ne yaparsa yapsın, ya da o gariban kişi gidip zalim feleğinen kardeş bile olsa, bir türlü dikiş tutturamaz, hep geri, geri gider.

Yaşadığı süre zarfında mrbillah perma perişan, gözleri yaşlı, boynu bükük, zavallı bir şekilde ömrü gelip geçer.

İşte bu Mehmet avuş ta o gariban ve fakir köylülerden biriydi.

Her ne kadar gayret ve çaba gösterdiyse de bir türlü dikiş tutturamamıştı.

Hem karısı hem de kızı çay bahçesinde olsun, fındık bahçesinde olsun, kendisine yardımcı olarak çalışsalar da, hiçbir zaman bir yılı varlıklı, huzurlu ve rahat olarak geirmemişlerdi.

Sabahın erken saatinde Mehmet avuş un eşi Ayşe hanım sıcacık yatağından kalkarak bahçeye götüreceği [azığı] yiyeceği içeceği hazırlamaya başlar.

Fakin fukaranın evleri, zengin evleri gibimi ki her şey bol olsun?

Ayşe hanım sabah kahvaltısını evde yapacakları için, çaydanlığı suyla doldurarak ocağın üzerine koyar ve çay suyunun kaynamasını beklerken öte taraftan, ögle yemeği için, bulgur pilavı pişirmeye başlar.

ayı demledikten sonra, sofrayı hazırlarken bir tarafta eşi uyardırırken diğer tarafta da kızını uyardırmaya çalışıyordu.

Mehmet avuş ta, Fadik kızda yataklarından kalkmış, ellerini yüzlerini yıkamış, bir neşe içinde hep birlikte kahvaltılarını yapmaya başlamışlardı.

Kahvaltıdan sonra, Ayşe kadın Fadik kıza, Fadik kız sen sofrayı toparla, bende glenliğimizi hazırlayam “deyip, bazı köy yerlerinde [evlik]de denilen mutfağa gider.

Pişmiş bulgur pilavıyla birlikte iki baş soğan ve bir bakrata ayrı ayrı alarak, hep birlikte çay bahçesinin yolunu tutarlar.

Mehmet çavuş un aklında fikrinde hep Bursa ya göçmek vardı.

Kedi kendine, boğulursan büyük suda boğul “derdi.

Avradınan, kızınan iki dönümlük üç dönümlük çay bahçesinde, ya da fındık bahçesinde sürüneceğine, Bursa ya göç karında çalışsın kızında çalışsın sende çalışarak birkaç sene içinde durumunu düzelt, rahata er.

Hem rahata er hem de adam gibi, hep birlikte yaşayın.

İşte, sabahın seher vaktinde karınla, kızınla sele, sele çay toparlayıp satmaya götüreceksin! Ya eksperler birinci, ikinci sınıf görmeyip, bizim fakir halimize acıyarak öldü fiyatına alırlarsa, güneşin altında yana, yana üçümüzün de emeği boşa gider “diye, kara, kara düşünürken, cebinden sigara paketini çıkarıp bir sigara yakarak dumanını içine, taa ciğerlerine kadar çekmişti.

Mehmet çavuşlarla birlikte daha başkaları da çay toplamak için, gidiyorlardı.

Esasi itibariyle, o köy ahalisinin hemen, hemen hepsinin de çay bahçeleri var olduğundan dolayı Mehmet çavuşlar yol boyunca hiç yalnız değillerdi.

Kendilerinden elli metre kadar ilerde giden komşularına kavuşmuşlardı.

Mehmet çavuşlar komşularına, komşuları da Mehmet çavuşlara günaydın, hayırlı sabahlar, hayırlı bol bereketli ürünler olsun “deyip, birbirlerine dostluklarını ve iyi niyet dileklerini sunuyorlardı.

Her iki komşu ailelerden erkek erkekle, kadın kadınla, Fadik kızda kendi kız arkadaşlarıyla bahçeye varıncaya kadar hoş sohbet ede, ede giderlerken, Fadik kız, kız arkadaşına babam Bursa ya göçmeyi düşünüyor.

Geçen günü babam anneme Bursa ya göçersek bende, sende, belki Fadik kızda hep birlikte bir işe girer çalışırız, orada üçümüzde elbirliğiyle çalışırsak, işte o zaman içimize işleyen bu yok-

luğun, bu fakirliğin anasını bellemiş oluruz, işte o zaman sizler hatun gibi, bende bey gibi yaşarız “diyor.

Babam sözlerine devam ederek, diyelim ki Fadik kızımızın burada kısmeti, talihi, bahtı açılıp ta biriyle baş göz eylesek bile, o'nun da sonu, seninle benim gibi olur, çay bahçelerinde sırtından çay sepeti düşmez, ömrübillah rezil bir hayat yaşar.

Ancak Bursa ya göçtük mü, bakarsın orada helal süt emmiş iyi biriyle baş göz ederiz, hiç bari senin gibi, açlığınan yokluğunan rezil rüsva olmaz“ diye, arkadaşının hem koluna girmiş, hem de kulağına, anasıyla babasının konuşmalarını anlatan Fadik kız, herhalde biz bu sene Bursa ya göçeceğiz “diyordu.

Bu zaman diliminde herkes ayrılacakları yere kadar gelmiş olup – birbirlerine esenlik dileyerek kendi çay bahçelerine girmişlerdi.

Ayşe kadın la Fadik kız çay budamasını yaparlarken, Mehmet çavuşta çay dolmuş sepetleri sırtlayarak harman ettikleri yere taşıma işini yapıyordu.

Çalışmaktan zamanın nasıl geçtiğini anlamayan Ayşe kadın, sınır komşularının yemek yediklerini görünce, hemen, kendisinde düzgün bir yere yemek çıkınını açarak, Mehmet çavuş, Fadik kız hadi gelinde yemeğimizi yiyelim.

Gün öğlen olmuşta, çalışmaktan hiç farkına varamadık.

De hadi sofrayı bekletmeyin, çabuk gelin “diyerek hem eşini hem de kızını çağırıyordu.

Yemeklerini yiyip çaylarını da içtikten sonra, tekrar hep birlikte kalkıp işlerine başlamışlardı.

Nihayetinde, o günkü toplayacakları çay yapraklarını toplamışlardı.

Ancak, güneşte dağların başından aştı aşacak olmuştu.

Yine hep birlikte işi bıraktıklarında, işi bıraktıklarının farkına varan diğer komşuları da işi bırakıp yola çıkmışlardı.

Mehmet çavuş daha yola yürümeden arkadaşına dert yanmaya başlamıştı.

Derdi de, tarlada, bağda, bahçede çalışmaktan bizlerin canı çıkıyor.

Çayı, fındığı, buğdayı, arpayı, meyveyi, sebzeyi hep biz köylüler üretiyoruz, ancak, biz köylülerin çektiğimiz emekler hep boşa gidiyor.

Bizler sömürülüyoruz, örneğin, bizlerden bir malın kilosunu öldü fiyatına alıyorlar, aldıkları bu malları başkalarına on katına satıyorlar.

Hani, köylü milletin efendisiydi?

Hani, köylü refah içinde yaşayacaktı?

Yok, kardeşim yok, bu gariban köylüleri düşünenler hiç yok.

Yani, bu saf köylüler, şeytan ve kurnaz geçinen bir avuç azınlığın eşeği, eşeği!

Aklı erip te hakkını hukukunu savunanlara, bunlar “kominist” diyorlar.

Aslında, “kominist”lik ne manaya geliyor, sorsan onu da bilmezler.

Bizler hep yokluk ve sefalet içinde, perma perişan yaşayıp gidiyoruz.

Allah rızası için, bir yıl içinde bir haftamız mutlu, huzurlu geçmiyor ki?

Yoklukla boğuşan insanların günü nasıl mutlu geçsin ki?

Allah cümlemizin yar ve yardımcısı olsun, daha başka ne diyeyim.

Kadını kızı çay bahçesine çalışmaya getiriyorum, bende gece demiyorum, gündüz demiyorum hep çalışıyorum ama elde avuçta hiç bir şey yok.

Evet, bende bu köyde doğdum, ebeecdadım da bu köyde doğdular, yaşadılar ve öldüler ama, Allah rızası için, on dönümlük bir tarla ya da bağ bahçe alıp ta kendilerinden sonra, gelecek olan, bizlere bırakmamışlar.

Beklide onların devri, zamanı bizlerin bu devri zamanımızdan daha kötüydü “kim bilir?

Bu konuda geçmişlerimize, ata ecdadımıza bir şey diyemiyorum da!

Bir şey demem için, önce kendimden pay biçmeliyim!

Ben beş dönümlük ya da on dönümlük bir tarla, bir bağ bahçe alabiliormuyum?

Hayır “alamıyorum.

Belki onlarda benim gibi alamadılar.

Belki onlar, bizlerin yaşadığı bu hayattan daha zor, daha bir yokluk içinde perişan, rezil rüsva, boynu bükük, sefil bir hayat yaşadılar.

Onlar bu köyde doğdular, büyüdüler ve öldüler ama ben onların yaşadığı ve yaptığı gibi yapmayacağım.

Ben çocuklarıma bir şeyler bırakmak için, bu köyü yakın bir zamanda terk edeceğim “diyerek, içinin derdini tasasını dökmüştü.

Mehmet çavuş Bursa ya göçeceği düşüncesini ilk defa yakın bir arkadaşına açılarak “söylemişti.

Daha doğrusu bursa ya göçeceği düşüncesini arkadaşına açmıştı ki, arkadaşının söyleyeceği sözlerinden, kendi yapacağı işin ne derece doğru olup olmadığını çıkara!

Mehmet çavuşun hem komşusu hem de yakın arkadaşı olan zat!

Hem akıllı, hem dürüst, hem de konuyu komşuyu gözetip kollayan çok değerli bir insandı.

Mehmet çavuşun yakın dostu ve arkadaşı olan Yusuf efendi arkadaşının gözlerinin içine bakarak, benim değerli köylüm, benim değerli komşum ve de benim değerli dostum, arkadaşım, bir insanın başı ağrısın, yada hasta olsa, elden önce sen koşarsın.

Bir köylün ya da bir arkadaşın uzak bir yerlere gidecek olsa, ailesini emanet edecek kadar dürüstsün, terbiyelin.

Gel gelelim şu zalim yokluk, fakir fukaralık senin gibi değerli ve kıymetli bir köylümüzün, dostumuzun, arkadaşımızın belini bükmektedir.

Halbuysa ben yiğidim “diyen değme yiğitler, senin bileğini bükemez ama, şu zalim yokluk senin boynunu büküyor.

Keşke imkanım olsa da sana yardımcı olsam, sana yardımcı olsam da köyümüzde kalsan ne kadar iyi olurdu.

Tabii ki buna en çokta sevinen ben olurum.

Ama ben derim ki, bu köyden göç git, göçüp git te şu yokluğun, şu esaretin zincirini kırasın.

Çağanla, çoluğunla, ailenle mutlu, huzurlu bir hayat yaşayalım.

Haa, biz seninle köylüyüz, komşuyuz, ondan ötesi biz kardeşten de öte iki can ciğer arkadaşız.

Ola ki, maddi durumun elverişli değilse, bursa ya gitmeden önce beni görde elimden geldiğince sana yardımcı olayım “diye, hem görüş ve düşüncelerini hem de maddi manevi yönde yardımcı olmayı açık bir dille, açık bir yüreklilikle ifade eylemişti.

Yusuf efendinin böyle sıcak ve samimi davranması Mehmet çavuşu ziyadesiyle memnun ve mutlu kılmıştı.

Her iki can ciğer arkadaşın konuşmaları böyle devam ederken, vaktin nasıl geçtiğini, hatta onca yolu ne çabuk geldiklerinin bile hiç farkında olmadan evlerinin önüne kadar gelmişlerdi.

Her iki komşu aile, birbirlerine esenlikler dileyerek evlerine girerler.

Mehmet çavuş, Ayşe kadın ve Fadik kız her üçü de divanların üzerine kendilerini atarak dinlenmeye, günün yorgunluğunu çıkarmaya çalışıyorlardı.

Divanın üzerinde bir müddet öyle uzanık vaziyette kaldıktan sonra, Ayşe kadın yerinden kalkıp, kızına da seslenerek, hadi kızım sende kalkıver de, sen akşam yemeğini hazırla, bende şu bu laşık kapı kaçağı yıkayayım “diyerek mutfığa gider.

Ayşe kadının ardından, Fadik kızda kalkıp o da mutfığa gider.

Fadik kızda kalkınca, Mehmet çavuşta kalkarak lavaboya gider, elini yüzünü yıkadıktan sonra, gelip televizyonu açarak izlemeye başlar.

Programda Bursa'nın gelişmişliğini ve güzelliklerini Bursa'nın da taşının toprağının altın olduğunu, memleketin her yerinden milletin akın, akın göç ettiklerini, akıllı, dürüst, çalışkan, işine gücüne sadık olanların tez zamanda para pul, ev bark sahibi olduklarını, akli başında olmayıp ta parasının pulunun kıymetini bilmeyenler, yani çalışıp kazandığı kazancını har vurup harman savuranların ise rezil rüsva, perma perişan olduklarını anlatan sunucuyu pür dikkat dinleyen Mehmet çavuş erinde, geçinde, en sonunda ben bu Bursa ya gidecem, gidince, kendime doğru dürüst, sağlam bir iş bulduktan sonra, birde kiralık ev buldum mu, hemen Hanıma ve Yusuf efendiye haber ederim, bir kamyona evi barkı yüklerler, ver elini bursa “deyip çıkar gelirler!!!

O köyde geçmişten beri atam, dedem hep rezillik içinde yaşamışlar!

Eee bana gelince, bende rezil rüsva içinde yaşıyorum.

Ben rezil rüsva içinde yaşadığım gibi, eşimde, kızımda benimle aynı rezilliği yaşayıp, aynı kaderi paylaşıyorlar.

Eşime olsun, kızıma olsun çektikleri onca yokluktan, rezillikten dolayı yazık değil mi onlara?

Bu garibanların suçu günahı nedir “yani.

Dünyada elaleme yiyecek ekmek, içecek su varda, bir bunlara mı yoktur.

Ben, kendim için olmasa bile, bunların hatırına o Bursa ya göçüp gideceğim “diye, düşünce, düşünce hayallere dalan Mehmet çavuşu, Ayşe kadın elinde sofrasıyla odaya gelerek, daldığı hayalinden uyandırmıştı.

Ayşe kadın odaya girerken, işten güçten biraz olsun boş kalıp ta şu evin işine el atamıyoruz ki, hele şu eve bak, her taraf kir pas içinde, pislik içinde.

Aha, akşamlık yemeğimizi kaç saatte hazırladık, yemeği yedikten sonra, bu seferde yarınki yemeği hazırlayacağız.

Bari, yarınki yemeği tez elden hazırlayam da, birazda yerimize uzanıp dinlenelim “diye, kendi kendine konuşup sustuğunda,

yer sofrasını sermiş, eşine de, hadi Mehmet çavuş, hadi sofraya gel.

Allah ne verdiyse bir şeyler, yiyip içelim “derken, Fadik kızda siniyle birlikte odaya girmişti.

Yemek esnasında Mehmet çavuş, eşi Ayşe kadına ve Fadik kıza seslenerek, bu gün çay bahçesinden gelirken komşumuz Yusuf efendiyle, bursa ya gidip bir iş bulacağımı, işi bulduktan sonra, başımızı sokacak birde kiralık ev bulacağımı, bunları yaptıktan sonra, evi barkı yükleyip ver elini Bursa “deyip, göçeceğimizi anlattım.

Yusuf efendide benim için olsun, senin için olsun, Fadik kız için olsun, yani bizlerin iyi bir köylü, iyi bir komşu olduğumuzu ancak, şu zalim yokluktan dolayı, birini bulursak, diğerini bulamadığımızı hatta çok zor günler geçirdiğimizi, eğer ki Bursa ya göçüp’de iyi bir işte hep birlikte çalışırsak işte o zaman bu esaretin zincirini kıracağımızı anlattı ve hemen arkasından, eğer göçeceksen buralarda fazla eğleşme, bir an önce Bursa ya göç git ve İşlerini yoluna koy “dedi ve ekledi, Bursa ya giderken beni de görmeyi ihmal eyleme, dünya hali, belki paraya pula ihtiyacın olur “deyip, beni de tembihlemeyi unutmadı!!!

Allah bin kere razı olsun, hem iyi bir köylüm, hem iyi bir komşum, hem iyi bir arkadaşım, hem de iyi bir iyiliksever.

Çok değerli bir insan “deyip, konuşmasını bitirdikten sonra, Mehmet çavuş hem kadına hem de kızına, peki, Bursa ya göçme işine sizler ne diyorsunuz?

Sizlerinde fikrini, düşüncesini alayım.

Bursa ya göçmeye her ikinizin de rızalığınız, gönlünüz var mı?

Eğer ki gönlünüz yoksa “göçmeyiz ya da gönlünüz varsa “göçeriz “diye eşiyle kızının da bu konuda düşüncelerini alıyordu.

Farzumahal, Bursa’ya göçersek, rahat bir yaşam yaşamak için, benim kazancımın yetersiz kalacağından dolayı, sizlere de bir iş bulursak “çalışırmısınız?

Yada, efendim bizler gidip te ellerin işinde gücünde çalışamayız mı “dersiniz.?”

Daha göçmeden bunları kendi aramızda enine boyuna konuşup tartışalım, neleri yapabiliriz, ya da neleri yapamayız gözden geçirip, öğrenelim “değimli yani? “deyip, aklından geçen bütün düşüncelerini eşi ve kızıyla paylaşmıştı.

Mehmet çavuş hem konuşup hem de yemeğini yeyip karnını doyurarak, Allah’ım verdiğin nimetlere çok şükürler olsun “deyip, bir kenara çekilip oturmuştu.

Oturmasına oturmuştu ama hem eşinden hem de kızından gelecek cevabı alamamıştı.

Ayşe kadında duasını ettikten sonra, o da Mehmet çavuşun böğründe boş bir yere oturmuştu. Fadik kızda sofraya bezini toparlayıp mutfağa götürdüğünde, bulaşıklar için, ey aman bulaşıkları da daha sonra yıkarım!

Hele anamınan babamın yanına varayım bakam, nasıl bir karara varacaklar “deyip, odaya gelerek o da anasının yanına oturur!

Ayşe kadın Mehmet çavuşa, Mehmet çavuş sen benim otuz yıllık erimsin.

Bende sana otuz yıldır hizmet ediyorum, daha yetmedi sana dünyalar güzeli birde kız ile birde oğlan evladı verdim.

Sende bana otuz yıldır sadık bir eş, kızıma iyi bir baba oldun.

Oğlum askerden sonra, köyde pek kalmadı ama ona da iyi bir babasın.

Bazen oldu, yatağa birlikte aç girdik, bazen oldu, tok girdik.

Bazen iyi, bazen kötü durumda, bu hayatın zorlu meşakkatini birlikte göğüsledik.

Bazen birlikte ağlayıp, bazen birlikte güldük.

Şu an ki durumumuzda pek iç açıcı değil yani!

Ayşe kadın Mehmet çavuş un elini ellerinin arasına alıp, gözlerini de gözlerine dikerek, Mehmet çavuş, Mehmet çavuş, benim otuz yıllık erim, erkeğim, ruhumun gıdası, ömrümün sevdası, biricik kızımın yiğit ve yakışıklı babası Mehmet çavuşum.

Sen Bursa ya değil de dünyanın öbür ucuna da gitsen, hatta bir ıssız dağın başına kara çadırda açsan, ben senin elinden tutar gittiğin her yere birlikte giderim.

Geçmiş zamanın en güzel kızı olan, bu Ayşe kadın senin yoluna kurban olsun.

Bir an önce var git Bursa ya.

Çalışacağın işini bul.

Oturacağımız evini bul.

Daha sonrada evi barkı yükleyip buralardan göçelim.

Sen iş için bursa ya gidince, sanma ki buradaki işler geri kalacak!

Allahın izniyle bende Ayşe kadınsam, tek başıma bile her işin üstesinden gelirim.

Kaldı ki tek değilim!

Yanımda aslan gibi, elli ayaklı Fadik kızım var. “diyerek, eşi Mehmet çavuşa her zaman olduğu gibi, bir kere daha bağlılığını, sadakatliğini ifade eylemişti.

Ayşe kadın sözlerini bitirdiğinde, bu seferde Fadik kız ayağa kalkarak babasının boynuna sarılıp yanaklarından öpüyor, gözlerini de gözlerine dikmiş bir vaziyette, babacığım sen Bursa ya git, oradaki yapacağın işlerini hallet!

Buradaki işleri de hiç düşünme!

Allahın izniyle anam ile ben yapılacak işlerin üstesinden geliriz “diyerek,

Babasına hem moral hem de destek veriyordu.

Hanımından ve kızından tam destek ve güven alan Mehmet çavuş, her ikisine de çok teşekkür edip – yaşadığı süre içerisinde ömür boyu minnettar kalacağını ifade ediyordu.

Mehmet çavuş bu anlamlı konuşmanın ardından, zaten bu sene ağaçları “don” vurdu.

Ağaçları don vurduğu için, zannetmiyorum ki fındık ola...

Bu sene ağaçlarda fındık olmayacağına göre, bahçeyi de sahibine teslim edelim “deyip, hem Ayşe kadına hem de kızına, hani bu akşam şöyle okkalı bir çay demlemediniz?

Bursa ya göçme hayaliyle unuttunuz galiba!

Hadi bir çay demleyin de hem çay keyfi yapalım, hem de şu yorgunluğumuzu çıkaralım!

Daha sonrada yerimize düşüp yatalım “dediğinde, Fadik kız bir anda yerinden sıçrayıp mutfağa gitmişti bile!

Fadik kız mutfağa gittiğinde, Mehmet çavuşla Ayşe kadının kalpleri birmiş ki, kızlarının helal süt emmiş biriyle baş göz edilmesini, çoluğa çocuğa karışmasını, iyi bir yurt yuva kurmasını, kendilerinin de kızlarının üzerinde birer koruyucu melek gibi durmalarını, enine boyuna konuşarak birbirleriyle mutabık kalmışlardı.

Mehmet çavuş la Ayşe kadın kızlarının geleceğinden bahse derlerken, Fadik kızda mutfak kapısının arkasından annesiyle babasının, kendisi hakkındaki konuşmaları dinliyordu.

Hem konuşmaları dinliyor hem de Bursa ya göçtükten sonra, orada helal süt emmiş biriyle baş göz olacağı ve kendinin de çoluğa çocuğa karışacağı için, sevincinden yüreği kıpır, kıpır ediyor, adeta yerinde duramıyordu.

Annesiyle babasının konuşmaları sona erdiğinde, Fadik kız çayı şekeri alıp odaya götürerek, buyurun efendim, sizlere tavşan kanı gibi, güzel bir çay demledim “deyip, bardakları sıcak suyla çalkalayıp çayları doldurduktan sonra, de hadi buyurun afiyetle için “diyordu.

Mehmet çavuşlar bir keyif ile çaylarını içerlerken, zamanın bi hayli geçtiğinin farkına vardıklarında, Fadik kız kendi odasına, annesiyle babası da kendi odalarına çekilmişlerdi.

Ertesi günü sabah, yine ezan vaktinde kalkıp çay bahçesine yollanmışlardı.

Çay toplama faslı uzun sürdüğü için, Mehmet çavuş çay toplama işini sade Ayşe kadın ile Fadik kızın üzerine atıp ta Bursa ya gitmeyi içine sindiremiyordu.

İlla ki çay toplama işini bitirip, toplanan çayları da çay kura devrettikten sonra, içi rahat ederek Bursa ya gitmeyi düşünüyordu.

Mehmet çavuş un yegane düşüncesi buydu.

Ayrıyeten, kazandıkları üç beş kuruşu da Ayşe kadının çeyiz sandığında, bir bohçanın içine koymuştu.

Ancak, şimdiye kadar biriktirmiş olduğu paranın kaç lira olduğunu bilmediği için, akşam eve gittiğimde Ayşe kadın la birlikte sandığı açıp parayı sayayım, hele bakalım ne kadar toplamışız!

Bursa ya gitmeye, hatta orada harcamaya yetip yetmeyeceğine bakalım!

İnşallah ki epeyce paramız olmuştur.

Eğer olmasa da o zamana kadar çay kur da çayların parasını ödemeye başlar galiba “diye, düşünürken ne kadar zamandan beri çalıştığının farkında olmamıştı ama akşam olmuştur.

Ayşe kadın sırtında çay sepeti götüren eşinin arkasından, Mehmet çavuş, Mehmet çavuş sırtındaki sepeti boşalttıktan sonra, toparlanıp eve gidelim.

Baksana, gün dağlardan aşır, karanlık kavuşuyor “diye seslenirken, Fadik kıza da, hadi kızım toparlanalım da eve gidelim.

Daha, evde akşam yemeği hazırlayacağız “deyip, kendiside çay budama makasını yanındaki sepetin içine koyarak kızıyla birlikte yola çıkmışlardı.

Mehmet çavuşu beklerken, yanlarına sınır komşuları olan Yusuf efendi ile eşi ve çocukları da gelmişlerdi.

Anlaşılan, onlarda evlerine gitmek için, işlerini paydos etmişlerdi.

Mehmet çavuşta yanlarına geldikten sonra, hep birlikte yola koyulmuşlardı.

Mehmet çavuş yol boyunca, hem komşusu hem de arkadaşı olan Yusuf efendiye, bu sene fındıkları don vurduğundan dolayı,

yüksek yerlerde findığın olmayacağını, ancak soğuktan, dondan korunabilmiş olan enginlerde, dulda yerlerde findığın olacağını, kendinin yarıya baktığı fındık bahçesinin yüksek yerde olduğunu, soğuğa, dona karşı dayanamayıp ağaçların fındık vermeyişi, hem de Bursa ya göçme niyetinin olduğundan dolayı fındık bahçesini sahibine geri teslim ettiğini anlatıyordu!!!

Öte taraftan Yusuf efendinin eşi Hatice hanım da beraber yürüdüğü Ayşe kadına, kız anam, insan kendi doğduğu büyüdüğü köyünü, işsiz güçsüzlük yüzünden terk edipte, hiç tanıyıp bilmediği, garip gurbet ellere, taa Bursa'lara gidecek, iş bulup, ev bulup daha sonrada sizi götürecekt!

Kız var ya bu işler o kadar kolay işler değil vallahi!

İnşallah başarır ama Bursa ya göçmekte kolay değil, bu işleri yapmakta kolay değil yani...

Göçmekte sizde haklısınız “diyordu.

Hatice hanım Ayşe kadına, kız Ayşe kocan Bursa ya gitmeden önce bi iyice tembihle emi, yolda yolakta olsun, Bursa da olsun, hırlısı var hırsızı var.

Öyle her gördüğüne, her konuştuğuna güvenmesin.

Önce kendi kendine, sonrada cebine mukayyet olsun.

Dünyada akla gelmedik, hiç duyulup işitilmedik, yani senin anlayacağın, olmadık işler var.

Televizyonda, haberlerde görmüyormusun?

Nice garip gureba insanların başına olmadık işler geliyor “diye öğüt veriyordu.

Ayşe kadında Hatice hanımı bir iyice dinledikten sonra, hee vallahi komşum sen çok doğru söylüyorsun!

İyi ki böyle bir şeyi söyledin de benimde aklıma girdi.

Ben, senin bana anlattığın, yani verdiğin bu öğüdü bu gece Mehmet çavuşa bir, bir işlerim.

Yani derim ki, Mehmet çavuş sen Bursa ya giderken olsun, Bursa ya vardıktan sonra olsun, öncelikle kendi canına, daha sonrada cebindeki parana mukayyet ol.

Ben bu sözleri ne zaman derim, ancak gece yatağa girince “derim.

Mehmet çavuş un dün gece beni canı çekmişti de, ben yorgun olduğum için, Mehmet çavuş bu işi bu gece yapmayalım da, yarın gece yapalım!

Sana söz veriyorum, sen demeden ben hazır olacağım “demiştim!

İşte o zaman, yani gece işimizi görürken bunları söylerim ve ayıktırırım o nu “dediğinde, Hatice hanımda bir kahkaha atarak öyle bir güldü ki, hem kendi eşi ve çocukları hem de Ayşe kadının eşi ve kızı, Hatice hanımın bu kahkahasına şaşırmışlardı.

Yusuf efendide eşi, Hatice hanıma gene kaynattın ha hanım “diyerek, okşayıcı bir şekilde söylemişti.

Hatice hanım ın kahkaha atmasına, Ayşe hanım’ın utancından yüzü kızarmıştı.

Ayrıca, Hatice hanım, Ayşe kadına bu gece ki yatma işini hatırlattığı için, teşekkür ederek, iyi ki bu işi aklıma düşürdün kız!

Kaç zamandır bizde hiç yatmadık ama bende bu gece Yusuf efendiye yaklaşım vereyimde benim erim olan, erkeğim olan canım Yusuf’umda işini görüp, keyiflensin.

Kız sen çok yaşa Ayşe kadın “dediğinde, bu sefer her ikisi de kahkahayı basmışlardı. Her iki kadınında kahkahasını duyan, hem çocuklar hem de herifler şaşkın, şaşkın bakarlarken, Yusuf efendi daha fazla dayanamayıp, Hatice hanıma, Hatice hanım gene aklınızda bir şeytanlık var ama İnşallah hayırlara vesile olur “diye, söyleniyordu!

Nitekim bir hoş sohbetle onca yolu bitirip köylerine gelmişlerdi.

Herkes evlerinin yol ayrımında birbirlerine esenlikler dileyerek evlerine giderler.

Hatice hanımın yolda attığı kahkahası, yemek yedikleri sırada Yusuf efendinin aklına gelince?

Ya hanım, biz yolda gelirken sen okkalı bir kahkaha atmıştın!

Sormak ayıp olmasın ama seninle Ayşe kadının bu kadar içten kahkahayı atacak neyi konuştunuz da, sen öyle içten gelen kahkahayı attın “diye, sorunca?

Hatice hanımda, aman herif iki kadının arasındaki konuşmalar hiç sorulurmuymuş!

İkimizin arasında geçen bir laftı da o sebepten öyle kahkaha attım “deyip, gerçeği söylemeyip te gizlediği için, Yusuf efendide üstüne, üstüne gidip, ısrar edince!

Hatice hanım, Yusuf efendinin ısrarına daha fazla dayanamayıp, bu gece sen görürsün, sana bir sürprizim var “deyince, Yusuf efendide duyduğu bu söze karşı sessiz kalmayı ve geceyi beklemeyi daha uygun görerek, Hatice hanım ın üstüne gitmeyi kesmişti.

Mehmet çavuşun evinde de aynı konu vardı!

Hatice hanımla senin aranda her ne gibi konuşma geçti de, her ikinizde öyle kahkahayı bastınız “diye soran, Mehmet çavuşa, Ayşe kadında biz kadın kadına konuşup gülüştük “diye yanıtlıyordu. Mehmet çavuş mevzuyu öğrenmek adına biraz daha üstelence, Ayşe kadın da bu ısrarlara daha fazla dayanamayıp, kocasının gözlerinin içine bakarak, yahu herif sen dün gece yatmak için, benden istemiştin ya, bende sana herif bu gün çok yorgunum, hem de bu gün canım istemiyor! Ancak, sana söz veriyorum, yarın gece vereceğim “demiştim.

Kadınlar arasında bazen böyle şeyler konuşulur!

Bende bunu anlatınca, Hatice hanımda işte bu lafıma kahkahayı attı.

Hatta, bana aferin kız sana, iyi ki bu lafı atçında benim de hatırıma geldi.

Yusuf efendiyle kaç zamandır birlikte olmuyoruz.

Dur, bu gece bende vereyim de Yusuf efendiyi biraz olsun memnun edeyim “deyince, bende onun bu lafına kahkahayı patlattım.

Sizler erkeksiniz, gerek ki kadınlar arasındaki bu gibi lafları olsun, gülüşmeleri olsun, hiç galaya almayasınız “deyip sözü noktalamıştı.

Yusuf efendi yatağına girmiş, duasını da bitirmişti ki, Hatice hanımda yatak odasına gelip soyunurken, bir taraftan da, Yusuf efendi ben bilirim ki sen yastığa başını koyunca hemen uyursun!

Ben yanına gelene kadar sakın ha uyuma emi canım “diye seslendiğinde, Yusuf efendide yorganın altından seslenerek, mühür gözlüm, tatlım, kıymetlim benim, senin bana yapacağın sürprizini, az çok tahmin ettiğim için, sabırsızlıkla seni bekliyorum “diye, karşılıklı konuşmaların ardından, Hatice hanım da soyunmuş, üzerinde hiçbir şey kalmamıştı.

Daha sonra, yorganın bir ucunu kaldırıp altına girerek, Yusuf efendiyle sarılıp karşılıklı birbirlerinin dudaklarını öpmeye, daha sonra da, birbirlerinin önüne ellerini sürerek okşamaya başlamışlardı.

Bu sevişmeye her ikisi de daha fazla dayanamayıp, Hatice hanım Yusuf efendiyi üzerine alırken, de hadi şu işe başla ki içimiz rahatlaya “diye iştahının kabardığını ifade ediyordu, Yusuf efendide daha fazla dayanamayıp yapacağı işine başlamıştı.

Tarlada, bağda bahçede işin gücün elinden böylesi ihtiyaçlarını unutarak, bu işten uzak duran Hatice hanım la Yusuf efendinin aldıkları haz, neşe, mutluluk dünya malını değıyordu.

Nihayetinde, her ikisinin de terleri birbirine karışarak yaptıkları işin doruğuna erdiklerinden olacak ki, Yusuf efendi bir tarafa Hatice hanımda diğer tarafa devrilivermişler, belki sabaha karşı bir daha olur “düşüncesiyle yıkanma işini sabaha bırakıp uyumuşlardı.

Öte tarafta ise, Fadik kız odasına çekilmiş, yatağına yatıp uyumuştur bile!

Mehmet çavuşta yatağına uzanmıştı ama bir aklıda mutfaktaki işini bitirip de yanına gelecek, gelip te gönlünü alacak olan çok sevdiği eşi Ayşe hanımdaydı!

Yarın öğlenki yemeğini hazırlamak için, geciktikçe gecikti, Ayşe hanım geciktikçe Mehmet çavuşunda duracak sabrı kalmamıştı.

Kendi kendine, de hadi be Ayşe kadın, şu işlerini çabuk bitir de gel gayrı “diye söylene, söylene gözleri uykuya daldı dalacakken, kapının gıcirtısına, yarı uyumuş uykusundan sıçrayarak uyanmıştı, göz ucuyla da beklediği avının geldiğini görünce sevinmeye başlar!

Ayşe kadın da yatak odasına girdiğinde Mehmet çavuş un kuşağına eğilerek, Mehmet çavuş uyuma ha, tamam mı herifim.

Bak ben geldim, dün gece “sana” sözünü verdiğim şeyi yerine getireyim “dediğinde, Mehmet çavuş ta de hadi güzelim, de hadi.

Taa akşamdan, yatağa girdiğimden beri seni dört gözle bekliyorum.

Ha geldi, ha gelecek “derken, aha gecenin yarısı oldu.

Sabahın ezan vaktinde geri kalkacağız.

Dünden beri canım çok istiyor seni “diyordu ama Ayşe kadında az daha sabır eyle de şu üstümü başımı çıkarayım “diye söylenirken, tamamen soyunmuş, üzerinde sadece donu kalmıştı.

Donuna bir göz atıp, üstümü tamamen çıkarmışken şu donumu da çıkarayım bari “deyip – donunu da bir hamlede aşağıya sıyırmıştı.

Ayşe kadının donunu çıkardığını gören Mehmet çavuş, yorganın bir ucunu kaldırarak, gel benim sevdiceğim, gel benim canım cananım!

Taa akşamdan beri gözlerimi yollarda koydun.

Ha geldi, ha gelecek “derken seni kavuşturana çok şükürler olsun, işte geldin “deyip beklemekten boğa gibi azgınlaşan Mehmet çavuş bir hamlede Ayşe kadın ın üzerine çıkıp, dünden beri sabırsızlıkla beklediği o muhteşem işine başlar.

Mehmet çavuş zevkini alarak bir keyif ile işini yaparken, Ayşe kadında kocası gibi, aynı duygular içinde keyif alıp – hatta kocasının beline kollarını sıkı sıkıya sarıp aldığı hazdan dolayı bir inilti

ile inliyor, arada birde dudak dudağa gelip – sanki karpuz kabuğu kemirir gibi, birbirlerini kemiriyorlardı.

Mehmet çavuş işini bitirince kendini Ayşe kadının üzerine bırakıp, salar.

Ayşe kadında yaptığı işin doruğuna ermiş olacak ki, geriye doğru dikmiş olduğu bacaklarını, eşinin bacaklarının üzerine doğru uzatır.

Her ikisi de dinlenmek amacıyla bir müddet öylece kalakalırlar.

Daha sonra, Ayşe kadın eşine, şimdi silinelim de, sabaha karşı belki bir daha iş görürüz.

Sabah ezan vaktinde kalktığımızda banyomuzu yapar işimize gideriz “deyip Mehmet çavuş bir taraftan Ayşe kadın da diğer taraftan döşeğin altındaki bezi çıkarıp silindikten sonra, birbirlerine hadi Allah rahatlık versin, hayırlı geceler, iyi uykular “diye iyi dileklerini dileyerek uyumaya çalışırlar.

Çay bahçesindeki çalışmanın yorgunluğuyla, yatakta yaptıkları işin yorgunluğu üst üste gelince, sanki kibrit gibi geçmişlerdi.

Sözde, sabahın seher vaktinde uyanıp bir kere daha o işi göreceklerdi ama maalesef o yorgunluktan dolayı uyanamamışlardı.

Ancak, sabahın ezan sesiyle birlikte uyanmışlardı.

Her ne kadar köylük yer olsa da, köyde elektrik olduğunda dolayı her evin gün ısısı vardı.

Mehmet çavuş la Ayşe kadın uyanır uyanmaz hemen banyoya giderek duşlarını alırlar.

Dün akşam çay bahçesinden gelirken Hatice hanım ile Ayşe kadın, hem bu akşam hem de sabaha karşı olmak üzere, bu gece ikişer kere iş göreceklerini birbirlerine söylemişlerdi.

Ancak, kendilerinin bir kereye mahsus iş gördükleri gibi, Hatice hanımlarda mı acaba bir kere iş gördüler, yoksa dediği gibi, iki keremi iş gördüler “diye düşünürken, kendi kendine, ey amaan ister bir kere görsünler, isterse iki kere görsünler!

Önemli olan o işi görürken isteyerek yapıp tadını almak.

Zaten biraz sonra, yolda giderken bir keremi yoksa iki keremi yaptıklarını hemen söyler “deyip kahvaltıyı hazırlamaya başlar.

Mehmet çavuşun önceki günlerden daha fazla yüzü gülüyordu.

Yerinden kalkıp ta kahvaltı sofrasını hazırlayan eşine yardım bile ediyordu.

Kocasının kendisine yardım ettiğini gören Ayşe kadın, bu erkek milleti hep böyle olur zaten!

Canları istedikleri zaman, eğer ki vermezsen yüzlerinden düşen bit bin parça olur.

Ya da istediklerinde verirsen var a, o zaman işte böyle yüzleri güleç olur, önün ardın sırada kırk takla atarlar.

Hatta sevincinden olsun, keyfinden olsun gelir gider götünü öperler.

Şimdi bizim herifin yaptığı a bu işte “deyi aklından film şeridi gibi böyle bir düşünce gelip geçiyordu.

Nihayetinde, kahvaltılar yapıldıktan sonra, çay bahçesine gitmek için, evlerinden çıkmışlardı.

Zaten çay toplama işi de bu gün yarın sona erecekti!

Daha sonra, topladıkları çayları “çay ur” teslim edip, her kaç para tutarsa, çaylarının karşılığında çeklerini alacaklardı.

Mehmet çavuşlar evlerinden dışarıya çıktıklarında, Yusuf efendilerde dışarıya çıkmışlardı.

Her iki komşular birbirlerine günaydın, hayırlı sabahlar “diyerek hem selamlaşıp hem de iyi dilek ve temennilerini sunuyorlardı.

Mehmet çavuşla Yusuf efendi önde, çocuklar onların arkasında, çocukların arkasında da Ayşe kadınla Hatice hanım birlikte yürüyorlardı.

Biraz yürüdükten sonra, Ayşe kadın daha fazla dayanamayıp Hatice hanım ın kulağına eğilerek, Hatice hanım siz bu gece kaç kere yaptınız o işi “diye sorduğunda?

Hatice hanımın da dün akşamki kahkahası aklına geldiğinden olacak ki yine, bir kere daha kahkaha attı ve Ayşe kadının kulağına eğilerek, herif yorgun olduğundan olacak ki, yatağa girdiğimiz de hemen işimizi gördük, sabaha belki bir daha iş görürüz diye uyuduk ama uyuyuş o uyuyuş!

Bi uyandık ki sabah olmuş.

Her ikimizde kalkıp hem banyomuzu hem de kahvaltımızı yaptıktan sonra, aha işte seninde gördüğün gibi, evden çıktık bahçeye gidiyoruz.

Yani, senin anlayacağın bu geceyi bir kereyle kapattık “diye Ayşe kadına geceki macerayı anlatıyordu, şimdi sen bizim kaç kere yattığımızı öğrendin “deyip sözünü bitirdiğinde,

Eee siz kaç kere yaptınız o işi, bir kere mi yoksa iki kere mi yaptınız? De hadi söyle bakayım “diye sorgulayınca?

Ayşe kadın, bizde aynı sizin gibi, bir kere yattık, ikincisi nasip olmadı.

Bizde uyandıığımızda sabah olmuştu!

Hemen ikimizde banyoya girip boy abdestimizi aldıktan sonra, kavatlarımızı da yapıp yola koyulduk.

Kız anam bu bir kereye de razıyım.

Allah muhafaza menapoza giren kadınlar gibi, heriflerde menapoza girip te hiç iş göremeseler o zaman halimiz nice olur!

Şimdi bir kerede olsa, iyi kötü işimizi görüyoruz “diye sözün sonuna geldikleri gibi, yolunda sonuna gelmişlerdi.

Her iki komşular birbirlerine hadi rast gele “deyip çay bahçelerine girerler!

Yusuf efendi Mehmet çavuşa, ola ki elin sıkışık olur, m’olursa!

Bursa ya gitmeden gel beni gör “olur mu demişti!

Bu lafi söyledikten sonra, sözlerine devam ederek, Mehmet kardeş ben bilirim ki sen eline, diline, beline, aşına, işine bağlısın, sadıksın ve dürüst birisin.

Bursa ya gidince oraların büyülu havasına, barına pavyonuna, yani kısacası gece hayatına kendini kaptırıp koyuverme!

Ayrıyeten orda ki insanlar birbirini tanımadıkları için, hiç kimseye acımazlar.

Yani diyeceğim odur ki, herkesin eli bir başkasının cebindedir.

Oralarda kahvehaneler aynı kulüp gibi çalışırlar!

İnsanları kumar oynamaya özendirirler.

Hele, hele oralara senin gibi yeni gidenlerin gözlerine bir bakmada anlarlar!

Sana olmadık izzeti ikramı yaparlar!

Daha sonra, seni içkiye de alıştırlar, sarhoş eyledikten sonra, kumar masasına oturturlar, sende sarhoş kafayla kumar oynamaya oturdun mu, elinde avucunda neyin var neyin yok hepsini bir çırpıda alırlar.

Bursa ya ekmek parası kazanmaya giderken, maazallah yurdundan, yuvandan, hele, hele karından kızından olma!

Benim sana hem bir dost nasihatım hem de ricam, aman ha aman göçüp gittiğin zaman, buradaki örfün, adetini, terbiyen nasıl ise, orada da buradaki gibi örfün, adetini, terbiyen gibi, insanca yaşamaya bak.

Eger ki bir yanlışa düşersen, kilimin dört tarafını suya verirsen var ya, asla kendini kurtaramazsın.

İşte o zaman buradaki örf ve adetini, yaşamını, daha da önemlisi şerefini, haysiyetini kaybetmiş olursun.

Vallahi ölümlerden ölüm beğenirsinde, o ölümlü de bulamazsın, onun için aklını kullanacaksın, hadi, şimdilik sana hayırlı işler dilerim “diyen Yusuf efendi, dünyada insanın başına gelebilecek kötülöklere karşı önemli bir nasihat vermiş oluyordu, daha sonra her ikisi de birbirinden ayrılıp bahçelerine gitmişlerdi.

Öğlene kalmayıp her iki komşunun da çay toplama işleri bitmişti.

Yusuf efendi kardeşi Hasana telefon ederek, traktörü alıp gel de, benimle komşumun çaylarını yükleyip “çay kur”a götürerek “demişti.

Aradan yarım saat geçmeden Hasan traktörü çekmiş, abisinin yanına gelmişti.

Yusuf efendiyle Mehmet çavuş daha önceleri çay kur un ofisine birkaç kez çay götürdükleri için, geriye az miktarda çay kalmıştı.

Geriye kalan çayları da el birliğiyle yükleyerek üç seferde taşımışlardı.

Ancak, Yusuf efendiyle Mehmet çavuş ta üçüncü seferde traktöre binerek, teslim edecekleri çayların çeklerini almak için, onlarda gitmişlerdi.

Çay bahçesinde kalan kadınlarla kızlar, oğlanlar hep birlikte köye doğru bir keyif ile güle oynaya yollanmışlardı.

Bu sene kaç aydan beri çay bahçesine gelip giderek çektikleri emeğin karşılığını, çay kur un vereceği paranın çekiyle birlikte alacaklardı ve bu senede çay toplama faslı böylece bitmiş olacaktı.

Ayşe kadın ile Fadik kız evlerine geldikten sonra, her ikisi de divanın üzerine uzanmış, günün yorgunluğunu çıkarıyorlardı.

Bir müddet öyle uzanık vaziyette dinlendikten sonra, Ayşe kadın yerinden kalkıp kızına da, hadi kızım sende kalkıver de birimiz bulaşığı yıkayalım, birimizde akşam yemeğini hazırlayalım!

Nerdeyse akşam oldu, birazdan babanda gelir, hele bakalım kaç liralık çek getirecek, elimize geçecek para, çekilen emeği korutacak mı?

İnşallah hak ettiğimiz parayı alırız “derken, bahçe kapısı açılırken gıcirtısı duyulunca, aha babanda geldi, hadi kalk kızım, kalk ta işimize bakalım “dediğinde Fadik kız daha yerinden kalkmadan, babası yanlarına gelmişti ama yüzü de solgundu.

Kendi kendine “yok yahu, bu memlekette çiftçinin, emekçinin, bağcının, bahçecinin emeğinin değeri, kıymeti, hiç yoktur.

Bütün eziyetleri cevricefayı emekçiler çeker ama parayı aradaki üçkağıtçılar, fetbazlar kazanır.

Yani, çiftçiden kilosunu on paraya alırlar, üzerine bir sürü zam koyarak, halka yüz paraya satarlar.

Bu ülkede fakir fukarayı olsun, çiftçiyi, emekçiyi olsun gözetip kollayacak hiç mi bir helal süt emmiş adam olmayacak“ diye derdinden, kahrından konuşan Mehmet çavuşun yerli yersiz konuşmalarını dinlemekten usanan eşi, biraz olsun susarmısın canım “deyip susturmuştu.

Eşini susturduktan sonra, bu seneki emeğimizin karşılığı olarak, elimize kaç liralık çek geçti “diye paranın miktarını öğrenmeye çalışınca?

Mehmet çavuş ta koyun cebindeki para çekini çıkararak, işte bu seneki emeğimizin karşılığında, elimize geçen paranın miktarı yazıyor, alda bak “diyordu.

Ayşe kadın ın okuryazarlığı olmadığı için kızına, kızım hele şu çeke bak ta üzerinde kaç para yazıyor “diye sorunca?

Fadik kızda çekin üzerindeki para miktarını okuyarak, tam tamına yedi bin sekiz yüz lira yazıyor “diye okuduğunda!

Ayşe kadının aklı başından fırlayarak, bunca zamandır üçümüzün çektiği emeğe karşı, bu kadar parayı layık görenler, bu parayı götürsünler de bilmem nerelerine yapıştırsınlar.

Artık Ayşe kadında eşi gibi isyana başlamıştı.

Bizim gibi çiftçilerin, emekçilerin hiç mi kadri kıymeti olmayacak!

Bizler hiç mi alın terimizin karşılığını alamayacağız!

Bu memleketin bel direği olan, bizim gibi çiftçilerin hiç mi yüzü gülmeyecek!

Her kim bizlerin yüzünü güldürmüyorsa, Allah ta onların yüzlerini güldürmesin “diyerek emeklerinin karşılığını almamış olan Ayşe kadın, yüreği yanmış olarak beddua ediyordu.

Mutfakta yıkanacak kabı kaçağı olsun, akşam yiyecekleri yemeği olsun bir anda unutmuştu.

Mehmet çavuş un aile fertleri bir müddet sessizlik içinde kaldıktan sonra, yine Ayşe kadın akıl ederek, hadi kalk kızım, kalk ta birimiz bulaşıkları yıkayalım, birimizde bir şeyler pişirip akşama hazırlayalım “ deyip analı, kızlı, her ikisi de kalkıp mutfağa gitmişlerdi.

Kaç aydır çektikleri emeğin karşılığını alamadıkları için, Mehmet çavuşun canı sıkılmış, morali bozulmuş bir vaziyette ağzı üstü divana uzanmış, bir an önce Bursa ya gitmeliyim, tez elden bir iş bulup, birde ev bulup, hemen tası tarağı yükleyip buralardan göçmeliyim “ diye düşünürken, yorgunluktan olacak ki uykuya dalıp gitmişti.

Yemekler pişip, sofraya kurulduktan sonra, Fadik kız, babacığım hadi uyanda yemeğini yiyeyim “ diye uyandırmıştı.

Nitekim ailenin üçü de sofraya oturup yemeklerini yerken, Mehmet çavuş yarın kasabaya gidip, bankadan şu parayı çekeyim, eve de ney lazımsa bir kağıda yazında, evin ihtiyaçlarını alayım!

Bu paraya güvenerek bir kısım borç etmiştik, geriye kalan paradan da borçlarımızı ödeyip temize çıkayım, Bursa ya gitmek için, otobüs biletini de aldıktan sonra, gerisin geri dönüp geleyim!

Çekeceğim paradan üç beş kuruşta para artarsa, bir kısmını da sizlere bırakayım.

Ben buradan gittikten sonra, n’ olur, n’ olmaz, bellimolur belki size para lazım olur!

Para hiç lazım olmasa bile, evde bulunan para insana güç verir, kuvvet verir, güven verir.

Diyelim ki, sağa sola dağıtmaktan elimizdeki paramız tüendi, bizlerde sıkışık durumdayız!

İşte o zaman gider Yusuf efendiye müraacat ederim.

Bursa ya giderken paraya pula ihtiyacın olursa, bana uğra “ demişti!

Yarın bankadan parayı çektikten sonra, harcayacağım ile dağıtacağım paraları çıkarım, daha sonrada bana kaç para kalıp kalmayacağı meydana çıkar!

Eger bir miktar para kalırsa Yusuf efendiye gitmem!

Yok, para kalmasa hem para istemek için, hem de Allahaismarladık demek için “gider görürüm “diye konuşmalar yaparken bir taraftan da tencereye kaşık sallıyordu.

Tencereye kaşık sallarken, damak tadı alışkanlığıdır nedir, başka yerlerde yediğim yemeklerden hiç lezzet alamıyorum!

Ancak, sizlerin pişirdiği yemekleri yerken, ağzıma verdiği damak tadından, sanki on parmağımın onunu da yiyecek gibi oluyorum!

Ben Bursa ya gittiğimde, oralarda yiyeceğim yemekler, vallah da, billah da benim karnımı hiç doyurmaz.

Niye doyurmaz?

Çünkü sizlerin pişirdiği yemekler değil de ondan doyurmaz “diyerek hem kızına hem de eşine övgüler yağdırıyordu.

Böyle övücü ve güzel sözleri duyan kızı, babasının boynuna sarılıp yüzünü öperken, eşi de ellerinin arasına elini alıp adeta seviyordu.

Bir iki dakika böyle güzel duygusal anlar yaşandıktan sonra, tencereyi tabağı, sofrayı toplamışlardı.

Ayşe kadın mutfaktan gelip kocasının yanına oturduktan sonra, tekrar ellerinin arasına elini alıp sevmeye başlar.

Çünkü yüreğine ayrılık ateşi düşmüş, kendi kendine inşallah, Allah içime bir rahatlık verirde bu ayrılığa dayanırım “diye gözleri de doluyordu!

Eşinin bu düşünceli halini gören Mehmet çavuş ta yanağına öpücük kondurmasıyla kendine gelen Ayşe kadın hem duygusallaşmış hem de kendiside uzanarak eşinin yanağına öpücük kondurmuştu.

Kızları görmesin diye, biraz kenara çekildikten sonra, birazdan çayımızı da demler içeriz diyordu.

Nihayetinde, çaylarını içip yatıp uyumuşlar, ertesi sabahta Mehmet çavuş kasabaya gitmek için, yola çıkmıştı ki, kardeşiyle

birlikte kasabaya giden Yusuf efendi, arkadaşını görünce, hemen taksiyi durdurup onu da yanlarına alıp yola devam etmişlerdi.

Yusuf efendi Mehmet çavuşu da yanlarına alıp, iyi ki sabahın erken saatinde bankanın önünde sıraya girmişler.

Günlerden Pazartesi günüydü ve çevre köylerden de para çekmek için, bir sürü insanlar gelmişti.

Daha banka açılmadan insan kuyruğu uzadıkça uzamıştı.

O kalabalığa simit satarak, çay satarak para kazanan simitçilerle çaycıların gününe gün doğmuştu!

Ancak, para çekme günü olmadığı günler, deyim yerindeyse “sinek avlıyorlardı!

Nitekim saat gelmiş banka açılmıştı.

Memurlarda dört yerde işlem yapmaya başlamışlardı.

On, on beş dakika içinde Yusuf efendiyle Mehmet çavuşa da sıra gelmiş, her iki komşuda nüfus cüzdanlarıyla birlikte çeklerini vezneye uzatmışlar, memurlarda hemen işlemlere başlamış, bir iki dakikada her iki komşuda paralarıyla birlikte cüzdanlarını da alıp dışarıya çıkmışlardı.

Yusuf efendinin birkaç yerde ekili çay bahçesi olduğundan dolayı, komşusundan en az on katı fazla para çekmişti.

On katı fazla para çekmişti ama onunda yüzü asıktı.

Çünkü aldığı paranın bir kısmını işçilere dağıtacak, bir kısmı da zaten önceden harcadığı paranın karşılığı oluyordu!

Eee geriye kaç para kaldı ki?

Onca zamandır hep birlikte çektikleri emeği de hesaba katar-san, sıfıra sıfır, elde var sıfır “yani yaptıkları iş, ürküttükleri kurbağayı değmiyordu.

Ne diyebilirsin ki, çiftçiliğin kaderinde kismetinde, hatta fitratında buda varmış.

Yinede her iki komşu, buna da şükür “diyerek yollanmışlardı.

Sabah erkenden kalktiklarından dolayı, şehirdeki köy kahvesinde birer bardak çay içip, çarşmayı pazarı dolaşmaya çıkarlar, saate baktıklarında, saat on biri gösteriyordu.

O esnada bir lokantanın önünden geçerlerken Yusuf efendi, Mehmet çavuşa bildiğim kadarıyla sen bu gün yarın Bursa ya gideceksin?

Sen bursa ya gitmeden, hadi gel de sana bir yemek ısmarlayam “deyip her ikisi de birlikte lokantaya girerler.

Garson yanlarına gelip, buyurun efendim, size ne getireyim “diye sorduğunda?

Yusuf efendi, oğlum bize birer buçuk adana kebab getir, yanında da acı biberi bol olsun emi “diye yemek siparişlerini verdikten sonra, arkasına dönerek Mehmet çavuşum, böyle sabah, sabah değil de, ikinci yada akşam vaktinde buraya gelmiş olsaydık, kebabın yanında ikişer kadehte rakımızı parlatırdık ama, can sağ olsun, bir gün onu da yaparız “diye konuştuğu sırada yemekleri de gelmişti.

Yemeklerini yedikten sonra, Mehmet çavuş önden giderek elini cebine atmıştı ki, Yusuf efendi bir çeviklikle kolundan tutarak, hayır, hayır, Mehmet çavuş rica ederim!

Seni ben getirdim, bu gün sen benim misafirimsin “deyip o na hesabı ödetmeyip kendisi ödemişti.

Lokantadan çıktıktan sonra, hangi saatte ve nerede buluşacaklarını kararlaştırıp ayrılmışlardı.

Her iki komşuda evlerinin eksik noksan ihtiyaçlarını gidermek için, o marketten öbür markete, o mağazadan öbür mağazaya gire çıka alışverişlerini yapmaya başlamışlardı.

Mehmet çavuş Fadik kıza söz vermişti!

Çay faslı bittikten sonra, sana cep telefonu alacağım “demişti. Sözüne yerine getirmek için, bir telefon satış mağazasına giderek güzel bir telefon da almıştı.

Kasabada Türkiye'nin her yerine otobüs bileti satan birde yazıhane vardı.

Hatta yazıhanede her otobüs firmasının biletleri satılmaktaydı, nedeni ise otobüs şirketleri kasaba gibi küçük bir yerde ayrı, ayrı yazıhane açacaklarına, birleşerek bir yazıhane açmışlardı.

O bir yazıhane de bütün otobüs şirketlerinin işlerini görüyordu.

Mehmet çavuş iki üç saat içinde, evine ney lazımsa, hepsini tek, tek almıştı.

Hatta Fadik kıza bir cep telefonu, çok sevdiği eşine de bir tek bilezik bile almıştı!

Ayşe kadın ile Fadik kız cep telefonunun alınacağını biliyorlardı ama alınan bilezikten haberleri yoktu.

Yani, bilezik sürpriz olacaktı.

Daha sonra, otobüs yazıhanesine giderek bir hafta sonrasına biletini de almıştı.

Biletini aldıktan sonra, kendi kendine ulan Mehmet çavuş, senin atan, deden, bütün yedi sülalen bu topraklarda doğdu, büyüdü ve öldü ama sen bu yokluğa, bu sefalete daha fazla dayanamayıp buraları terk edeceksin galiba, terk etmen için, işte biletini de aldın “diye böyle düşünürken gözleri de dolu, dolu olmuştu.

Saatte bir hayli ilerlemiş, buluşmaları için kararlaştırdıkları zamanda gelmişti.

Mehmet çavuş hem saatine bakıp ve hem de cebinden mendilini çıkararak yaşarmış gözlerini sildikten sonra, yürüdü, yürüdü, sonunda taksiyi park ettikleri yere gelmişti.

Gelmişti ama ne Yusuf efendi nede kardeşi Hasan görünürlerde yoklardı.

Onların olmayışını fırsat bilerek, bu gün kasabada kaç lira harcadım “diye hesabını yapmaya başlamıştı.

Hesabını yaptıktan sonra, cebindeki parayı da sayınca, harcadığı parayla cebindeki para, bankadan çektiği parayla denk olduğunu görmüştü.

Geriyeye kalan paradan, ettiği borçları da ödeyip, kalan parayı da ne olur ne olmaz, belki evde bir ekşiğe noksana lazım olur “diye evde bırakmayı – cebinde parası yetişmeyecek gibi olursa, Yusuf efendiden üç beş kuruş borç para almayı düşünürken, tam o sırada Yusuf efendiyle kardeşi de gelmişlerdi.

Birbirleriyle selamlaştıktan sonra, aldıkları eşyaları da taksiye yerleştirip köylerine doğru yola çıkmışlardı.

Yolda giderlerken Yusuf efendi komşusuna, Mehmet çavuşum sen kendine olsun, yengeye olsun Fadik kıza olsun, sormak ayıp olmasında neler aldın?

Parayı hepten harcadın mı?

Ya da harcamalardan sonra, geriye üç beş kuruşta bıraktın mı? “diye soruyordu.

Mehmet çavuşta, kadına kıza bir şeyler aldım işte.

Hatta evin eksliğini noksanını da aldım sayılır.

Üç beş kuruşta geriye kaldı ama yaptığım bir takım borçlarım var, onu da ödeyip, kapattım mı, yinede elimizde üç beş kuruş kalıyor ama ev de lazım olur diye, ev de bıraksam, benim cebimde para kalmıyor.

İşte sıkıntı burada var.

Haa, bu arada bir hafta sonraya otobüs biletimi de aldım “diye söylediğin de Yusuf efendi de hayırlı gitmek, hayırlı iş bulup çalışmak nasip eylesin Allah’ım!

Ancak, paradan yana ne bir korkun, nede bir sıkıntın olsun “derken elini de cebine atıp bir demet para çıkardıktan sonra, içinden bin lira sayıp uzatarak, al Mehmet çavuşum! Al bu parayı da cebinde bulunsun.

İleride, elin geniş çıktığında gönderirsin.

Hiç göndermesen de, bizlerin sizlerle o kadar yiyip içmişliğimiz var, o kadar hak ve hukukumuz var.

Sana anamın ak sütü gibi helal olsun “deyip, parayı vermişti.

Mehmet çavuş ta hem parayı almış hem de duygulanmış olduğu belli olmakla birlikte, en kısa zamanda borcumu göndereceğim “derken, o arada minnet duygularını da ifade ediyordu.

Yol boyunca hoş sohbet ettikleri için, zamanın nasıl geçtiğinin farkında bile olmadan köye gelmişlerdi.

Yusuf efendi kardeşine, önce Mehmet çavuşu evine bırakalım, ordan da bizim eve gideriz “deyip, kapının önünde Fadik kızla birlikte oturan Ayşe kanının yanına kadar varmışlardı.

Mehmet çavuşun öteberilerini indirdikten sonra, Yusuf efendide hadi size iyi günler “diyerek sürüp gitmişlerdi.

Kucak, kucak alınmış öteberileri gören Ayşe kadınla Fadik kız, bu ne kadar çok öteberi, hay maşallah hay “dedikleri gibi, el birliğiyle içeriye taşımışlardı.

Mehmet çavuş yağ almış, şeker almış, çay almış, pirinç, mercimek, nohut, kuru fasulye almıştı!

Ayşe kadına olsun Fadik kıza olsun ayakkabı almış, giyecekleri elbiseler almış, yani almışta almıştı.

Bu yiyecekleri ve giyecekleri bir bir kaldırıp yerlerine istif eyledikten sonra, Fadik kızın aklına, babasının söz verdiği cep telefonu gelmişti, belki almamıştır düşüncesiyle sormak istemese de yinede, mahcup bir şekilde baba bana bir şey söz vermişsin, onu da aldın mı “diye soruyordu!

Babası da, baban sana bir söz verirde hiç almaz mı kızım “deyip, koynunda sakladığı telefon kutusunu çıkarıp uzatarak, buyur kızım al!

Şu çocuk yaşında sen o kadar emek verdin, çalışıp çabaladın. Bu senin hakkın, al güle, güle kullan “diyerek vermişti.

Telefonun alındığını gören Fadik kızın sevincinden gözleri fal taşı gibi açılmış, şaşırarak birlikte hem babasının hem de anasının boynuna sarılarak öpmeye başlamıştı.

Fadik kız bir keyif ile telefonunu açarken, anası da pürdikkat kızını izliyordu.

Telefonu kabından çıkararak, bir iyice inceledikten sonra, şarjının dolması için, prize takarak, tekrar babasının boynuna sarılmıştı, hem teşekkür edip hem de minnet duygularını ifade ediyordu.

Kızının sevincini gören Ayşe kadın da kocasına teşekkür ederken, Mehmet çavuşta “dur hele hatunum dur” Fadik kızın adına

teşekkür ediyorsun ama sen kendi adına da teşekkür edeceksin “deyip.

Elinden tutarak, uzat bakalım kolunu “deyince Ayşe kadında gayri ihtiyari kolunu uzatmıştı!

Mehmet çavuşta “yine, koyun cebinde bir kutu çıkardığında, bilezik kutusu olduğunu gördüklerinde, hem Ayşe kadın hem de Fadik kız çok şaşırılmış olmakla birlikte, sevinçlerinden nerdeyse küçük dillerini yutacak hale gelmişlerdi.

Nihayetinde, Mehmet çavuş Ayşe kadının koluna bileziği takıp, hadi hayırlı olsun, güle, güle kullan “diyordu.

Bileziğin vermiş olduğu heyecanla birlikte yanındaki kızının varlığını bir anda unutan Ayşe kadın kocasının boynuna sarılarak, o da minnet duygularını ifade etmek amacıyla öpüyordu!

Eve alınan yiyecekten, giyecekten hatta telefondan, bilezikten yana ev halkı çok mutluydular.

Ancak, Mehmet çavuş Bursa ya gideceği otobüs biletini de aldığını hatta gelecek haftanın başında yolcu olacağını söyleyince, bir anda evde soğuk yeller esmeye başlamış, hem Ayşe kadının hem de Fadik kızın yüzlerindeki o gülücüklerin yerini bir hüzn almış, gönülleri kararmış, yüzleri solmuş, içlerine bir ayrılık ateşi düşmüştü.

Ayşe kadın bir kenara çekilerek hem kolundaki bileziğe bakıyor hem de kocasına bakıyordu.

Kadıncağız yokluğunan, ayrılığın arasına sıkışıp kalmıştı.

Bileziğe sevinmesinden fazla, kocasından ayrı kalacağına, garipten gurbet ellere gittiğinde, hırlyıya mı hırsıza mı rast gelir “diye, düşünüp üzülyordu.

Mehmet çavuşta eşinin yanına oturarak hem kızına hem de eşine, benim güzel canlarım, üzülp te şu güzel yüzünüzü boşuna asmayın.

Ben oralara ölmeye değil, iş bulmaya, hem iş bulmaya hem de ev bulmaya gidiyorum.

Öncelikle bu işlerimi hallettim mi hemen tası tarağı yükleyip evimizi de götürmeyi düşündüğümü biliyorsunuz.

Evimizi de götürdük mü, orada hep birlikte güle oynaya yaşayacağız inşallah “diyordu.

Böylece yapacağı işleri söylediği gibi, gönül alıcı sözlerde söyleyip, eşinin de boynuna sarılarak bağrına basıyordu.

Fadik kıza, hadi kızım güzelce bir çay delmede bir keyif ile hem çayımızı içelim hem de yorgunluğumuzu çıkaralım “diyordu.

Babasını duyan Fadik kız bir hamlede sıçrayıp mutfağa gittiğinde, bunu fırsat bilen Mehmet çavuş, eşinin hem yanaklarından hem de dudaklarından öperek, benim güzel Ayşe’ m sizler hiç üzülmeyin, güleç olun ki gittiğim yerde aklım sizlerde kalmaya, yüzünüz gülsün ki benimde işlerim rast gele “deyip öpüp koklarken, Ayşe kadın da kocasının yanağına bir öpücük kondurarak, “tamam, bundan sonra üzülme yok “deyip kızının her an içeriye girip te bu şekilde görmesin düşüncesiyle yerinden kalkarak pencereden dışarıya bakmaya başlamıştı!!!

Ayşe kadın pencereden dışarıya bakarken Yusuf efendiyle Hatice hanım ın geldiğini görünce, iyi ki ocağa çay suyunu koymuşum, eve misafirler geliyor “diyerek, cümle kapısına doğru yöneldiği sırada evin de zili çalmaya başlamıştı.

Ayşe kadın kapıyı açarak buyurun efendim, buyurun “deyip, misafirlerini misafir odasına aldığında Mehmet çavuşta hemen yerinden kalkarak Ooo Yusuf efendi Hatice hanım sizler hoş geldiniz efendim, sefalar getirdiniz “diye tokalaşırken, Ayşe kadında hoş geldiniz “diye tokalaşıyordu.

Fadik kıza misafirlerin geldiğini duyunca, o da hemen gelip hoş geldiniz diye ellerini öptükten sonra, tekrar mutfağa gidip tepsiyle bardağı şekeri, çayı çaydanlığı getirip çay servisini yaptıktan sonra bir kenara çekilip oturmuştu.

Hem ev sahipleri hem de misafirler gelmişten geçmişten, yedi ecdat ve sülalelerinden dem vurup, sohbet eylemişlerdi.

Bu güzel sohbetin sonuna geldiklerinde Yusuf efendi Mehmet çavuşa, Mehmet çavuşum sen Allahın izniyle haftaya Bursa ya gideceksin de, benim aklıma bir şey takıldı.

Yahu, bu Mehmet çavuş Bursa ya gittiğinde, oralarda tanıdığı bildiği var mı?

Bu adam nerede kalacak?

Bir otele gidip kalacak olsa, bir sürü para tutar “yani!

Para harcamakla bu işin altından da kalkılmaz!

Ayrıyeten, sen bursa nın hiçbir yerini de bilmezsin?

Oralarda kimi kimseyi tanımayan biri, Bursa yı bilmeyen biri, oralarda nasıl iş bulsunda nasıl baş etsin?

Maazallah ortalarda kalıp perma perişan olur “diye sorgulama mahiyetinde konuşma yaptığında, Ayşe kadında kocasına bakarak, hee vallahi Yusuf efendi çok doğru söylüyor.

Sen Bursa ya hayatında hiç gitmemişsin!

Eee oralarda hiçbir hısıım akrabamız, ya da yakın bir tanıdığımızda yoktur.

Sen Bursa ya gidince nasıl baş edeceksin?

Biz o tarafı hiç düşünmemiştik “deyince. Hatice hanım araya girerek, hele bir durunda Yusuf efendinin söyleyeceklerini dinleyin “deyip, karı kocayı susturunca, Yusuf efendi tekrar söze başlayıp, bakın komşularım deyip, Mehmet çavuşunda gözlerine bakarak, senin orada iş bulup bulamayacağını, nerede kalıp kalamayacağını, yani oralarda sana yardımcı olacak birileri olmazsa, perma perişan olacağını, ee bu adamda bizim canımız ciğerimiz “deyip araştıra, araştıra, bir hal çaresini buldum galiba “deyince, Ayşe kadın, oy senin anana babana, gelmişine geçmişine rahmet ola emi komşum “diye, dua ediyordu.

Ayşe kadın duasını bitirdikten sonra, Yusuf efendi, benim orada dayımın oğlu var.

Bu gün kasabadan geldikten sonra, o na telefon açtım.

Ben onları, o da bizleri sorup süal eyledikten sonra, ben o na, benim bir köylüm var, hem de candan arkadaşım “dedim.

Hatta şöyle dürüst, böyle efendi adam “dedim.

Ancak, bu arkadaşımın burada durumu iyi olmadığı için, oraya gelecek ama bu arkadaşım oraları tanıyıp bilmez!

Benim senden ricam, bu arkadaşım oraya gelince, o’na yardımcı olursan çok sevinir, çokta memnun olurum “dedim.

Ben öyle deyince, dayımın oğlu çok sağ olsun, o da bana, o ne demek halaoğlu, senin rican benim için, emirdir.

O arkadaşına benim telefonum ile evimin adresini ver.

Buraya gelmeden bana telefon açsın, ben gider o nu otogarda karşılarım.

Alıp eve götürerek, misafirim ederim.

Allaha çok şükür çevremiz var, etrafımız var.

Ben tanıdıklara telefon açar, o’na göre uygun bir işte bulurum, veya buldururum.

Sen bu konuda hiç kaygısız ol “dedi.

Komşular, işte hal vaziyet böyle “diyordu.

Bu olumlu gelişme odanın içine yansımış olmalı ki, olumlu, neşeli hava esmeye başlamıştı.

Hem Mehmet çavuş hem de Ayşe kadın Yusuf efendilere akıllarının erdiğince, dillerinin döndüğünce dualar ediyorlardı.

Hatice hanım çayını yudumlarken, ben her zaman derim, Fadik kızın çayına doyum olmuyor, çok güzel çay demliyor.

Maşallah Fadik kızımıza, bin kere Maşallah...

Sizler göçüp gittiğinizde, desenize, Fadik kızın çayını daha bulamıyacağz “deyip, hep birlikte gülüşmeye başlamışlardı.

Yusuf efendi tekrar lafa girerek, sen Bursa ya gideceğin zaman tekrar telefon açar, hem ben konuşurum, hem de seni konuştururum ve böylece işi sağlama almış oluruz...

Zamanı gelince de seni uğurlarız gidersin.

İnşallah işin gücün rast gider, işini bulursun, evini bulursun, daha sonrada evini barkını götürürsün.

Gece demez, gündüz demez işinde çalışırsın.

Ayşe komşum için olsun, Fadik kız için olsun bakarsın çalışabilecekleri uygun bir iş bulunur, onlarda çalışmaya başlarlar.

Böylece hep birlikte çalışırsanız, hem fakirliğin fukaralığının belini kırmış, hem de feleğin çemberinden geçmiş olursunuz “diyordu.

Çay faslı bitmiş sözünde sonuna gelmişlerdi.

Yusuf efendi kolundaki saate bakınca zamanın hayli geçtiğinin farkına varıp, eşine de hadi hanım, eve gitme zamanımız gelmiş “diye uyarıyordu!

Hem Ayşe kadın, hem de Mehmet çavuş, lütfen oturun, gitmeyin de akşamlığımızı birlikte yapalım “diye rica ediyorlardı ama misafirlerde çok sağ olun, var olun, yemiştten sayılırız!

Bizim de akşama misafirlerimiz gelecek, o yüzden eve gitmemiz gerek “deyip ayaklanmışlardı.

Yolda giderlerken Hatice hanım Yusuf efendiye, ula Yusuf ben seni çok seviyorum ama, aha bu huyunu, yani garip gurebaya iyilik yapma huyun var ya, aha bu huyunu daha çok seviyorum “deyip birlikte laflayarak evlerine doğru gidedursunlar!

Mehmet çavuş un evinde de şenlik vardı.

Daha Bursa ya gitmeden oturmaları için eve, çalışması için de işe bakmaya başlamışlardı bile!

Bir hafta ne çabuk gelip geçmişti, yarın ki güne yola çıkacak olan Mehmet çavuş un bavulunu hazırlıyorlardı.

Ayşe kadın bavulu hazırlarken, Yusuf efendinin Mehmet çavuş, Mehmet çavuş “diye bağırarak çağırması, taa evin içinde yankılanıyordu.

Yusuf efendinin sesini duyan Mehmet çavuş ta koşarak dışarıya çıkıp, buyur Yusuf efendi buyur, bir şey mi diyeceksin “diye merak için de sorduğu sırada, Ayşe kadın da bavulu bırakıp pencereyi açarak, o da Yusuf efendinin bu dar akşam niye geldiğini, hem de ne diyeceğini merak ederek kulak kabartmıştı.

Yusuf efendi Mehmet çavuş a, Bursa dan dayımın oğlu telefon açtı.

Senin için plastik imalat fabrikasında iş bulmuş.

Sen oraya varır varmaz hemen işe başlayacaksın.

Aylığında asgari ücretten kat be kat yüksekmiş “öyle dedi. “diye böyle bir müjde verdiğinde, bir taraftan Mehmet çavuş, diğer taraftan Ayşe kadın la Fadik kız hem Yusuf efendiye hem de Bursa da ki dayısının oğluna dualar ederek sevinirlerken, Yusuf efendi hele durun, hele durun, daha lafımı bitirip sonunu getirmedim.

Hele birde sonunu duyunda öyle sevinin “dediğinde hepside bir merak içinde, İnşallah sonunda daha güzel şeyler söyleyeceksin Yusuf efendi “diyorlardı.

Yusuf efendide Mehmet çavuş a, ya kardeşim sen Bursa ya gidip çalıştığın zaman nerede kalacaksın?

Tabi ki bir evde kalacaksın.

Senin bir evde kalman için, dayımın oğlu işte o evi de bulmuş.

Hadi gözünüz aydın olsun, gözünüz aydın olsun.

İşte buna bir taşla iki kuş vurmak “derler.

Sen yarın giderken yanında bir katta yatak götür ki, içinde yatasın.

Yatak yorgan olmayınca kuru yerde mi yatacaksın, hem de kardeşim hiç kuru yerde yatılır mı “diyordu.

Bu fikir hem Mehmet çavuş un hem de Ayşe kadının aklına yatmıştı.

Yusuf efendi de yarın birlikte kasabaya gideriz “diyerek oradan ayrılıp köyün alt tarafındaki bahçesine doğru yollanmıştı.

Yolda giderken kendi kendine, Allah kimseyi darda zorda bırakmasın, hele de imkansız eylemesin.

Şu Mehmet çavuş çok iyi, çok has adam, hem de delikanlı mert adam, hatta verdiği bir sözü, öleceğini bilse yerine getiren adam amma, gel gelelim gariban adam, bir insan gariban olursa, öyle her yerde sözü sohbeti dinlenmez, hani fakir ya, sözüne sohbetine kadir kıymet verilmez, malı mülkü olan öyle bazı insanlar var ki, it osurdukça yalan söylerler, attıkları yalanların haddi he-

sabı yoktur, yalanın bini bir para “yani, işte öyle üçkağıtçıların, sahtekarların sözü sohbeti can kulağıyla dinleniyor.

O yüce Allah ım, muhtaç olan insanları, dinli, imanlı, merhametli, vicdanlı kullarına rast getirsin.

Şu bizim Mehmet çavuş çok iyi, çok has adam, keşke durumu da iyi olup köyümüzü terk etmeseydi.

Bu köyün öyle dürüst insanlara ihtiyacı var “deyip söylene, söylene bahçesine varmıştı.

Öte taraftan Ayşe kadın, Yusuf efendinin yapmış olduğu insanıyetliğe dua etmekle birlikte eşine de, vallahi Yusuf efendi çok doğru söylüyor.

Sen Bursa ya gidince hangi yorganın altında, hangi döseğin üstünde yatacaksın?

Kuru yerde de yatılmaz ki yatasın!

Maazallah kuru yerde bir iki gün yatmış olsan, hasta masta olursunda başımıza türlü işler açarsın.

Çok ağır olmasın diye, ince bir yorganla, birde pamuk dөşek sarıp denk edelim.

Yok, yok olmaz, pamuk dөşek ağır olur.

Bir tane hafif yün dөşek var, onu sarıp denk edelim “deyip yerinden kalkarak yatakların bulunduğu odaya giderken, hadi Mehmet çavuş, hadi sende gel “diyordu.

Hanımından “hadi sende gel” sözünü duyan Mehmet çavuş ta eşinin ardına takılıp gider.

Yüklükteki dөşekleri gözden geçirirken, şu dөşek çok ağır, bu dөşek çok hafif olur “deyi dөşeklerin ağırlığını hafifliğini kontrol ederlerken, ev işlerinden her zaman kadınların anladığı için, yine Ayşe kadının sözü geçerli olmuştu.

Hafif dediği yün dөşekle, ince bir yorganı alıp – savana sarıdıktan sonra, bir iyice de sıkı sıkıya bağlamışlardı.

Yorganı dөşeği bağlayıp denk ederek üzerine oturmuş, gözleri de dolu, dolu olmuştu.

Bir söz söylesen hemen ağlayacak durumdaydı.

Ayşe kadın kendi kendine, Mehmet çavuş buralardan Bursa ya gittiğinde oralarda bozulup mozulmazda, buradaki gibi o temiz ahlakıyla, terbiyesiyle kalır inşallah!

Maazallah bir bozulursa, işte o zaman hem kendine hem de bize çok yazık etmiş olur “deyi derin düşünceye dalmıştı ki, eşinin “Alooo” böyle ne kara, kara düşünüyorsun!

Ben ölmeye değil, çalışmaya gidiyorum.

İşi bol, aşu bol olan memleketlere gidip çalışsam da, hep birlikte daha rahat koşullar içinde yaşayalım “deyince, bir anda “irki-lip” eşinin boynuna sarılarak, benim Mehmet çavuş um sen oralara gidince inşallah bozulup mozulmazsın, burada ki aynı terbiyeni olsun, aynı ahlakını olsun hiç bozmadan muhafaza edesin “olur mu?

İşte benim düşüncem, benim korkum bundandır.

Ya Mehmet çavuş bozulursa, garip gurbet ellerde bizler ne yaparız?

Maazallah perma perişan oluruz, işte ben bunu düşünüyordum ama inşallah benim bu negatif düşündüğüm olmaz “deyip eşinin de her iki yanağından öptükten sonra, kenara

Çekilmişti ama bu seferde Mehmet çavuş, eşinin her iki ellerini ellerine alıp, gözlerine bakarak, sen benim evimin hanımısın, çocuklarımla anasıydın. Sen benim namusumsun, sen benim gözümün nurusun.

Sen benim sevdiğim kadınımsın, ben Bursa ya gidince nasıl olurda yoldan çıkar, bozulurum.

Nasıl olurda seni olsun, kızımı olsun, rezil rüsva içinde perişan eylerim.

Benim bu yaşıma kadar aldığım terbiyeye, gördüğüm örfede adede karşı nasıl benliğimden çıkıp ta başka bir benliğe girer, başka bir insan olurum.

Hiç böyle bir şey bana yakışır mı?

Yoldan yolaktan çıkıp ta öyle kötü bir insan olacağıma, Allah benim buradan oraya gitmemi nasip eylemeyip, hemen şuracıkta

canımı alsın “diye dilek dileyince, Ayşe kadın elini eşinin ağzına götürüp kapatarak, suss Mehmet çavuş um sus!

Allah göstermesin, sana bir şey olacağına, sana ölüm geleceğine, senin yerine ben ölüyorum ben.

Ölüm dedikleri o şey bana gelsin.

O Azrail gelip senin canını alacağına, senin yerine benim canımı alsın.

Mehmet çavuş um ben sensiz neylerim “deyip tekrar eşinin boynuna sarılıp liseli aşıklar gibi öpüşüyorlardı ki, bir anda Fadik kızın sesi kulaklarında yankılandı.

Anne baba ikiniz bir yorganla döseği daha denk edemediniz mi?

Yemekler soğumadan, hadi sofraya buyurun “diye çağırırken;

Ayşe kadın la Mehmet çavuş birbirlerinden ayrıлып – yemeğin hazır olduğu odaya yönelmişlerdi.

Fadik kızın en leziz yemekleri hazırladığı sofraya her üçü de oturmuşlardı ama yarınki ayrılığı düşündükleri için, canları istemese de, istemeye, istemeye birkaç lokma yemek yemişlerdi.

Anasının üzüldüğü kadar, Fadik kızda üzülyordu.

Çünkü babasını çok seviyordu.

Hasbel kader babasının başı ya da dişi ağrısı, oturup ağlardı.

İşte bu denli çok sevdiği için, üzülmesi normal sayılırdı.

Her zaman akşamdan yatıp uyuyan Mehmet çavuş un ailesi, gecenin bir vaktine kadar yatmamışlar, hala oturuyorlardı.

Gece yarısını devirdiklerinde her üçünü de bir esneme almış, gözleri de yumulmaya yüz tutmuştu.

Uykusuzluğa fazla dayanamayan Mehmet çavuş, artık yatıp uyuyalım.

Yarın buradan, akşama da şehirden Bursa ya yolculuk var “deyip yerinden kalkarak yatak odasına yönelmiş, onun peşinden de Ayşe kadın kalkmıştı.

Annesiyle babası yatmaya gidince, haliyle Fadik kızda kendi odasına çekilmişti.

Odada oturduklarında gözleri yumulan Mehmet çavuş ile Ayşe kadının, yatağa girdiklerinde biraz evvel ki o uykuları kaçmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Uyumak için, her ne kadar çaba gösterdilerse bir türlü uyuyamamışlardı.

Bu arada Mehmet çavuş un aklına şeytan girmişti bile!

Hatunumla şu işi görürsek belki o zaman uyurum “deyip elini uzatarak bir yoklama çekmişti, baktı ki hatunda hala uyanıktı!

Hatta Mehmet çavuş un eli uşkur yerinde dolaşınca, kendini bir iyice salıp, gevşemişti bile!

Bunun farkına varan Mehmet çavuş, kendi donunu çıkartırken, Ayşe kadında kendininkini çıkarmıştı.

Şehvet verici işlerine başlamışlardı ama ayrılığın verdiği hüzdünden olacak ki,

Öpüşmeler, sevişmeler olmayan bu iş çarçabuk sona ermiş.

Gördükleri işlerinden sonra, her ikisi de bir anda uykuya dalmışlardı.

Nihayet, sabah olmuş horozlar da ötmeye başlamıştı.

Horozların ötmesiyle birlikte Mehmet çavuş la Ayşe kadın yerlerinden kalkarak, Fadik kız bilmesin diye, hemen banyoya girerler, çünkü Fadik kızıdan utanıyorlardı.

Sabah, sabah banyo yaptıklarını bilmiş olsa, neler düşünmezdi ki?

İşte bu yüzden horozların ötmesiyle banyoya gitmeleri bir olmuştu.

Banyodan sonra, çay suyunu da ocağa koyup, Fadik kızın da odasına giderek, Fadik kızım hadi uyan güzelim, hadi uyan.

Çay suyunu ocağa koydum, birazdan çay hazır olur, hadi kalk ta kahvaltımızı yapalım, kahvaltıdan sonra da babanı yolcu edeceğiz “deyip kızını uyandırmaya çalışıyordu.

Nihayetinde, sofraya kurulmuş her üçü de kahvaltılarını yapıyorlardı ama her üçü de zamanın durmasını diliyorlardı.

Çünkü uzun bir yolculuğun ardından, uzun bir ayrılık olacaktır.

Şu hazır kurulu yurt yuvasının sonu, acaba nasıl olacaktı, geleceğinin, akıbetinin ne olacağı belli değildi.

Allaha kul gerekse, yuva gerekse, kulunu kayırsın, yuvasını yıkmasın “diye akıllarından geçen bir ata sözü gibi yani.?

Saat on u gösterirken kapıya bir minibüs yanaşıp peş peşe koronasını çalmaya başlamıştı.

Mehmet çavuş pencereden başını uzatıp baktığında, şoför de dışardan seslenerek Mehmet çavuş, Mehmet çavuş senin yükünü almaya geldim.

Bu gün Yusuf efendiyle birlikte şehire gideceğizde, Yusuf efendi bana, git Mehmet çavuş uda alıp gel de birlikte gidelim “dedi “diye bağırırken, Mehmet çavuş ta pencereden çekilerek, yatağını yorganını sırtlayıp minibüsün yanına getirdikten sonra, şoföre, iki üç dakika daha bekle de hem bavulumu alayım hem de hanım la kızım la helalleşip geleyim “diyerek, bir aceleyle eve doğru yönelmişti!!

Eve girdiğinde hem karısı hem de kızı ölgün, bitkin, sanki kırk öksüzle bir mağarada kalmışlar gibi, perma perişan haldelerdi.

Karısıyla kızını o vaziyette gören Mehmet çavuş unda persengi kırılmıştı.

Varıp kızını bağrına basarak üzülmemesini söylüyor hem de nasihat ediyordu.

Kızına nasihat ederken her iki yanağından öpüp, hadi Allahısmarladık kızım “dediğinde, kızı da gözyaşlarını dökerek babasının elini öpüp, yolun açık olsun, işin rast gelsin babam “diyordu.

Kızından ayrılıp eşinin yanına gelen Mehmet çavuş, bu seferde eşinin boynuna sarılıp bağrına basmıştı.

Bir müddet öyle durduktan sonra, eşinin gözlerine bakarak, biricik kızımın, yiğit oğlumun anası, evimin hem kadını hem de direği ve şu gönlümün kara sevdalısı olan, canım Ayşe’ m.

Sayılı günün ömrü az olur “derler, işte gün dolandı geldi çattı, böylece benim sizden ayrılıp ta uzaklara gitme zamanım geldi.

Şimdi, birazdan yollanıp gideceğim ancak, gözümüzden bile esirgediğimiz Fadik kızımız sana emanet olsun, sende bizleri yaratan o yüce mevlaya emanet ol.

Kendinize iyi bakın, iyi mukayyet olun, önce sizi size, sonra da Allaha emanet ediyorum.

Arkamdan dualarınızı eksik etmeyin, hadi Allahaismarladık “deyip Ayşe kadının da yanaklarından öptükten sonra, asker bavulu gibi olan, bavulunu da eline alıp minibüse doğru yürürken, hem Ayşe kadın hem de Fadik kız, Mehmet çavuş un arkasından seslenerek, bizleri unutma ha unutma emi “diyorlardı.

Mehmet çavuş minibüse bindikten sonra, hem Ayşe kadının, hem Fadik kızın hem de Mehmet çavuş un gözlerinden akan yaşlarla birlikte birbirlerine Allahaismarladık dercesine el sallarken, minibüste acı, acı ayrılık kornasını çalarak gözden uzaklaşmıştı.

Ayşe kadının kolları koynunda kalmış, beli bükülmüş, hüzünlü bir vaziyette evine doğru giderken, Mehmet çavuş um el den çıktı, inşallah nasipten çıkmaz.

İnsanoğlu uçan bir kuşa benziyor, işte aha örneği göz önünde.

Kaç yıldır birlikte ömür geçirdiğimiz evimin direği, erim, erkeğim uçan bir kuş misali uçup gitti “diye kendi kendine söylenirken, Mehmet çavuşu yolcu etmeye gelen konu komşularda Ayşe kadına, Allah kavuştursun komşum, Allah kavuştursun.

İnşallah tez vakit te sizlerde gidersiniz “diye böyle iyi niyet ve dostluklarını gösterenlere Ayşe kadın da, sağ olun komşularım, sağ olun.

Allah sizler gibi iyi komşuların eksikliğini vermesin, Allah sizlerden razı ve hoşnut olsun “diye, dualar ediyordu.

Bu iyi niyet ve temennilerden sonra, komşular kendi evlerine, Ayşe kadın ile Fadik kız da kendi evlerine çekilmişlerdi.

Minibüs köy kahvesinin önünde durduğunda, minibüsün geldiğini gören Yusuf efendi yanında oturan köylülerinde çay pa-

rasını ödedikten sonra, arkadaşlar hadi Allahısmarladık “deyip minibüse doğru yollanmıştı.

Köylülerin içinde çok şakacı olan insanlarda vardı.

Bunlardan biri, bir anda parlayan bir başkasına muziplik olsun “diye hadi gene iyisin iyi, Yusuf efendinin hayrına bu gün sabah çayları bedavaya getirdin.

Bu gün akşama kadar, gör daha kimlerden neleri yiyip içip bedavaya getireceksin “diye muziplik yapan kişi, lafını biraz daha ballandırmak amacıyla, kahvedeki diğer köylülerine bakarak, ya köylülerim, Allahı severseniz sizler söyleyin, bu adamın aldığı hava, içtiği su, yediği ekmek, yani bunun hayatı hepten bedava değil mi? “diye sorunca, adam tamamen kızıp küplere binmişti!!!

Kızgınlığından olacak ki, ağzından daha duyulmadık küfürler çıkıyordu.

Mesela, ulan hey dürzü, ulan hey kavat, ulan hey şerefsiz, benim nefes aldığım, Allah ın havasına damı karışyorsun.

Ulan hey adı adam, bu gün senin bir bardak çayımı içtim, hadi söyle “dediğinde.

Muzip adam da ulan hey dürzü, daha geçenlerde biz de çay içip, dürüm yemedin mi “diye çayını da ekmeğini de yiyip içtiğini söyleyince, kızan adam, muziplik yapana, hadi “lan, oradan köpek, o yiyip içtiklerim senin değil, yengemin çayıydı ekmeğiydi.

Yengem evde çay demleyip dürüm yapmış, bende oradan geçerken, beni görmüş, beni görünce hemen bana seslendi, kara Ali, kara Ali buyur gel de, sıcak, sıcak çay içip dürüm yiyesin “dedi.

Hem sende ordaydın, hadi sen söyle, beni sen mi çağırдың, yoksa yengem mi çağırдың “deyince, hem muziplik yapan kişi, hem de kahvede hazır bulunan köylüler hep birlikte gülmeye başladıkları sırada, muzip adam hemen yerinden kalkarak kara Ali’nin boynuna sarılıp yanaklarından öperken, cebinden çıkardığı yirmi lirayı da eline sıkıştırmıştı.

Göz ucuyla elindeki paraya bakıp ta yirmi lira olduğunu görünce, kara Ali de hemen yumuşayıp, kendine muziplik yapan adamı öpmeye başlamıştı.

Böylece her ikisi de barışı sağladıktan sonra, köylülerde bravo kara Ali, bravo sana, sen her zaman büyüklüğünü gösterirsin “deyip iltifatlar yağdırıyorlardı.

Öte taraftan, minibüs şehre doğru yol alıp giderken, içindeki müşteriler gelişi güzel, dereden tepeden konuşuyorlardı, Mehmet çavuş un ise suskunluğu Yusuf efendinin dikkatini çekmişti.

Yusuf efendi Mehmet çavuşa dönerek, yav Mehmet çavuş şu minibüsün içindekiler gelişi güzel, dereden tepeden konuşup gülüşüyorlar da senin suskunluğun niye?

Senin suskunluğun, konuşmamazlığın benim dikkatimi çekti.

Allah aşkına sen niye hiç konuşmuyorsun?

Ya da her hangi bir lafa gadir olmuyorsun?

Ya kardeşim Allaha bin kere şükret ki, bak Bursa ya gidiyorsun.

İnsan bir yola giderken gülüp oynamalı, minibüsteki yolculara da dönerek, arkadaşlar içinizde kaç kişi Bursa yı gördü “diye sorunca, bir kaç ben gördüm, bir kaç da ben hiç görmedim “diyorlardı.

Bunları duyan Yusuf efendi, bak işte Mehmet çavuş, kulağınla duy, Bursa yı kaçının görüp kaçının görmediğini.

Bak, sen şimdi hem çalışmaya hem de oraları görüp yaşamaya gidiyorsun.

Yani, sen Bursa yı görmemiş olan arkadaşlarından bir adım öndesin.

Sen buna şükretmelisin “deyip Mehmet çavuş un içinde yanan ateşi söndürmeye ve o nu teselli etmeye çalışıyordu.

Mehmet çavuş ta Yusuf efendiye, iyi söylüyorsun, güzel söylüyorsun, hoş söylüyorsun da, ben Bursa ya şimdiye kadar hiç gitmemişim!

İlk defa gittiğim için, köyden ayrılmak, köylülerden ayrılmak, evden ayrılmak, hele de hanımdan olsun, kızımdan olsun ayrılmak bana çok koyup, öreniyor.

Vallahi de billahi de şu an yerdemiyim, göktemiyim hiç bilmiyorum.

Şu an var ya, içimde kocaman fırtınalar kopuyor.

İnşallah, bizleri yaratan yüce mevlam, içime bir rahatlık, bir sabır sebat verir “diye içindeki derdini, tasasını dışa vuruyordu.

Minibüsün içindeki köylülerden kendisi gibi sırtı ayfen [yuha] olan biride, alışırsın Mehmet çavuş, alışırsın, bu yokluğun tok u senin boynunda takılı olduğu sürece, sen her şeye alışırsın “diyordu.

Nihayetinde, minibüs, otobüs yazıhanesinin önüne gelip durmuştu.

Şoför, bagaj daki yatağı yorganı aşağıya verdikten sonra, Mehmet çavuş Yusuf efendiyle, şoför le ve diğer köylüleriyle sarılıp helalleşmişti, ancak, tekrar dönüp, bir kere daha Yusuf efendiyle helalleşmişti!

Yusuf efendide Mehmet çavuşa güçlü ol, dirayetli ol, sakın ha dibini görmediğin suya girme, kendini Bursa'nın görkemli, şatafatlı atmosferine kaptırıp koyverme, her şeyden önce, nefesine tamah eyleme, kendine hakim ol, buraları da hiç düşünme, daha bizler ölmedik, buralardayız!

Var git işine, güle, güle çalış “deyip nasihat eyledikten sonra, Yusuf efendi minibüse binip hareket ettiklerinde, köylüleriyle Mehmet çavuş birbirlerine el sallıyorlardı.

Minibüs virajı dönüp te gözden kaybolunca, Mehmet çavuş ta bavuluyla yatağını yazıhaneye taşıyıp, çalışan personelin yanına giderek, akşam saat sekizde Bursa ya gideceğini, bavuluyla yatağının bir kenarda kalmasını, kedisinin ise çarşıda işlerinin olduğu için, sahip olmalarını istemişti!

Çalışan personelde tamam abi, tamam, aha o köşede kalsın.

Burada bir şey olmaz.

Ancak, akşam saat yedi de burada ol ki servis ile otogara gidesin “diyordu.

Mehmet çavuş ta tamam kardeşim, tamam “deyip dışarıya çıktuktan sonra, nasıl olsa buralardan gidiyorum, bir daha ya gelirim ya da gelmem.

Onun için, bu gün akşama kadar bu şehrin her tarafını doyasıya gezip dolaşayım “deyip ağır, ağır yürümeye başlamıştı.

Şura senin, bura benim “derken, gitmediği yerlere gitmiş, görmediği yerleri görmüş ama dizden de dermandan da düşmüştü.

Bir ara kolundaki saate baktı, baktı ki saat akşamın altısı olmuştu.

O arada gözüne bir lokanta ilişmişti, kendi kendine “dur, şurada birde yemek yiyip, daha sonra yazıhaneye giderim “diyerek lokantaya girip, bir iyice karnını doyurmuştu.

Yemek molasında biraz olsun yorgunluğu da çıkmıştı.

Yemeğini yedikten sonra, servise yetişmek için, hızlı adımlarla yürümeye başlamış,

tam yazıhanenin önüne geldiği anda, serviste yazıhanenin önüne yanaşmıştı.

Mehmet çavuş la diğer yolcular eşyalarını getirip servis personeline teslim ettikten sonra, servise binip otogara doğru hareket ederler.

Beş on dakika yol gittikten sonra, otogara gelmişlerdi.

Yolcular servisten indirdikleri eşyalarını, otobüsün bagaj görevlisine teslim edip, bagaj fişlerini de aldıktan sonra, otobüse binerek oturacakları koltukları bulup yerlerine oturmuşlardı.

Mehmet çavuş askere giderken, ilk defa o zaman otobüse binmişti!

Askerden geldikten sonra, şimdi biniyordu!

Yan koltuğa da yakın bir köylüsü gelip oturmuştu.

Adam selam verip, selam aldıktan sonra, ya kardeş ben seni tanıır gibi oluyorum da nerden tanıyorum, bir türlü çıkaramadım,

sen hangi köydensin “diye sorunca, Mehmet çavuş ta ben falanca köydenim.

Ya sen hangi köydensin “diye hem tanımak amaçlı hem de nereli olduklarını bilmek amaçlı, sanki de birbirlerini sorguya çekmişlerdi.

Nihayetinde, birbirlerinin hangi köylü olduklarını öğrenmişlerdi.

Hatta diğer yolcu Mehmet çavuşa, ben senin hangi köylü olduğunu ve seni nerede gördüğümü şimdi hatırladım.

Mehmet çavuş ta beni nerede gördün de hatırladın “diye yanında ki yolcuya sorunca?

Adam da, ya kardeşim sen falanca köylüsün.

Ben de o köyden olan Yusuf efendiden bir traktör almıştım.

O traktörün son taksitini ödemek için, Yusuf efendinin evine gelmiştim.

Ben oraya geldiğimde, sende oradaydın.

Sağ olsun, Yusuf efendinin sofrası hep yerdedir, adamcağız bize sofrayı hazırlatıp, seninle birlikte yemek yiyip, çay içmiştik.

Adamın kapısı olsun, sofrası olsun cümle aleme açık, neme lazım adamın gözü gönlü bol “deyip Mehmet çavuş la nerede ve nasıl tanıştığını açıklamıştı.

Aynı bu durumu Mehmet çavuş ta hatırlamıştı.

Mehmet çavuş yeni tanıştığı arkadaşına ne için, Bursa ya gittiğini sorunca?

Arkadaşı da, ben yirmi senedir Bursa dayım “deyip söze başlamıştı.

Ben filanca köylü olmamla birlikte, o köyün içinde en garibanı, en yoksulu, en fakiri, bunun yanı sıra en yiğidi, verdiği sözünde duran, kimsenin kovun da gıybetinde olmayan, dürüst bir insan olmama rağmen, hali vakti iyi, zengin bir adamın kızını Allahın emriyle istemek istedim.

Fakir çulsuzun biri kalkıp ta, zengin birinin kızını isteyebilir mi?

Tabi ki isteyemez!

Çünkü, davullar dengi dengine değil...!

Ancak, ben bu kız la arkadaşım, birbirimizi deliler gibi de seviyoruz.

Bir gün kız la bahçede buluşup konuştuğumuzda, kız bana, anneni gönderde beni babamdan istet “demişti.

Ben de bu konuyu anama açtım, anam da bana, benim güzel oğlum, yakışıklı oğlum, benim yiğit oğlum, ben gider o kızı sana isterimde, kızın babası bize, siz çulsuzun birisiniz “deyip kızını vermez!

Ben bir ana olarak, sana bir tavsiyem olacak, beni dinledin, dinledin, eğer ki beni dinlemezsен tamam, söz bir Allah bir, gidip o kızı sana isteyeceğim “deyince, ben de anama, söyle bakam senin tavsiyen ney? Deyip sordum.

Anam da bana, oğlum gel bu kızdан, bu sevdadan vazgeç!

Çünkü bize çulsuzun biri “deyip vermezler.

Eğer ki az buçuk halimiz vaktimiz iyi olsaydı var ya, ağa dediğin o ağa bozuntusu oynaya, oynaya kızını sana verirdi.

Her neyse, bak oğlum sen bu sevdadan vazgeç, bu kızı unut.

Aha filancanın aslan gibi, elli ayaklı, çalışkan, güzelliği dille-re destan, güzel mi güzel bir kızı var.

Hatta istemeye gitsem bile, bize çulsuzun biri “demezler.

Çünkü onların halleri, durumları da, bizim halimiz durumumuz gibi, yani senin anlayacağın, ben o kızı sana istedim mi alırım da, amma o ağa bozuntusunun kızını almaya hiç mi hiç gümanım yoktur “deyip topu bana atmıştı.

Yani açıktan açığa, sen bu kızdан vazgeç “diyordu ama hani serde de gençlik var ya, inat ettim olursa da o kız, olmazsa da o kız “dedim.

Ancak, o gariban anam benim bu inadımı kıramadı.

Mecbur kalınca da, bir gün o ağanın evine misafirliğe giderek, ağanın karısıyla hoş sohbetten sonra, sözü döndürüp dolaştırıp benimle kızlarının, yani birbirimizi sevdiğimizi, bu iki sevgilileri

birbirinden ayırmamak adına, eğer ki sizde münasip görürseniz, Allah ın emriyle, Peygamberin kavliyle kızınızı oğluma istemeye geleceğim “der.

Adam Mehmet çavuşa laf verirken, lafı yarıda bırakıp diğer konuya geçmek için, bu konu burada dursun da, ben başka bir konuya geleyim “der ve devam eder.

Ağa ne ağalığa, karısı da ne ağa karısına yakışmıyordu.

Onlar da ağalık nerde, ağa hatunu olmak nerde?

Hem ağalığınan hem de ağa hatınlığıynan onların ilgisi alaka-sı yokturdu.

Ağalıkla onların arasında çok derin uçurumlar vardı.

Tabi o arada, kız anama elinden gelen bütün izzeti ikramı ediyor ama kızın elinde be var ki, verilecek sözler büyüklerden bitiyordu!

Sonuçta, ağanın karısı da anama, Allah ın emrinden, Peygamberin kavlinden kaçılmaz!

Ancak, benim kızımın yaşı küçük, hem de daha evlenecek zamanı değil!

Var git oğluna başka yerlerde kısmetini ara “der.

Ağanın karısını duyan anam da oturduğu yerinden usulca kal-kıp yollanır.

Hani derler ya, “götüne baka, baka gitti” anam da işte öyle götüne baka, baka gider.

Ancak, bir ay içinde sevdiğim kızını, başka bir şehirde hiç tanı-madığı, bilmediği birine verirler.

Neymiş efendim? Kızı verdikleri adamın beş altı tane dairesi varmış, dükkanları, iş yerleri varmış ama adamın kendine gelince, adam hem yaşlı birisi hem de çirkinmiş.

Kıza gelince, şimdi “Allah var, prensesler gibi, güzel mi güzel bir kız dı.

Bende, kızın ağlaya, ağlaya gittiğini duyunca, o koskoca köy başıma dar gelmişti.

Bu duruma daha fazla dayanamadım, anama, ana sevdiğim kızını zor la kocaya verip, taa uzaklara yolladılar, kız istemese de, köyü de zor la terk ettirdiler.

Sebebi ise, tabi ki ikimizin tertemiz sevgisi, aşkı yüzünden!

Bu aşkı, bu sevdayı duyan bilen köylüler bana acıyarak bakıyorlar!

Ne köylülerin bana acıyarak bakmalarına nede sevdiğim kızın başka biriyle zora ki evlendirilmesine daha fazla dayanamıyorum, bu acı durum benim çok gücüme geliyor!

İşte bu sebepten dolayı, bende yarın bu köyü terk ediyorum “deyip ertesi günü anamın elini öpüp helalleştikten sonra, köyden çıkıp, gele, gele geldim Bursa ya!

Bir gazete alıp iş ilanlarına baktım, baktım ki bir köşkün bahçesine bahçıvan aranıyor.

Eee bende köylüyüm, tabi ki bağ bahçe işlerinden anlarım.

Her neyse, yürüyüp gittim, akşama kadar araya, araya zorunan buldum orayı.

Kapıda ki adama gazeteyi gösterip – ben köyden yeni geldim buraya bahçıvan aranıyormuş “dedim.

Hem bağ bahçe işlerinden anlarım, hem de işe ihtiyacım var “dedim.

Bana yardımcı olursanız sevinirim “deyince, adam da biraz bekle de beyime haber edeyim “deyip gitti.

Biraz sonra, adam geri gelip kapıyı açarak bana, bak kardeşim, sen köyden yeni geldiğin için, garip gurbet elin zorluğunu henüz bilmezsin.

Sana niye böyle söylüyorum.

Çünkü zamanında bende senin gibi köyden gelmiştim.

Haddinden fazla zor günler geçirmiş, günlerce aç susuz kaldığımı olmuştum.

Allaha çok şükür bu işi buldum da, hem kendimin hem de çocuğumun çocuğumun nafakasını çıkarıyorum.

Senin için beye, elli ayaklı hem de temiz birine benziyor “dedim.

Bey de al getir de bir görelim “dedi.

Şimdi seninle beyin yanına gideceğiz, beyimiz senden ney so-rursa, hep olumlu yanıt ver.

Bahçivanlıktan anlarmısın “derse? sende, ben köylüyüm, bağ bahçe işlerini iyi bilirim, bahçivanlıktan anlarım “dersin!

Masum yüzlü, yumuşak başlı olursan iyi edersin, beyde senin haline hareketine bakıp, ona göre, ya işe alır ya da almaz ama bana göre bey seni işe alır.

Çünkü benim gözüm seni tuttu.

Senden önce kaç kişi geldiyse, gözüm hiç tutmamıştı.

Beyde hiç birini işe almadı “diye birlikte giderek, beyin yanına yaklaşınca konuşmayı kesmiştik.

Bey benim boyumu bosumu bir iyice süzdükten sonra, önce adımını, ardından nereli olduğumu, evli bekar olup olmadığını, ana-mın babamın yaşayıp yaşamadığını, Bursa ya ne gayeyle geldiğimi, buralara gelirken büyüklerimden izin alıp almadığımı, yani senin anlayacağın, herif benim yedi sülalemi sorup sülal eyledi.

Bende, beyin sorduğu sorularına hep olumlu cevap verince, beyde, beni kendinin yanına getiren bekçiye, Ahmet al bu çocuğu götür, önce kalacağı yeri göster, daha sonra da bir bahçivana ney lazımsa onları da göster, madem ki bu gün yoldan gelmiş, o zaman bu gün istirahat eylesin.

Yarın da şu bahçeyi olsun, gülleri olsun bir güzelce budamasını yapıp, düzene koysun “deyip benim de yüzüme bakarak, sende anladın mı ne dediğimi “deyince, anladım beyim, anladım “dedim.

Bekçi Ahmet ile birlikte beyin yanından ayrılıp, benim kala-cağım yere gittik, içeriye girdik ki ne görek, güzel mi güzel dayalı döşeli bir ev.

Odanın birinde bekçi Ahmet kalırmış, diğer odalarda boştu zaten, boş odalardan birini bana tahsis ettik.

Bekçi Ahmet bana, yemek işine gelince, gördüğün bu kocaman evin birde kocaman mutfağı var.

İşte o mutfakta üç tane de aşçı var, günlük çeşit, çeşit yemekler pişer, bu köşkte çalışanların hepsi o mutfakta yiyip içerler.

Tabi ki sende orada yiyip içeceksin “dedikten sonra, aşağıya bodruma indik, orada bağ bahçe işlerinde kullanılacak bağ makasını, tırmığı, kazmayı, küreği, bel i, el arabasını her ne var sa hepsini tek, tek gösterdi.

Onları gördükten sonra, işte bunlar senin kullanacağın malzemeler “dedi.

Bodrumdan geri üst kata çıkınca, hadi sen uzanıp biraz dinlen, akşama yanıma gelirsin, birlikte yemeğe gideriz “deyip çıkıp gitti.

Bende odur budur hep o iş te çalışıyorum.

Yolumuz uzun, Bursa ya kadar daha çok şeyler konuşuruz, hadi biraz kestirelim “deyip uyumaya başlamıştı.

Mehmet çavuş un yol arkadaşı uyuyunca kendiside uyumaya başlar.

Aradan her ne kadar zaman geçtiyse, otobüs yemek molası vereceği yerde durup, [hostes] in, muavinin “Sayın yolcular yarım saat yemek ve ihtiyaç molası” anonsunu duyduklarında her iki arkadaşıta uykudan uyanıp, otobüsten aşağıya indiklerinde, yahu biz yol arkadaşı olduk ama daha birbirimizin isimlerini bilmiyoruz “deyip birbirlerine isimlerini sorarlar.

Birisi, ben Mehmet çavuş, diğeri de ben Salih “der. Ve böylece her iki arkadaş birbirlerinin isimlerini öğrenmiş olurlar.

Yemeklerini yiyip, çaylarını içerlerken Salih, Mehmet çavuşa, ya Mehmet çavuş sen Bursa ya gidiyorsunda, hangi semte gideceksin?

Ya da oralarda bir yakınım, bir tanıdığım var mı?

Yani, benim sormak istediğim, oralarda sana yol yolak gösterecek, sana yardımcı olacak birileri var mı?

Benim bir anda karar verip te Bursa ya gittiğim gibi, yoksa sende mi benim gibi bir anda karar verip köyünden çıktın? “deyi sorular soruyordu.

Mehmet çavuş ta köyde geçinmenin gayrı zor olduğunu, bu zorluklara daha fazla dayanamayıp, rızkını dışarılarda aramak istediğini, Yusuf efendinin sayesinde Bursa da plastik imalatında hem bir iş, hem de kalacak bir ev bulduklarını, hatta o işi de, evi de Yusuf efendinin dayısı oğlunun bulduğunu, kendisine o işi bulan kişinin adresini gösterdiğinde, Salih bey de bu adres bizim oraya çok yakın!

Bursa ya vardığımızda önce seni bu adrese götürür teslim ederim, daha sonra da ben çeker evime giderim.

Bu kademede insaniyetliğimiz olsun yani “diye böyle konuşmalar sürüp gitmiş olmakla birlikte.

Gideceği adresi bilmediği için, içinde korkusu olan Mehmet çavuş, Salih arkadaşının kendine yardım edeceği sözünü duyunca, sanki dünyalar kendinin olmuş, sırtından kocaman bir yük kalkmış, içine ferahlık gelmişti.

Bir müddet sessiz sedasız yol gittikten sonra, yine o sessizliği Mehmet çavuş bozmuştu!

Salih e, Eee Salih kardeşim sevdiğin kızı bilmediği, tanımadığı, hatta istemediği uzak diyarlara zorla gelin ettiler de, peki sen bu sevdayı, bu aşkı untabildin mi?

Ya da gönlün isteyerek başka biriyle evlenebildin mi? “diye Salih in can alıcı noktasına değinmiş, bam teline dokunmuştu.

Salih te off of deyi derin, derin içini çektikten sonra, Mehmet çavuşa, Mehmet çavuş um bak o olayların sonu nasıl oldu, ben anlatayım sende dinle olur mu “deyip söze başlar.

Ben bu çalıştığım yerde bir yılımı doldurmuşum ama ne köyden nede köylüden hiçbir haber alamıyordum.

Arada bir anama telefon açsam, oğlum çok paran gider “diye konuşmayı kısa kesiyordu.

“Dedim ya” bu çalıştığım yerde bir yılını doldurmuştum ki, bir gün çarşıda gezerken, bizim köylü olan bir çocukluk arkadaşım rastladım.

Birbirimizi görünce hemen sarmaş dolaş olup öpüştükten sonra, bir şeyler içmek ve sohbet etmek için bir cafeterya ya girdik.

Çaylarımızı içerken ben sevdiğim kızı sordum, o da bana, val-la Salih kardeş bazı kulağı delik kadınlardan duyduğum kadarıyla, kızcağız ne evlendiği adamın koynuna girmiş, nede o adama kendini teslim etmiş.

Yüreğimde meşale gibi yanan Salih’imin sevdası var.

Nefes aldıkça burnuma hep Salih’imin kokusu geliyor.

Hem Salih’ime hem de bana yazık değil mi ki böyle bir çirkinin koynuna girip de kendimi teslim edeyim.

Ölürüm de asla bunu yapmam “dermiş.

Tanımadığım, bilmediğim, hatta sevmediğim biriyle beni evlendirdi “diye hepten babasına kahrediyormuş.

Bu aralar orta yerde dolaşan bir laf daha duyduk.

Her ne kadar doğruluk payı var, onu bilmem de, duyduğumuz kadarıyla, o zavallı kızcağız kahrından verem olmuş, yataklara düşmüş.

Yani, bu günü yarını yokmuş zavallı kızın.

Bu lafları da kızın anası, yanına gidip gelen komşularına anlatırmış.

Tabi, onlardan da bizler duyuyoruz.

Anan da çok iyi, rahat, sağlığı sıhhati yerinde, maşallah turp gibi ama onun da Allah tan bir dileği var.

Ben ölmeden şu Salih im gelsin, o nu bir everemde, ondan sonra emanet sahibi gelsin emanetini alsın benden“diyor.

Hatta benim Bursa ya gideceğimi duyunca yanıma geldi.

Oğlum duydum ki sen Bursa ya gidiyormuşsun!

Sağ selamet gidip gelmek nasip eylesin yüce rabbim sana.

Ancak, Bursa ya gittiğinde ola ki bizim Salih i görürsen, o na de ki, anan sana hem selam hem de haber saldı.

Anan dedi ki, benim gözüm yumulmadan gelsin de kendini başgöz edem, başgöz edem de benim de torunlarım etrafımda cıvıl, cıvıl oynasın “diye söyledi “de olur mu “dedi.

Yani senin anlayacağını, anan seni dört gözle bekliyor “deyince, benim de köye gitmek, evlenip çoluğa çocuğa karışmak, daha da önemlisi anamın arzuları gözünde gönlünde kalmasın “diye bu konuyu beyime açıp, söyledim.

Beyim de sağ olsun, hemen muhasebeye telefon ederek, bizim bahçıvan Salih in hesabına şu kadar para yatırın, yarın akşama da Artvin e giden otobüslerin birinden bir bilet kestirin “diye talimat verdi.

Bende beyimin elini öperek çok sağ olun beyim, Allah razı olsun sizden “deyip hemen hazırlığa başladım.

Anama da telefon açarak, ana ben yarın akşam otobüse biniyorum, inşallah öbürsü günü yanında olurum, sende bana hangi kızı layık görüyorsan, git o kızı Allah ın emriyle, Peygamberin kavliyle iste “dedim.

Benim geleceğimi duyan, hatta bana hangi kızı layık görüyorsan git o kızı iste “dediğimi duyan anamın da keyfine diyecek yoktu.

Nihayetinde, ben köye gittim.

Giden sene bana isteyeceği kızı, bu sene isteyip telli duvaklı düğünümüzüde yapıp geri Bursa ya geldik.

Bekçi Ahmet ile benim kaldığım ev gibi, beyin başka bir evi daha vardı.

Benle hanım köşkün kapısından içeriye girerken Bekçi Ahmet ile sarılıp hasbihal olduktan sonra, bana bir anahtar uzatarak, Salih kardeş bu anahtarı bey bıraktı, bundan sonra, siz öbür ev de kalacaksınız.

Beyimiz öyle söyledi “deyip anahtarı bana verdi.

Ben o evi de görmüştüm, içi bomboştu, kimse de kalmıyordu.

Eve yaklaştığımızda dışardan evi gördük ki, ev tekrar boyanmış, içeriye girdik ki, ne gerek, evin içi de boyanmış, hem de mobilyalarla, beyaz eşyalarla dayalı döşeli olmuş.

Bizim sevincimize keyfimize diyecek yoktu, elimizde getirdiğimiz eşyalarımızı bir kenara koyduktan sonra, bekçi Ahmet e beyimizin nerede olduğunu sordum, o da beyimiz burada “deyince, bekçi Ahmet, ben ve eşim hem beyimizi hem de hanımını ziyarete ve el öpmeye yanlarına gittik.

Sağ olsunlar, hem beyimiz, hem de hanımımız bizleri görünce çok sevindiler, bizlerde beyimizle hanımımızın ellerini öptük, ellerini öpünce, beyin hanımı eşime, hele sen şöyle biraz “dur, kızım deyip, kendisi çıkıp başka bir odaya gidip te geri geldiğinde elinde bir kutu vardı.

Kutuyu açarak içinden çıkardığı bileziği, hediye olarak eşimin koluna taktı.

Eşim de bir kere daha bey ile hanım ın ellerini öperken, beyimiz bekçi Ahmet e dönerek, oğlum Ahmet sende elini çabuk tut “olur mu deyip bey odasına çekildi, bizlerde işimize başlamak için oradan ayrıldık.

Mehmet çavuş uda öyle merak almıştı ki, ee senin sevdiğin kız kahrından verem olup yataklara düşmüştü, o kızın akibeti ne oldu?

İyileşti mi, yoksa daha öyle hasta mı? “diye sorduğunda!

Salih in gözleri dolu, dolu olmuştu.

Salih söze başlayarak, bütün çevre köyler hem biliyor hem de dile getiriyorlardı, falanca ağanın gözünün kökü, güzel mi güzel bir kızı vardı.

O ağanın kızını fakir bir genç sevmiş ama oğlan fakir diye, kızını sevdiği oğlana vermeyip, götürmüş hem çirkin, hem kızından yaşlı, hem de zengin diye bir adama vermiş.

Kız da sevdiği adama varmayıp ta hem kendinden yaşlı hem de çirkin birine zora ki verildiği için, babasına kahrederek hastalanıp verem olmuş.

En son duyduğumda da benim adıml, Salih im Salih im “diye sayıkladıktan sonra, ağzından kanlar boşalıp ruhunu hakka teslim etmiş.

Ancak, o rahmetlinin öldüğü günü, “tesadüf olacak ya” bizim hanım ı doğum sancısı tutmuştu.

Ben de hemen 112. acil servisi arayıp, hastaneye kavuşturdum.

Hanım hastanede doğum yaparken, bizim köylü olan bir arkadaşımından telefon geldi.

Onun la biraz hal hatır sorup süal eyledikten sonra, arkadaşım bana, Salih kardeşim ben sana bu telefonu açmadan on dakika önce bana bir telefon geldi.

Sana nasıl söyleyeceğimide bilemiyorum ama senin sevdiğin o kız var ya, hakka yürümüş “deyince sanki beynimden vurulmuşa döndüm.

O an o hastane başıma yıkıldı sandım.

Yani, senin anlayacağım, sevdiğim kız orada can verdiği zaman, benim de burada bir kızım olmuştu.

Ben, sevdiğim kız öldü “diye bir taraftan ağlarken, diğer taraftan bir kızımın dünya ya geldiği için mutlu olmaya çalışıyordum.

Yani, yüce Allah ım beni bir taraftan ağlatırken, diğer taraftan da güldürüyordu.

Belki de böylelikle yüce Allah ım beni hem sınıyor, hem de imtihan ediyordu.

Yüce Rabbimin hikmetinden süal sorulmaz “derler.

Kızımın ismine gelince, gençliğimde canım gibi sevip te kavuşamadığım gözümün ışığı olan Arzu'mun adını verdim.

Gençliğimde, sevdiğimle bir araya geldiğimizde, ben o na hep sen benim gözümün nurusun, sen benim ziyamsın, sen benim ışığımsın “derdim.

O rahmetlide benim kendisine böyle dediklerimden çok mutlu olur, keyif alırdı.

İşte bu sebepten dolayı kızıma “Arzu” ismini verdiğim gibi, “ışık” ismini de verdim.

O rahmetlinin kendine sahip olamadım ama şimdi ismine sahip oldum.

Ancak, duyduğum o karalı haber beni yıkmıştı.

Kimseler görmesin diye, gizli, gizli çok ağladığım oldu.

Birkaç kere de meyhaneye gidip, hem içip hem de çok ağlamıştım.

Yine, bir gün meyhanede içerken hem ağlayıp hem de şair Kul Yusuf un bir şiirini okuyordum “deyip yıllarca koynunda sakladığı o şiiri çıkararak bir daha okumaya başlamıştı.

ŞU YÜREĞİMİ DAĞLADI

Yine uzaklardan karalı haber
Geldi de şu yüreğimi dağladı
Bir yanı dert yükü bir yanı keder
Aldı da şu yüreğimi dağladı

Bin türlü derdim var açamam ele
Melül mahzun kaldım hep sine sine
Kaçıp gittim onun elinden yine
Buldu da şu yüreğimi dağladı

Hep sakladım o felekten yerimi
Korkum o ki yoracaktır serimi
Biçare ömrümün dörtte birini
Çaldı da şu yüreğimi dağladı

Kırkıma varmadan döktüm dişimi
Çok ağladım döve döve düşümü

Ne saçımı koydu nede başımı
Yoldu da şu yüreğimi dağladı

Kul Yusuf der olmaz olsun bu yazı
Türlü türlü derde bağladı bizi
Ölüme mi dirime mi namazı
Kıldı da şu yüreğimi dağladı.

Şiirini en içten duygularla okuyup bitirdikten sonra, sevdalı Salih in gözleri yine dolu, dolu olmuştu.

Salih sözlerine devam ederek, bir gün kapıya postacı arabası gelmişti.

Memur un beni sorduğunu duydum, bende sorduğunuz kişi benim, hayırdır inşallah, niye soruyorsunuz ki “deyince, senin adına bir koli var.

Şuraya bir imza atın “dediler, bende imzalayıp koliyi alıp baktım ki, koliyi gönderen kişi, bana kızını vermeyen o ağa.

Eve varınca koliyi açıp baktım ki, hep çocuk oyuncaklarıyla, giyecekleri vardı.

Ayrıyeten kağıda yazılı bir “not, ile birde para çeki vardı.

Not ta şöyle yazıyordu, sevgili oğlum Salih, ben kızımın aşkına, sevdasına karşı çıkararak o’nun dediğini yapmayıp, kendi dediğimi yerine getirmek için, inat ederek o nu tanıyıp bilmediği yaşlı birine vermekle ne kadar büyük bir hata ettiğimin farkına vardım.

Benim yaptığım bu hatamın bedelini de kızım canıyla ödedi.

Ben ölene kadar bu acıyla, bu ızdırapla birlikte yaşayacağım.

Allah hiç kimseye evlat acısı vermesin.

Bu acıyı bu ızdırabı ancak yaşayanlar bilir “deyip şöyle devam ediyordu.

Ben duydum ki, rahmetli Arzu kızımın öldüğü saatte senin bir kızın olmuş.

Yine, duydum ki, kızının ismine, benim rahmetli kızımın ismini vermişsin.

Bizde senin, Arzu ismini kızına verdiğini duyunca, hanım la ben hem oturup ağladık, hem de kızımız sevdiği adamın evinde dünya ya geldi “diye çok sevindik.

Bundan sonra, senin kızın bizlerinde hem kızımız hem de torunumuzdur.

Size gönderdiğimiz o el örgülerini rahmetli kızım örmüştü.

O oyuncakları da kızım almıştı.

Ancak, kızıma nasip olmadı ama biz onları size gönderdik ki, o güzel çocuk o örgüleri giysin, o oyuncaklarla da oynasın.

O para çekine gelince, ben o kadar variyetin sahibiyim, sözde koskoca da ağayım ama şimdiye kadar akıl edip te kızımın adına on para yatırmadım. Kızımın adına yatırmadım ama sana gönderdiğim o çek i bankada bozdurup, bu kızımızın adına yatırmanı rica ediyorum.

Ben büyük bir hata ettiğimin farkındayım, bu hatamın da hiç telafisi yoktur.

Sana gönderdiğim bu çek i kabul edersen, hem rahmetli kızımın anısına bir saygı olur, hem de şu yaşlılık anımızda bizi sevin-dirmiş olursun. “diye yazıyordu.

Ben, yazılı not u okurken, eşim de yanibaşımdaydı.

Not u okuyup bitirdikten sonra, elimdeki çek e bakarken, eşim de bana, canım Salih im, kurban olduğum Salih im, rahmetli Arzu’yla senin sevdanı cümle alem duyup bildiği gibi, ben de biliyorum.

Hatta, Salih in fakirliği yüzünden kızı vermediklerini ima ederek, ben her şeyi biliyorum Salih im, her şeyi...?

O ağadan Allah razı olsun ki, şimdi akılı başına gelmişte, rahmetli kızının anısına bir şeyler yapması için, bu çek i bize göndermiş.

Bu çek in üzerinde ki meblağa da, bir daire alacak kadar para yazılı.

Sen, gel bu parayı kabul eyle, bankaya da gidip bu parayı çek, kızımız için, bir daire alıp bir kenara koyalım.

Bizler burada oturduğumuza göre, alacağımız daireyi de kiraya verip, kızımızın adına bir hesap açtırıp, her ay kirasını bankaya yatıralım.

Böylelikle kızımızın geleceğini garanti altına almış oluruz.

Hem o rahmetlinin ruhu huzur içinde olur, hem de o ağayla karısının son istekleri – arzuları yerine gelmiş olur “diye eşine bu parayı kabul etmesini tavsiye ediyordu.

Salih te bir müddet elindeki çek e baktı, baktı, daha sonra, dönüp yazılı not a baktı, hatta bir kere daha not u okudu, okuduktan sonra, gözleri beşikte yatan kızına ilişti, o na da baktı, baktı, baktı daha sonra, güzel ve olumlu haber duyacağını umarak yanında duran Suna’sının da boynuna sarılıp yanaklarından öperek, tamam güzel Sunam, tamam sevdiğim, hem senin hatırın için, hem kızımızın hatırı için, hem de o rahmetlinin hatırı için bu çeki kabul ediyorum!

Ben bu çeki o ağanın son isteği yerine gelsin diye, asla kabul etmem ama söz konusu kızım ve o rahmetli olunca, yani onun la sizlerin hatırına kabul ediyorum.

Yarın bankaya gider bu çek i kırdırırım, parayı da bankaya yatırdıktan sonra, cüzdanımızı da alıp eve gelirim.

İnşallah tez zamanda bir daire bulurda alırız. “diye aramızda böyle konuşmalar olmuştu.

Ancak, aradan bir ay geçmemişti ki, satılık bir daire bulduk, gidip daireye bakıp beğendik, ondan sonra, pazarlık ederek fiyat konusunda da anlaşınca, daireyi satın aldık.

Aldığımız daireyi de hemen kiraya verdik, kirasını da kızımızın adına açtırdığımız banka hesabına her ay yatırıyoruz. “deyip Mehmet çavuş a bakarak, ben bu hayatı işte böyle yaşayarak geldim bu güne “diyordu.

Mehmet çavuş ta, ya Salih kardeşim senin hayatın var ya, aynı Mecnun la Leyla’nın hayatı gibi olmuş.

Şu para çekinin gelmesi, daha sonra gidip bankada kırdırman, ondan sonra daire bulup alman, bu yaptığın işler var ya “mutlu son” la biten Türk filmleri gibi, mutlu son la noktalanmış.

Benim yüce Mevla dan bir dileğim var, hiç kimseyi dar da, zor da bırakmasın.

Dilerim Mevla’dan, hiç kimseyi yokluğunan, açlığınan terbiye eylemesin.

Bende bir yokluk içinde yaşıyorum.

Muhannetin kapısı çok çetin.

Açlığın, yokluğun ne demek olduğunu çok iyi bilenlerdenim “diyordu.

Bursa ya varmaya az bir zaman kalmıştı.

Aradan bir saat daha zaman geçince o görkemli, güzel ve şef-talisiyle ünlü olan şehre gelmişlerdi.

Mehmet çavuş un yatağı yorganı, bavulu olduğu için, gidecekleri yere minibüsle değil de piyasa taksisiyle gitmişlerdi.

Bereket versin gidecekleri yer yakındı da taksimetre fazla para yazmamıştı.

Salih, Mehmet çavuş un elinde ki adres yazılı kağıdı alıp, hem okuyup hem de sağa sola bakınarak, işte orada “der gibi, parmağıyla ileriye doğru işaret etmişti, Salih bey önde Mehmet çavuş ta arkada yürüdüler yürüdüler, nihayet bir evin önünde durup zili çaldıklarında, pencereden dışarıya doğru bakan bir hanımefendi, kim o “diye seslendiğinde, Salih te merhabalar bacım, biz Artvin’den geldik te, falanca köylü “Cumali beyi arıyoruz.

Daha doğrusu “Cumali beyin köyden misafiri geldi. “dediğinde, o hanımefendi bir dakika “deyip içeriye doğru, Cumali bey, Cumali bey köyden beklediğin misafirin geldi.

Hele buraya doğru bir gel, misafirler seni bekliyor “diye sesleniyordu ki, Cumali bey kapıyı açarak dışarıya çıkmıştı bile...

Birbirlerine hoşbeşten sonra, Cumali bey misafirlere, hadi buyurun, içeriye gelin.

Yatak la, bavulu aha şuraya koyalım, sizlerde buyurun efendim, uzak yoldan geldiniz, hele bir yorgunluk kahvesi içelim, daha sonra neler yapacağımızı hep birlikte konuşuruz “diye misafirleri içeriye buyur etmişti.

Misafir odasına girerlerken Salih değil de Mehmet çavuş sanki bir suç işlemiş gibi, ürkek ve çekingen giriyordu.

Koltuğa oturduğunda bile, melül mahzun bir hali vardı.

Bu durumun farkına varan ev sahibi, Allah aşkına çekinmeyin, rahat olun “diye Mehmet çavuş un rahatlamasını sağlıyordu ki, araya Salih girerek, memleketten buraya kadar görüp tanıdığını kadarıyla Mehmet çavuş kardeşim çok efendi, üzerine laf düşmeyince hiçbir lafa, söze gadir olmuyor.

Her ne kadar söylersen söyle, hep dinliyor.

Ta memleketten buraya kadar hemen, hemen hep ben konuştum.

Saklı gizli hiçbir şeyim kalmadı.

Neyim varsa silkeleyip ortaya döktüm.

Mehmet çavuş kardeşimin de büyük bir meziyeti var, dinlemesini çok iyi biliyor, iyi bir dinleyici yani.

Sağ olsun, var olsun, efendi ve temiz bir arkadaşı “dediği sırada kahvelerde gelmişti.

Kahveleri içtikten sonra, Salih hem ev sahibesine hem de Mehmet çavuş a, artık bana müsaade edin, ev de benim yolumu gözleyenlerin yanına bir an önce varayım “deyip ayağa kalkarak, ev sahibesine kahveler için teşekkür edip, Mehmet çavuş’ada sarılıp öptükten sonra, senin ile o kadar yol arkadaşlığı ettik, belki bende bir hakkın vardır!

Eğer ki bende hakkın varsa helal eyle, benim de sende hakkım varsa helal olsun “deyip dışarıya çıkarken, ara sıra seni arar yoklarım.

Hadi Allahısmarladık “deyip yollanmıştı.

Yusuf efendiyle Cumali birbiriyle dayı, hala çocuklarıydı ama, aynı köylü değillerdi.

Cumali nin halası başka köyden, Yusuf efendinin babasına gelin gelmişti.

Ancak, o köyden de Cumali nin çok tanıdığı olduğu için, önce halası oğlu Yusuf efendiyi, Yusuf efendinin hanımını, çocuklarını ve diğer tanıdıklarını teker, teker sorup sual eylemişti.

Köyden olsun, şehirden olsun tanıdık, bildik bütün konu komşuları sorup sual eyledikten sonra, esas ana konu olan, Mehmet çavuş un konusuna gelmişlerdi.

Cumali bey, Mehmet çavuş a değerli hemşehrim, ben halam oğlu Yusuf efendinin arzusunu ve isteğini göz önünde bulundurup dikkate alarak, senin çalışman için, plastik imalathanesinde bir iş buldum.

Eger ki o işte sabır, sebat eder de çalışırsan var ya, orada emekli olana kadar çalışırsın.

Hem de bu yokluktan, bu sefaletten kurtulmak için, sabır, sebat edip çalışmak lazım.

Doğru değil mi yani? “deyip sözlerine devam ederek, sana kirası ucuz birde ev buldum.

Evden çıkıp gidenler bazı eşyalarını götürmemişler!

Ben evi tutmaya gittiğimde, eşyaları gördüm, daha gıcır, gıcır eşyalar ama “yok, ben elin eşyalarını istemem “dersen kaldırıp atarsın.

Ancak, şunu da sana söyleyeyim?

Ben Bursa ya geldiğimde yeni eşya alamadığımdan dolayı gidip eskiciden eşya almıştım.

Bunu da sana hatırlatmak isterim “dediğinde Mehmet çavuş ta, niye kapıya atayım ki o eşyaları seve, seve kullanırım “diye kendisinin gariban birisi olduğunu ima ediyordu.

Cumali bey de, aferin sana, sen akıllı birine benziyorsun, böyle olursan hep kazanırsın. Yarın da seni önce eve götürürüm, oradan da çalışacağın iş yerine götürürüm “dediği sırada Cumali nin torunu içeriye girerek, dede babaannem sizi yemeğe çağırıyor, hadi gelin de yemeğinizi yiyebilirsiniz “diyordu.

Torunu nu duyan Cumali de, tamam benim güzel oğlum, aha geliyoruz “deyip ayağa kalkarak, hadi Mehmet çavuş, emir büyük yerden geldi.

Allah ne verdiyse gidip yemeğimizi yiyelim “diyerek her ikisi de mutfağa doğru yürümüşlerdi.

Ertesi sabah kahvaltılarını yapıp duvarda asılı olan anahtar da alarak, Mehmet çavuşa dönüp, Mehmet çavuş um, bu anahtar sana tuttuğumuz evin anahtarı “deyip yakın olduğu için, önce eve gidip bakmışlardı.

Mehmet çavuş evde ki eşyaları görünce çok beğenmişti, hemen, hemen her şey vardı. Yatağıyla bavulunu bir kenara bıraktıktan sonra, çalışacağı iş yerine giderlerken, Cumali Mehmet çavuş a, bu evin kirası ayda şu kadar para ama sebat eder de çalışırsan, bu evin kirası sana hiç dokunmaz “diyordu.

Bir müddet daha gittikten sonra, plastik imalathanesine gelmişler, dış kapıdan içeriye girdiklerinde patronla karşılaşmışlardı.

Bunları gören patron, Ooo Cumali bey hoş geldiniz “dedikten sonra, dönüp Mehmet çavuş’ada, sizde hoş geldiniz.

Buyurun yazıhaneye geçelim “diyerek her üçü de yazıhaneye girerlerken, patron, oğlum bize üç tane çay getir “diyordu.

Yazıhane de sohbetle birlikte çaylarını içerlerken Cumali, patrona, burada çalışması için rica ettiğim arkadaş, bu arkadaş.

Bu arkadaşımız hem dürüştür, hem terbiyelidir, hem de güvenilir bir arkadaşdır “deyince, sizin geldiğinizde, ben görüp anlamıştım iyi biri olduğunu “deyip Mehmet çavuş ada hele şu kimliğini ver, varsa birkaç tane de resim ver “deyince, Mehmet çavuş, çıkarıp kimliğini verdikten sonra, dört tane de resim çıkarıp masanın üzerine bırakmıştı.

Kimliği eline alan patron, diğer oda da çalışan birini çağırarak, kızım şu kimliğin fotokopisini çek, şu resimleri de al, bu gün itibariyle sigortasını yapın ”diye talimat verdikten sonra, Mehmet çavuş’ada hadi gözün aydın olsun, bu gün itibariyle hem sigortan, hem de yövmiyen başladı.

Ancak, sen bu gün benden tarafa izinlisin.

Yarın saat yedi de burada ol “emi, diyen patrona, Mehmet çavuş ta tamam efendim “deyip susmuştu, Mehmet çavuş susunca, söze Cumali başlayıp, patrona çok, çok teşekkür ettikten sonra, daha oturmalarına gerek kalmadığı için, dışarıya çıkmışlardı.

Bu arada gün öğlen olmuştu, Cumali Mehmet çavuş u bir lokantaya götürüp yemeklerini yerlerken, bir taraftan da şöyle söylüyordu?

Mehmet çavuş um, senin ev işin tamam, evin içindeki eşyalarında yepyeni, yani hiçbir şey almasan da olur, çalışmak için, işin de tamam oldu.

Sen, şimdi garip gurbet ele geldin, garip gurbet ele geldin de, cebinde paran pulun, harçlığın var mı?

Eğer ki paraya ihtiyacın var sa, hiç çekinmeden bana söyleyebilirsin “deyip Mehmet çavuşa moral ve destek verirken, Mehmet çavuş ta çok sağ ol Cumali kardeş, cebimde iyi kötü harçlığım var.

Sen bana çok büyük iyilikler yaptın.

Ben senden, buradan şaha varana kadar razıyım.

Benim razı olduğum gibi, Allah ta senden razı olsun, bir tuttuğun bin altın olsun, dilerim Allah’tan eşin le, çoluk çocuğun la, mutlu huzurlu, sağlıklı sıhhatli güzel bir hayat yaşayalım “deyip dua ettiğinde, Cumali de, dar da, zor da kalanlara, yardım bekleyenlere, ben her zaman böyle yardımcı olmaya çalışırım.

Senin gibi işine koştuklarım, bana böyle dua ederlerse var ya, ben de sizlerin bu duaları yüzünden ne dar da nede zor da kalırım.

Allah ta sizlerden razı ve hoşnut olsun “dedikten sonra yemek masasından kalkmışlar, hesabı da ödeyip dışarıya çıktıklarında, belki buradan evi bulamazsın, ben seni evine kadar götüreyim mi “ne dersin?

Eger ki iş yerini bulamam diye bir kaygın var sa, yarın sabah ben gelip birlikte iş yerine gidelim ama iş yerin kalacağına eve çok yakın “diyordu.

Mehmet çavuş ta, evet, evet çok yakın, ben orayı bulurum, sen hiç zahmet etme “diye birbirleriyle konuşa, konuşa eve gelmişlerdi.

Mehmet çavuş ev de yalnız kaldığında hemen sıkılmasını “diye bir saat kadar birlikte oturup, daha sonra çarşıda başka bir işi olduğu için, kalkmak zorunda kalmıştı.

Kalktığında, Mehmet çavuşa, her neye ihtiyacın olursa veya canın sıkıldığında bana gel “olur mu diye tembih eyledikten sonra, hadi Allahaismarladık “deyip çıkıp gitmişti.

Yolda giderken ellerini açıp, Allah ım sana çok şükürler olsun.

Ben bir garip yiğide yardımcı olmaya çalıştım.

Ey yüce Rabbim, senden aldığım güçle iman la, eğer yardımcı olabildiysem ne mutlu bana “dediğinde sanki de içine bir sevinç, bir mutluluk, bir huzur dolmuştu.

O sevincin, o mutluluğun, o huzurun verdiği bir neşe ile bir keyif ile yürüyüp gidiyordu.

Öte tarafta, Mehmet çavuş, Bursa ya geldiğini, Yusuf efendinin dayısı oğlunu bulduğunu, Cumali beyle birlikte önce kendileri için, kiraya tuttıkları eve gittiklerini, evi gördükten sonra, çalışacağı iş yerine gittiklerini, iş yeri sahibi kendinden kimliğiyle dört tane resim istediğini, aynı günü sigortasının ve yövmiyesinin başladığını telefonda eşiyile kızına saatlerce anlatmıştı.

Deyim yerindeyse, “kedi misali” Mehmet çavuş ta dört ayağının üzerine düşmüştü.

Dört ayağının üzerine düşmekte, taa Yusuf efendiden başlayıp Cumali beye kadar uzanıyordu.

Böyle bir insanlığı çok kardeş kardeşe yapmazdı “yani!

Mehmet çavuş un işlerinin rast gelmesinden dolayı keyfine, neşesine diyecek yoktu.

Kızıyla olsun, hanımıyla olsun konuştuğu konuşuyor, bir türlü sözü bitmiyordu.

En son olarak, ilk aylığını aldığında Yusuf efendiye telefon açarım, o da bir kamyon kiralayıp, evi barkı, tası tarağı yükleyip

yolladıktan sonra, sizde otobüse biner gelirsiniz. Sizin buraya geleceğiniz saatte, bende otogara gelir sizi karşılarım.

Zaten o zamana kadar ev de gelmiş olur, böylece bizler de yeni bir hayata başlamış oluruz “deyip ardından, hadi daha fazla konuşup ta füzuli yere paramız gitmesin.

Her ikinizde Allaha emanet olun “deyip telefonu kapatmıştı.

Mehmet çavuş un, sabahları uyanabilmesi için, bir çalar saate ihtiyacı vardı.

Kendi kendine, hele şöyle çıkıp ta etrafı bir dolaşayım “diye evden çıkarak dolaşmaya başlar, etrafı dolaşırken oraların acemisi her halinden belli oluyordu.

Nihayetinde, gözüne bir saatçi dükkanı ilişmişti, hemen dükkana girip saatleri tek tek incelerken, saatçi de Mehmet çavuş u izliyordu.

Ancak, hangi saati alacağına karar veremediğini görünce, yanına yaklaşarak, bey efendi şu saat çok güzel bir saat.

Ne ileri gider nede geri kalır.

Sana bu saati vereyim, inanın bu saat için, iyi ki almışım “diyeceksiniz!

Saatçinin ısrarı üzerine Mehmet çavuş ta saati incelediğinde hoşuna gelmiş olacak ki, üç aşağı, beş yukarı pazarlık ederek saati almıştı.

Saati aldıktan sonra, buralarda lokanta var mı “diye sorduğunda, saatçi de şu köşeyi döndüğünde, aşçıları temiz, yemekleri de çok leziz bir lokanta var, hem de çok ucuz.

Burada ki, bütün esnaf arkadaşlar hep orada yemeğimizi yeriz “deyip yakın komşusu olan lokantayı tavsiye etmişti.

Mehmet çavuş ta saatçiye teşekkür ederek dükkandan çıkıp lokantaya doğru giderken, kendi kendine, hey gidi Mehmet çavuş, en sonunda doğup büyüdüğü köyünü terk edip, garip gurbet elere geldin.

Her zaman Bursa yı övüp dururlardı.

Bak Şimdi sende, Bursa'dasın, dolaş dolaŐabildiĐin kadar bu güzel memleketi “diye söylene, söylene lokantayı bulmuştu ama sonunda lokantaya girmekten vazgeçip, evinin orada ki manava gitmeye karar vermişti.

Yine, kendi kendine, yahu Şimdi lokantaya girsem on, on beş ya da yirmi liramı alırlar.

Paramı aldıklarına göre karnım da doysa bari!

Verecekleri yemekle ancak yarı buçuk karnım doyar, paramı lokantaya vereceğime, manavdan biraz sebze meyve, on tane de yumurta alayım, eve vardığımda da bir güzelce melemen yapıp karnımı tıka basa doyurayım.

Allah razı olsun bu evden çıkan insanlardan, evden çıktıklarında her Őeylerini bırakıp çıkıp gitmiŐler “diye söylene, söylene manava gelmişti.

Manavdan alacakları sebzelerle meyveleri aldıktan sonra, yolunun üzerindeki bakkaldan bir kep yumurta ile ekmeğini de alıp evinin yolunu tutmuştu.

Artık her Şey başa düşmüştü, bir gayretle melemeni yapıp yemeğini yedikten sonra, üzerine birde ağırlık çökerek uykusu gelmişti.

Halinden belli oluyordu ki, bu gün çok yorulmuŐtu.

Eee o kadar yolu gelmek, ayrıyeten hem kiralanan evini hem de çalışacağı iş yerini gidip görmek, daha sonra, bir müddet çarşıda pazarda dolaŐmak kolay değildi.

O kadar çok dolaşıp ta yorulan Mehmet avuŐ un tabi ki uykusu gelecekti.

Yorgunluğa ve uykusuzluğa fazla dayanamayıp yatağın ipini çözerek bir kenara serip, saati de sabah beş e kurduktan sonra, yerine uzanmıŐti.

Mehmet avuŐ evlendiğinden bu yanı, hem evinden hem de eşinden ilk defa ayrı yatıyordu.

Yarın ki baŐlayacaĐı işte de, nasıl bir iş yapacağını, yapacağı işte başarılı olup olmayacağını düşüne, düşüne uyumuŐtu.

Saati de öyle ayarlamıştı ki, sabah'ın ezanıyla birlikte saatte zili çalmaya başlamıştı.

Hemen uykusundan uyanarak kalkıp elini yüzünü yıkar, iş yerine aç gitmemek için, domates, salatalık, biber doğrayıp, bir parça ekmekle yedikten sonra, iş yerine gitmek için, ev den çıkar.

Yolda giderken çok heyecanlıydı!

Ellerini semaya açıp, ya ilahi ya Rabbim, bu gün benim ilk iş günüm olacak!

Görüyorsun ki çok heyecanlıyım!

Bu heyecanımı yenmem için, bana güç kuvvet ver!

Beni işimde mahcup eyleme, beni başarılı kıl, beni muzaffer eyle, Amiin “diyerek ellerini yüzüne sürüyordu.

Yine, kendi kendine, Allah'ım darda, zorda kalanlara yar ve yardımcısı olur, inşallah” diyordu.

Mehmet çavuş istiyordu ki yürüdüğü yol hiç bitmesin ama çarçabuk iş yerine gelmişti.

Besmeleyle birlikte iş yerine adımını atar, kendisini gören ustabaşı da, gel kardeşim, gel “diye yanına çağırıp, bu gün işe başlayacak işçi sensin “değil mi? diye sorar.

Mehmet çavuş ta çekingen bir tavırla, evet benim ustam“diye cevaplamıştı!

Bu konuşmalardan sonra, utsa başı oradan birini yanına çağırarak, bu arkadaşını yanına al da hem sağı solu öğret, hem de işi öğret “diye görevlendirmişti.

O görevlenmiş olan kişi de, benimle gel kardeşim “deyip beraberce doğru tuvaletlerle banyoya giderler.

Orada ki fırçayı, süpürgeyi, farası da gösterdikten sonra, bu gün ki senin ilk işin, buraları yıkayıp temizlemek olacak “deyip gider.

Aradan birkaç gün geçince Mehmet çavuş orada çalışanlara, orada çalışanlarda Mehmet çavuşa alışmışlardı.

Artık, Mehmet çavuş ta orada çalışan işçilerden biri gibi olmuştu!

Yine de bazı iş arkadaşları, Mehmet çavuş um “sen, arkadaşlara olsun, iş yerine olsun, işe olsun uyum sağlayıp alışabildin mi?” diye soranlara, Mehmet çavuş ta Allah hepinizden razı olsun.

Hepinizde elinizden geldiğince bana yardımcı oldunuz!

Bilmediğim şeyleri gösterip anlatarak bana yol gösterdiniz!

Sayenizde hem bir şeyler öğreniyorum hem de çalışıyorum.

Beni aranıza aldığınız için, hepinize ayrı, ayrı teşekkür ederim.

Allah sizlerden hoşnut ve razı olsun. Ayrıyeten bana bu işi bulan Cumali beye ve işveren patronuma çok, çok teşekkür ederim.

Allah onlardan da razı ve hoşnut olsun “diye dua ediyordu.

Bu kadar içten edilen duayı duyan arkadaşları Mehmet çavuşun bu denli samimi ve içten konuşmalarına hayran kalmışlardı.

Öğlen yemek saati gelince, kendine, tuvaletlerle banyoları yıkatıp temizleten iş arkadaşı yanına gelerek, hadi yemeğe gidelim “deyip birlikte yemek haneye giderler.

Mehmet çavuş un işe başladığı günden bu yanı tam bir ay geçmişti.

Bu bir ay içinde imalathanede ki yapılan işleri göre, göre bir şeyler öğrenmişti.

Hem izanlıydı hem de irfanlıydı.

Gördüğü bir işi hemen kapıyordu.

İşe ilk başladığında, meydancı olarak, yani hamal olarak işe başlamıştı ama şimdi sanki kırk yıllık usta gibi olmuştu!

Mehmet çavuş eline, diline, beline de sahipti – sağlam karakterliydi.

Birinin hakkına duyduğu bir lafı, sözü götürüp diğer birine asla söylemezdi.

Birinin bilerek veya bilmeyerek bir yere bıraktıkları bir şeyi gördüğünde, alıp götürür ustabaşına teslim ederdi.

İster iş yerinde çalışan bayanlara olsun, isterse dışarıda gördüğü bayanlara olsun art niyetle dönüp te yüzlerine bakmazdı.

Mehmet çavuş un eline, diline ve beline ne denli sağlam bir insan olduğunu bildikleri için, iş yerinde hem sevilen hem de sayılan bir insan olduğu kanıtlanmıştı.

Hafta sonu tatillerinde zaman, zaman arkadaşlarıyla kahvede buluşup [çaylarına] bir iki el kağıt ya da okey oynarlardı.

Mehmet çavuş, iş arkadaşlarının muhasebeye girip çıktıklarını gözlemlerken, arkadaşları ellerindeki parayı saydıkları gibi,, ardından maaş bordosunu inceliyorlardı, eğer ki ellerine geçen paradan memnunsalrsa bir keyif ile işlerine devam ediyorlardı.

“Yok, eğer memnun olmamışlarsa ellerinin tersiyle maaş bordosuna çarpıp, söylene, söylene, yine işlerine başlıyorlardı.

Muhasebeden çıkan bir işçi Mehmet çavuş un yanına gelerek, seni muhasebeden çağırıyorlar “deyip muhasebeye gitmesini söylemişti.

Mehmet çavuş hayatında ilk defa maaş alacağı için, bir tuhaf olmuş, bir tuhaf olduğu gibi, ezile büzüle muhasebeye gitmişti.

Muhasebeci, bir ay içinde şu kadar saat mesai yapmışsın.

Yine, bu bir ay içinde iki Pazar çalışman var, yaptığın bu mesailer, normal iş günü çalışmandan yüzde elli zamlı olduğundan dolayı bu ay ki mesailerle birlikte eline geçen paranın toplam meblası şu kadar para tutuyor “deyip parayı sayarken de güle, güle harca “diyordu. para’yı aldığına dair, bordoya birde imza attırdıktan sonra, tamam gidebilirsin “dediğinde, Mehmet çavuş ta teşekkür ederek dışarıya çıkmıştı.

“Üzüm üzüme bakarak kararır” derler ya!

Mehmet çavuşta arkadaşlarından gördüğü için, o da dışarıya çıktığında parasını sayıp, anlaya anlamaya bordosuna bakıyordu ki, ustabaşı yanına gelerek, ne oldu Mehmet çavuş, seninde mi maaşın kesintiye uğramış “diye sorduğunda?

Mehmet çavuş ta maaşımın kesintiye uğrayıp uğramadığını anlamamda, bodro da nelerin yazılı olduğuna bakıyorum “diyordu, aslında öyleydi yani.

Mehmet çavuş hayatında ilk defa maaş alıyordu, ilk defa maaş bodrosuyla karşılaşıyordu, bodrodan ne anlayacaktı ki!

Paydos saati gelip te işi paydos ettikten sonra, yorulmuş olacak ki ağır ağır evine doğru yollanmıştı.

Eve varınca bir aceleyle eşine telefon açarak selam kelimadan sonra, benim size bir diyeceğim var, diyeceğimde şudur, hemen evi barkı toplayıp denk edin.

Ben şimdi Yusuf efendiye telefon açacağım, bir kamyon bulda evi barkı yükleyip gönder “derim.

Sizde otobüsle gelirsiniz “diye eşine tek tek anlatıyor, bir iyice de tembih ediyordu.

Mehmet çavuş, hem eşi’yle hem de kızı’yla konuştuğundan sonra, Yusuf efendiye de telefon açıp birbiriyle hal hatır sorup sual eyleyip, köylülerini de teker, teker sorduktan sonra, Yusuf efendiye, Yusuf efendi sen her zaman iyilik yapmayı seven bir adamsın, o köyün içinde bütün herkese iyiliğin dokunduğu gibi, bana da çok iyiliğin dokundu!

Şimdi senden bir ricam daha var, bana bir iyilik daha yapmanı istiyorum “dediğinde Yusuf efendi nasıl bir iyilik yapacağını bilmediği için, Mehmet çavuşa, sen benim ne yapacağımı söyle, gerisine karşıma sen“diyordu.

Mehmet çavuş ben buraya geleli tam bir ay oldu ama yalnız yaşamak olmuyor, yalnızlık ancak Allaha mahsusmuş!

Benim senden ricam şu ki, bir kamyon kiralayıp bizim evi, tası tarağı yükleyip gönderesin.

Hanım ile kızı da otobüsle gönderesin.

Hanım ile kız gelirse, hiç bari evin işlerine bakarlar, hiç bari ben bir sıcak yemek yerim.

Senin yaptığın onca iyiliklerde Allah katında yazılır inşallah.

Bende sana hep böyle dua ediyorum “dediğinde, Yusuf efendi de tamam Mehmet çavuş um, tamam.

Sen yeter ki çalış, muhannete muhtaç olma, ben şimdi şehirdeki kamyon garajına telefon açar konuşurum.

Hatta ucuz yollu bir kamyon bulun “derim.

Evi yükleyip, hanımınla kızını da otobüsle gönderdikten sonra, sana telefon eder, git hanımınla kızını karşıla “derim. “dediğinde, Mehmet çavuş yine binbir türlü duaları saymaya başlamıştı.

Hem eşiyile, hem kızıyla hem de Yusuf efendiyle telefon konuşmalarını bitirdikten sonra, derin bir off çekmiş, Allaha çok şükür bu işte tamam oldu “diyordu.

Ardından, Yusuf efendi yarın bir gün bir kamyon kiralayıp evi barkı yükleyip gönderir.

Hem de kamyonu çok ucuza tutar “diyerek keyif ediyordu.

Nihayetinde, birkaç güne kalmaz Mehmet çavuşlar ailece hep bir araya geleceklerdi.

Öte taraftan Yusuf efendi hemen kamyon garajındaki arkadaşını arayarak, köyden Bursa ya bir ev göçü gideceğini, yarın yada öbürsü gün köye bir kamyon göndermesini, hatta, ev eşyasının çok olmadığı için, Bursa ya başka yük yüklemiş kamyonda olursa hem iyi ve hem de kirasının ucuz olacağını, ayrıyeten evi göçecek adamın hali vakti, durumu zayıf olduğunu dilinin döndüğünce söyleyip, sıkı sıkıya tembihlemişti.

Karşıdaki adamda, tamam Yusuf efendi, tamam, senin gül hatırım için, elimden gelen insanlığı yaparım “deyip birbirlerine esenlikler dileyerek telefonu kapatmışlardı.

Yusuf efendi Hatice hanıma, şu Ayşe kadını çağır da, buraya kadar bir gelsin hele “dediğinde, Hatice hanım da, tamam ben şimdi gider o nu alır gelirim “deyip bir aceleyle Ayşe kadınlara gitmişti.

Aradan yarım saat geçince Hatice hanım la Ayşe kadın birlikte Yusuf efendinin karşısına çıkmışlardı.

Ayşe kadın, buyur Yusuf efendi beni çağırtmışsın, bir diyeceğin mi var “diye sorunca, Yusuf efendi de biraz evvel Mehmet çavuş la telefonda konuştum.

Bana, senden bir ricam olacak, baban hayrına bir kamyon kirala da bizim evi yüklette gönder, Ayşe hanım la Fadik kızda otobüsle gelsinler, ben onları otogarda karşılarım “dedi.

Hepinizde bilirsiniz ki, ben Mehmet çavuş u çok severim, kendine de hiç dayanmam. Ayrıyeten, şehirdeki kamyon garajının sahibi arkadaşım olduğu için, hemen o nu aradım.

Hal hatır sorup sual ettikten sonra, Bursa ya gidecek birkaç parça ev eşyası var.

Bu gün yarın, ucuz bir kamyon buldun mu köye gönder de, bu eşyaları yükleyip gönderelim “dedim.

Şimdi, senin de haberin olsun, eğer ki göçmek istemiyorsanız?

Ben tekrar telefon açar iptal ettiririm.

“Yok, göçeceğiz diyorsan, bir an önce evini barkını toparla!

Bakarsın yarın gelir, bakarsın öbürsü gün gelir kamyon!

Her halükarda hazırlıklı ol ki, kamyon geldiği zaman elin ayağına dolaşmaya!

Anlamadığın bir şey var mı?

Ya da ne dediğimi tam manasıyla anladın mı? Diye sorduğunda.

Ayşe kadın da, tamam Yusuf efendi, tamam anladım “diye cevaplıyordu.

Hatice hanım, Ayşe kadına şaka yollu takılarak, hadi kız hadi ii, yakında Bursa hanımı olacaksın.

Sen Bursa ya göçte, bizde sana misafir gelelim “diye birde Ayşe kadın ın omzuna, omuz vurarak gülümsüyordu.

Hatice hanım gülünce, Ayşe kadın da gülmeye başlamıştı.

Her iki kadının da gülüşüğünü gören Yusuf efendi, onlara, hemen iki dakikada Bursa hanımı olup gülüşmeye başladınız.

Bursa hanımı olmak için, böyle gülüp, gülüşmek, hatta sevinmek çok erken.

Hele Bursa ya bir göçülsün, dört bir yanınız mamur olsun da, ondan sonra, Bursa hanımı olduk “diye gültüşün, eğleşin, keyif edin ve mutlu olun.

Yani, sizin ki var ya, dereyi görmeden paçayı sıvazlamak gibi bir şey oldu “diye söylenince, Hatice hanım da, sen zaten her şeye negatif tarafından bakıyorsun.

Bursa hanımı olak ya da olmayak, gülmek her zaman insanı gençleştirir!

Gülmüşken keyfimizi kaçırma ki doyasıya gülek “deyi eşine sitem edencesine söylenip te konuşması bittikten sonra, Ayşe kadın söze girerek, Yusuf efendi bizler için, çok zahmetlere katlanıyorsun, bizlere olsun, diğer insanlara olsun yaptığın insanlıktan dolayı Allah senden razı olsun.

Allah sizleri darda zorda bırakmasın “diye dua ediyordu ki, Yusuf efendi de Ayşe kadına, Allah sizleri de darda zorda bırakmasın, Allah sizlerinde yar ve yardımcısı olsun “diyordu.

Her iki komşunun da duaları bittikten sonra, Ayşe kadın, artık vakit geç oldu, ben eve gidip te bir an önce hazırlıklara başlayayım “deyip komşularına da, sizlere hayırlı geceler dilerim “diyerek evine gitmek için, oradan ayrılmıştı.

Evine geldiğinde Fadik kız anasına sitem ederek, kız ana kaç saattir ne duruydun orada?

Fadik kız, evde yalnız başına “diye hiç düşünmedin mi?

Dediğinde, Ayşe kadın da, hele “dur kızım “dur.

Ben ne haberlerle geldim buraya, biliyormusun?

Akşamleyin baban bize telefon açtı ya, bizden sonra da Yusuf efendiye telefon açıp “demiş ki? Yusuf efendi benim senden bir ricam olacak!

Sen her şeyi bilen akıllı yetik bir adamsın, hem de darda zorda kalanlara yardıma koşan birisin.

Benim senden ricam?

Senin çok tanıdıkların var, tanış olduklarından bir kamyon kiralayıp ta bizim evi buraya göndermeni istiyorum!

Ayşe ile Fadik kıza da otobüs bileti alıp, onları da otobüsle göndermeni rica ediyorum “ demiş!

Yusuf efendi de hemen kamyon garajının sahibine telefon açıp, kamyon işini söylemiş!

Bana da, ya yarın ya da öbürsü gün kamyon gelir, onun için, evinizi bir an önce toparlayıp denk edin “ dedi.

Yani, senin anlayacağın, yarın ya da öbürsü gün Bursa ya göçüyoruz kızım, Bursa ya “ deyip bu haberi kutlamak adına, ana kız her ikisi de birbirine sarılıp keyif ederlerken, bir taraftan da karşılıklı göbek atmaya başlamışlardı.

Hem keyif edip hem de göbek atarlarken, Ayşe kadın göbek atmayı bırakıp, kızına da, kızım hele sende “ dur, sende dur da, akşam, akşam biraz olsun şu evi toparlayak “ dediğinde, Fadik kız da anasına, hele sen “ dur, ana sen “ dur, göbek atmaya başlamışken, dur’ da bol bol göbek atıp kurdumuzu dökek.

Valla bu keyfinen beni hiç kimse durduramaz.

Hoop hop “ deyi göbeğini bir aşağıya, birde yukarıya doğru hoplatıyordu.

Ayşe kadın baktı ki, kızının keyfi yerinde, çoktan beri de böyle neşeli görmediği için, de hadi sen hem oyunu oyna hem de göbeğini at. Ne zaman yorulurda bırakırsan yanıma gel “ deyip bir şeyler derleyip toparlamak için, diğer odalardan birine gitmişti.

Fadik kız müziksiz daha iyi göbek atılmadığı için, teyibe oynak bir kaset koymuştu.

Müziğin eşliğinde “ hadi hoop hop “ diyerek göbek atmanın keyfini çıkarıyordu.

Bir müddet göbek attıktan sonra, yastığı erkekmiş gibi kollarrının arasına alıp bir müddet de öyle dans edince yorulmuş olacak ki, yastığı bir tarafa atıp, kendisinde soluk soluğa kaldığı için, yorgun bedenini bir divanın üzerinde dinlenmeye bırakmıştı.

Fadik kız, o köyün en güzel kızıydı, saçları hemen, hemen taa topuğuna kadar uzamıştı.

Vücut ölçüleri ise doksan, atmış, doksan olan bir mankeni aratmayacak kadar mükemmeldi.

Boyu ise bir seksen civarındaydı, yüzü pırıl pırıldı, dudakları dolgun ve kiraz gibi kıp kırmızıydı, kaşlarına ise hiç diyecek yoktu, ömründe bir kere de olsa kaşlarına cımbız vurmamıştı, benzetmek gibi olmasın, Fadik kızın kaşları sanki Hz. Ali efendimizin kılıcı “Zülfikar’a benziyordu.

Şöyle demek daha doğru olacak, Allah ın yaratmış olduğu kulların hiç biri çirkin değildir.

Allah bütün kullarını güzel yaratmıştır çünkü kullarını yaratırken kendi nurundan kainata serpmiştir.

Ancak, Fadik kız bu dünya ya gelirken, sanki de özel olarak yaratılıp gönderilmişti.

Hem köylüleri hem de başka köylüler o na gül bile atmazlardı, hatırı kalır “diye!

Henüz çocuk yaşta olmasına rağmen, bütün herkes kendini sever, hatırını sayarlardı.

Fadik kız öyle münevver bir kızdı ki, hayvani sıfatta olanlar bile hatırını sayarlardı, hele, hele o kelebeklerin uçuşarak gelip omzuna, başına, saçlarına konmaları.

Yolda yürüyünce ayağı incinmesin “diye kesek toprağın bile ayağının altında un ufak olması.

İşte böyle bir güzelin güzelliği dillere destansı bir güzeldi.

Çok delikanlılar arkadaş olmak için etrafında pervane gibi dönmüşlerdi.

Ancak, hiç birine kaşını kaldırıp ta bakmamıştır.

Fadik kızın hal ve hareketine olsun, terbiyesine olsun söz söyleyecek olanın ağzı eğilir, gözleri kör olurdu, yalan yere ihanet ettiği için!

Çocuk yaşta olmasına rağmen, yaşından daha ağır, daha olgundu.

Fadik kız oturduğu yerde, kendine ilgi ve alaka gösteren, kendini seven, sayan köylülerini hep böyle derinlemesine düşündükçe düşündü.

Bahçelerin arasından çay bahçesine gittiğinde, etrafında uçarak ötüşen kuşları düşündü.

Hele de omuzlarına, başına, saçına konan kelebekleri düşündü.

Fadik kız sanki de o bağların, bahçelerin, kuşların, kelebeklerin çok sevdiği ve sevilen sihirli bir güzel perisiydi.

Bu güzelliklerin hepsini harmanlayıp ta derin, derin düşünürken yanağından aşağıya gözyaşları süzülmüştü.

Eliyle gözyaşlarını silerken, diğer odadan Fadik kız, Fadik kız “diye anasının sesini duyunca, hemen kendine gelerek, uyyy ben bir hayale daldım da, öbür tarafta evi toparlayan anamı unuttum “deyip ok un yaydan fırladığı gibi, kendisi de oturduğu yerden fırlayıp anasının yanına vararak, uyyy ana senden özür dilerim.

Hani, doğup büyüdüğümüz bu güzel köyümüzden olsun, köyümüzden olsun, kapıdaki itimizden olsun, evimizdeki kedimizden olsun, petekteki arımızdan olsun, bağda bahçede güzel, güzel ötüşen kuşlarımızdan olsun, başıma, saçlarıma, omuzlarıma uçarak gelip konan rengarenk kelebeklerden olsun, ahırdaki ineğimizden, eşeğimizden, koyunumuzdan, kuzumuzdan olsun, ayrılıp taa Bursa’lara göçeceğiz ya, işte ben bunların hepsini teker, teker hayal edip düşündüm.

Ben öyle derin, derin düşününce, aha bu gözlerimden aşağıya doğru gözyaşlarım aktı da aktı, aktı da aktı.

Sen aha buradan bana Fadik kız, Fadik kız “diye beni çağırmasaydın, ben hiç farkında olmayacaktım.

Kız ana senden bir kere değil, bin kere özür dilerim.

Elimde olmayarak bir hayale dalmışım “dediğinde, Ayşe kadın da tamam benim güzel kızım, tamam.

Buralardan göçüp gitmek, yani konudan komşudan olsun, doğup büyüdüğün köyünden olsun, köylülerinden olsun ayrılmak kolay mı?

Tabi ki ayrılmak çok zor ama bizim de halimiz ortada, bir şeye ihtiyacımız olsa, ya alıyoruz ya da alamıyoruz.

Baban da bende şu güzel köyümüzden göçüp gitmeyi hiç istemiyoruz ama mecburiyet karşısında göçmek zorunda kalıyoruz.

Buralarda kaldıkça hep perişan durumda yaşayacağız!

Gurbet ellere gidip te rızkımızı aramamız gerekiyor “diye Ayşe kadın da kızına derdini dökmeye çalışıyordu.

Fadik kız bir hayale dalıp ta geri uyanana kadar, Ayşe kadın, rafta ki bütün kap kaçağı yere indirmiş, yıllar önce yağ koyarım “diye, şehirde özene bezene yaptırdığı yağ sandığını kızıyla birlikte getirip, sağını solunu sildikten sonra, kabı kaçağı, tencereyi tavayı bir güzelce istif etmişti.

Ayşe kadın, kızına bu sandığa yağ, mağ koymadığımızı göre, daha ne işimize yarayacak ki “deyip bir kenara atmıştı.

İşimize yaramıyor “diye iyi ki kırıp ta sobada yakmamışız, bak şimdi işimize yaradı. Hem de bal gibi yaradı ama kap kaçakta dolunca, sandık bir iyice ağırlaştı.

Zannetmiyorum ki bu sandığı ikimiz kaldıralım “deyi kaldırmaya çalışsalar da kaldıramamışlardı.

Ancak birisi ön taraftan çekip, diğeri de iterek, orta yerden bir kenara getirebilmişler, nefes nefese kalmışlardı.

Ayşe kadın Fadik kıza, yok kızım, yok, bu sandığı erkek kısmı da kaldırıp kamyona koyamazlar.

Hele o zaman gelsin de, eğer ki kaldıramazsak, sandığın içinden kapların yarısını çıkarıp öyle yükleriz, başka çaremiz de yok “yani.

Daha sonra, kalan kapları da kamyona taşırız “diyordu.

Ayşe kadın la Fadik kız bir hayli yorulmuşlardı.

Çalıştıklarından olacak ki, zamanın nasıl geçip gittiğini, gecenin bir vakti olduğunu anlamamışlardı.

Tesadüfen, Fadik kızın gözü duvardaki saate ilişince, o zaman anlamışlardı gecenin bir yarısı olduğunu.

Ayşe kadın kızına, kızım diğer işleri de yarın yaparız, sabah ola, hayır ola!

Akşamın hayrından, sabahın şerri iyidir “derler.

Hadi gayrı yerimize düşüp yatalım “diyerek kendisi yattığı odaya doğru gidince, Fadik kızda anasının peşi sıra yürüyüp, o da kendi yattığı odasına gitmişti.

Sabahın ezan saatiyle birlikte ötmeye başlayan horozlar için..

Ayşe kadın, yahu bu horozlarda sanki kurmalı saat gibi, sabahın ezanı okunur okunmaz, bunlarda hemen ötmeye başlıyorlar!

Çatlamıyasıcalar hee, ezandan ya beş dakika önce ötün ya da beş dakika sonra ötün.

Yumurtadan çıktığınızda ezanla birliktemi ötün “diye sizi tembihlediler!

Birakmıyorsunuz ki sabah uykumuzu uyuyak “diyerek, konuşa, konuşa yatağından kalkmıştı!

Fadik kızı uyandırmaya kıyamıyordu, hele sağı solu toparlayıp temizleyem, kahvaltıyı da hazırlayam da gider uyandırırım, hele şimdilik uyusun çağam “diye düşünerek üstünü başını giydikten sonra, gidip elini yüzünü yıkadı daha sonra, çay suyunu da koymuştu!

Bir müddet sonra, sofrayı hazırlarken, arada birde yatak odasına gidip, benim güzel kızım “diyerek kızının saçlarını okşayıp uyandırmaya çalışıyordu.

Fadik kızda hem uyukusuna hafif hem de çok hamarat bir kızdı.

Bursa ya göçecekleri için, yapılacak işlerin farkındaydı.

Anasının, hadi uyan benim güzel kızım “dediğinde, hemen gözlerini açıp, tamam ana şimdi kalkarım “demişti.

Nitekim ana kız birlikte kahvaltıyı yaptıktan sonra, akşama kadar evlerinin eşyalarını toparlayıp denk etmişlerdi.

Ancak, o günü bekledikleri kamyon gelmemişti.

Daha sonra öğrendiler ki, kamyon garajının sahibi Yusuf efendiye telefon açmış, kamyonu bu gün değil de yarın sabah göndereceğim “ demiş!

Yusuf efendide hanımı Hatice ye, kamyon yarın sabah gelecekmiş, gidip Ayşe kadına söyle de haberleri olsun, ona göre yarın sabaha kadar hazırlıklarını tamamlasınlar “ demişti!

Hatice hanımda Yusuf efendinin söylediklerini fırsat bilerek, hemen Ayşe kadına koşmuştu!

Kapıya gelip te gümbür, gümbür vurarak, Ayşe komşu Ayşe komşu kapıyı açın hele size ne diyeceğim “ diye çağırınca, Fadik kız, bu ses Hatice ablamın sesi, gidip kapıyı açam da kadıncağız kapıda kalmasın “ deyip koşarak kapıyı açıp içeriye buyur etmişti!

Hatice hanım içeriye girer girmez, kız Ayşe kadın dün akşamdan beri görmeyeli, nettiniz?

Evi barkı toparlayıp denk ettiniz mi? “ diye soruyordu ki, evin toparlanıp denk olduğunu görünce, kız vallahi size helal olsun.

Analı kızlı bir gayretle evi toparlayıp denk etmişsiniz.

Vallahi size bravo, hem de bin kere bravo “ diye Ayşe kadınla Fadik kızı bravoyla ödüllendirmiş oluyordu.

Daha sonra, kız Ayşe kadın, beni buraya Yusuf efendi gönderdi.

Yarın sabah kamyon gelecekmiş te, git söyle de ona göre hazırlıklarını yapsınlar, kamyonunda geldiğinde hemen kuş gibi evi barkı yükleyip gönderek!

Bilet içinde yarın sabah telefon açar yerlerini ayırtırım, nasip olursa akşama da onları yolcu eyleriz “ dedi.

Ancak, gördüğüm kadarıyla her şeyi toparlamış, denginizi tutmuşsunuz.

Vallahi size helal olsun “ diyordu.

Hatice hanım sözlerine devam ederek, kız Ayşe kadın aha siz göçüp gidiyorsunuz ama, ben burada yapa yalnız nedeceğim?

Seninle bir araya gelip konuşarak dertlerimizi paylaşıyorduk!

Siz göçtükten sonra, ben kiminle içli dışlı konuşup ta sırlarımı paylaşacağım!

Birine bir şey söyleyen, on dakika sonra, köyün öbür başında-ki de duyar, bu başındaki de duyar.

Bu köyün içinde konuşacak, dertleşecek, sırrını paylaşacak bir sen vardın, aha sende göçüp gidiyorsun!

Zeynep’çe de biraz olsun ağzına sıkı ama tabi o senin gibi değil,

o na bir anda nasıl güvenip te sırrını veresin ki?

Siz göçüp gittikten sonra, mecburen o na yaklaşacağım.

Bir gün bize çağırır, kahvedir, çaydır, kısırdır yiyip içerken, onunla sıkı sıkıya konuşur, bir iyice tembihler avucumun içine aldıktan sonra, hiçbir önemi olmayan boş bir lafı, sanki sırmış gibi söylerim, birkaç gün beklerim, o na söylediğim lafım köyün içinde dolaşmıyorsa?

O nu tekrar eve çağırır, bu sefer daha fazla ikramda bulunurum.

Sende biliyorsun ki garibim Zeynep’çe nin de hali vakti durumu pekiyi değil hatta ineklerinin önüne atacak samanları bile yoktur “garibimin!

İneklerine vermesi için, o na bir harar da saman verdim mi, işte o zaman Zeynep’çe bana sıkı sıkıya bağlanır.

Peki, kız sen ne yapacaksın Bursa’ya göçünce?

Oralarda kimseyi tanıyıp bilmezsin!

Birilerini tanıyıp bilene kadar, aradan aylar yıllar geçer, insanın gözünün kökü ağarır. Gene bizler köyün içindeyiz, kimin ne olup olmadığını az çok biliyor, herkesi tanıyoruz.

Çünkü hepimiz aynı köylüüz!

Ya garip gurbet eller?

Kimseyi ne tanıyorsun nede biliyorsun?

Kendi başına yapa yalnız yaşamaya çalışacaksın!

Çok zor bir dava, çok zor vallahi?

Ama sen kafana göre birini bulursun kız...

Çünkü senin hem aklın yetik hem de dilin tatlı, güzel de laf yapıyor!

Yok, yok “sen oradaki komşularını ölçer, biçer, tartar kendine uygun olanı seçersin.

Belki de kocan gibi sende bir işe girer çalışmaya başlarsın, o zaman mahalledeki komşularla içli dışlı olmaya bile hiç gerek kalmaz.

Hem de bir iş yerinde sadece erkekler çalışmıyor ya, tabi ki kadınlarda çalışıyor.

Hem de çalıştığın yerde konuşup dertleşmek için, iş arkadaşların bile sana yeter “diye konuşan Hatice hanım, baktı ki Ayşe kadın, kendine hiç cevap vermiyor.

Mecburen, bana niye cevap vermiyorsun kız “diye sormak zorunda kalmıştı!

Dönüp Ayşe kanının yüzüne baktığında, “ne görsün? Kadıncağız gözyaşlarına boğulmuş, hıçkıra, hıçkıra ağlıyordu.

O nu, o vaziyette görünce, yanına varıp, kız sen ağlıyorsun “deyince, Ayşe kadın Hatice hanım ın boynuna sarılarak, ben oralarda tek başıma neyerim, Hatice komşum neyerim “diye iyice ağlamaya başlamıştı, öyle içten ağladığına dayanamayan Hatice hanım’ın da gözleri yaşarmıştı!

İstemeyerekte olsa ağzından, soyka kalsın bu yoksulluk bu garibanlık, insanları bir parça ekmek için, dağ be dağ aşırıyor.

Ayrılığın olsun, yoksulluğun olsun hiçbir iyi tarafı yoktur ki? Arguvan’lılar o yanık türküleri boşa mı söylemişler?

“Ölüm gelsin de şu ayrılık gelmesin” diye, tam da yerinde söylemişler, hem de can alıcı bir türkü!

Ayşe kadın ın yüzünü omzuna yaslayarak, ağlama benim güzel komşum, ağlama!

Oraya geçünce her şey bitmiş değil ya, zaman, zaman köye gelirsiniz.

Bakarsın, bizler sizleri görmek için, oraya geliriz “diyen Hatice hanıma, amaan komşum, bizler bu yoğun yoksulluğun içinde parayı nerden bulup ta oralardan köye nasıl gelelim?

Bizler aç karnımızı doyurdukta, birde buralara gelmek mi kaldı “diyordu ama Hatice hanım da o nu hem ikna edip hem de rahatlatmak amacıyla hemen lafi yetiştirmişti.

Kız sizin burada aha bak koskocaman bir eviniz var.

Kız sizin burada iyi kötü üç dönümlük yeriniz var.

Bu malın mülkün için olsa, yılda bir kereye mahsus gene gelirsiniz.

Eğer ki gelip te evinize sahip çıkmazsanız, yıkılığını söküğünü onarmazsanız, dura, dura bu ev yıkılır, buralarda viraneye döner.

Sen hiç tasalanıp üzülme, üzülüp de genç yaşta kendini derde koyma.

Sana şunu da peşin, peşin söyleyeyim?

Sende beni az çok tanıyorsun, eğer ki bende Hatice hanımsam o Yusuf efendinin ağzından girer burnundan çıkar, ya ben oraya giderim ya da seni buraya getirtirim.

Yani, bir halini, yolunu, çaresini bulurum.

Evet, Yusuf efendi çok akıllı, çok bilgili, hiç kimsenin gösterdiği yola yordama, hiç kimsenin aklına uymaz!

Bu konuda hiç kimseye eyvallahıda yoktur ama bir şeye hiç dayanamaz, onu da ben biliyorum zaten?

Hem de Yusuf efendinin kendisi, benim elimin avucumun içinde, hiçbir yere kaçacağı göçeceği yoktur “deyip Ayşe kadını teselli etmeye çalışıyordu.

Ayşe kadın da yüzünü gözünü sildikten sonra, kız anam senin kocan var ya, dünya ahiret kardeşim olsun.

Çok akıllı, işini, yolunu yordamını bilen biri, hem de çok değerli bir beyefendi.

Kendini sevdirmesini, saydırmasını biliyor.

Çünkü darda kalanın, zorda kalanın imdadına koşan bir adam bu iyiliği, bu insaniyetliği görenlerde hayvan değiller ya, tabi ki sevecekler, tabi ki sayacaklar o nu.

Sana gelince, sende kocan gibi iyilikseversin, hayırseversin.

Yusuf efendiyle sana, yani ikinize gelince kaç senedir karı kocasınız.

Tabi ki sen o nun en yakınısın ve en iyi tanıyanısın.

Hatta sen bakımlısın, güzelsin ve de cilveli bir hanımsın.

Senin cilvelerinin karşısında Yusuf efendi dayanabilir mi, bayılır gider, sana kul kurban olur, sen istedikten sonra, Bursa yı bırak, seni alır taa Paris e bile götürür “diyordu ki, Hatice hanım söze girerek, kız anam ta akşamdan beri şuna değmiş, buna değmemiş gibisinden laf a dalınca vaktin nasıl geçtiğini anlamadık.

Hele saate bir bak, gecenin taa yarısı olmuş.

Yusuf efendi de şu lafı Ayşe kadına söyle de gel “demişti.

Aha ben gidiyorum gayrı, size iyi geceler, yarın tekrar hem görüşür, hem de sizi yolcu eyleriz, inşallah “deyip gecenin karanlığında yollanıp gitmişti.

Hatice hanım gidince, Ayşe kadın la Fadik kız da yataklarına yatıp uyumuşlardı.

Sabah, horozların ötmesiyle birlikte ana kız uyanıp kalkmışlar, akşamdan kalan eşyaları sarıp sarmalayıp denk etmişlerdi ki, Ayşe kadın ın gözü duvardaki saate iliştiğinde saat on’u gösteriyordu.

Ayşe kadın kendi aklınca, acaba kamyon bu gün saat kaçta gelir “diye düşünürken, o esnada dış kapının çaldığını duyar, hayırdır inşallah, hele bakayım kim gelmiş “deyip kapıyı açtığında, yine Hatice hanımı karşısında görünce, buyur Hatice hanım, buyur içeriye gel.

Hayırdır, akşam ki gibi gene, Yusuf efendi bir haber mi yolladı “diye sorduğunda, Hatice hanım da, he komşum, he!

Kamyon şehirden yola çıkmış, eli kulağında, ha geldi, ha gelecek, Ayşe kadına söyle de ellerini çabuk tutsunlar dedi “deyince, Ayşe kadın da tamam komşum, tamam.

Götüreceklerimizi aşağı yukarı denk eyledik.

Bizde kamyonu bekliyoruz “diyordu ki, köyün içini bir kamyon sesi almıştı.

Kamyonun sesini duyan her iki komşuda birbirine bakarak, kamyon da geldi galiba “diyorlardı.

Aradan beş, on dakika geçmeden, kamyonun şoför mahalline Yusuf efendi oturmuş, göçü gidecek evi el yordamıyla tarif ediyordu.

Kamyon da hır, hır, hır, ede ede evin önüne kadar gelip durmuştu.

Şoför mahallinden aşağıya inen Yusuf efendi kahvede sen, sen, sen canım yiğit gençlerim, hele bir gelin de Mehmet çavuşun evini yükleyelim “dediği gençlerin iki mislisinin geldiğini görünce, işte geldiler gençlerimiz“ diye hem sevinip, hem de onlara, hadi gençler şu evi hemen kuş gibi kamyonu yükleyin “diyerek bir an önce ev eşyalarını kamyonu yüklemeye yönlendirir!

Gençler evi yüklerken Yusuf efendide bir otobüs şirketinin yazıhanesini arayarak karşısındaki adama, kardeşim bu gün akşama Bursa ya iki kişilik yer ayırtın ama sade arkalarda olmasın lütfen, ön tarafta olursa memnun olurum“deyip yerleri de ayırttıktan sonra, ikinci vakti olsun da Ayşe kadın la Fadik kızı otobüse götürürken, yanıma hanımı da alayım, o da benim le gelsin bunları yolcu eyledikten sonra, o nu iyi bir lokantaya götürüyüm de bir güzelce kebabımızı yiyip meyve suyumuzu içelim, yemekten sonra da geri döner geliriz, gelirken de telli beyin türküsünü çığıra, çığıra geliriz “diye içinden düşünüyordu!!!

Nihayetinde, gençler iki saat’te evi yüklemişlerdi.

Ev yüklenince, şoför Bursa’daki gideceği evin adresini de aldıktan sonra, hadi Allahısmarladık diyerek arabasını sürüp gitmişti.

Kamyon evi götürünce, hem Ayşe kadın ın hem de Fadik kızın gözleri, evlerini alıp götürünce kamyonun arkasına takılıp kalmıştı.

Ana ile kızın içlerini kara bir hüzün kaplamış, dokunsan ağlayacak durumlardı.

Ayşe kadın dalgınlıktan olacak ki nice sonra, gençlere teşekkür eyledi.

Yusuf efendiyle Hatice hanım da, komşularına hadi bizim oraya gidelim “diyerek kapıları kitledikten sonra, hep birlikte yollanmışlardı.

Ayşe kadın la Fadik kız da her birkaç adımda geriye dönüp, dönüp kilit vurdukları evlerine bakıyorlardı, evlerine baktıkça yürekleri yanıyor, içleri burkuluyordu.

Köyden göçtükleri için pişmanlık duymaya başlamışlardı.

Doğup büyüdükleri köylerinden gittikten sonra, bir daha ya gelirler ya da gelmezlerdi.

İçleri buruk, kalpleri kırık, gözleri dolu, dolu, sanki avcıdan ok yemiş yaralı bir ceylana benzeyen halleri vardı.

Hani nerde o şen şakrak, tatlı dilli, güler yüzlü, ölüyü bile güldüren Ayşe kadın. O Ayşe kadın gitmişse, o'nun yerini sessiz sedasız biri almıştı sanki!

O nun bu halini gören Yusuf efendi, ne o Ayşe bacım, nedir senin bu halin.

Seni görenlerde sanki kırk öksüzle birlikte bir mağarada kalmış sanırlar.

Allaha çok şükür, bak kocan işe girdi çalışıyor.

İyi kötü başımızı sokacak evinizde bulundu.

Sizde oraya vardıktan sonra, yani, rızkı veren Allah tır “derler ya, bakarsın hem sen çalışırsın hem de kızın çalışır.

Bursa gibi yerde iki üç kişi birden çalışırsa, parasının pulunun da kıymetini bilirse, onlara hiç güç kuvvet yeter mi?

Sizde aynı bu dediğim gibi çalışırsanız, paranızın pulunuzun kıymetini bilerseniz, vallahi de billahi de size ne güç yeter nede kuvvet.

Hatta buradakinden daha iyi bir hayat yaşarsınız.

Onun için kendinizi boş yere üzmeyin.

Burada ki evinizle o üç dönümlük yerinize gelince, şimdilik hiç satmaya, matmaya kalkışmayın.

Hele aradan birkaç sene geçsin, siz oralara tamamen alışıp ta buralara dönmeyecek gibi olursanız?

Haa o zaman satabilirsiniz “diye nasihat ta bulunuyordu, sözlerine devam ederek, hanım’ına, hanım ben şimdi kahveye gidiyorum, orada biraz işlerim var.

Ben geri dönene kadar, sende yiyecek bir şeyler hazırla da, şurada hep birlikte bir yemek yiyelim, yemekten sonra da, Ayşe kadın la Fadik kızı yolcu eylemek için, şehre gidelim.

Haa sende hazırlan emi, beraber gider geliriz “diye Hatice hanımı tembihleyerek çıkıp gitmişti.

Hatice hanım kendisinin de şehre gideceğini duyunca çok heveslenir, o neşeyle,

Ayşe kadın ile Fadik kıza, hadi kızlar kalkın da güzelce bir yemek hazırlayalım “deyip hep birlikte mutfağa giderler.

Bir müddet sonra, Yusuf efendi kahveden eve gelmişti, eve gelir gelmez de hanım mm yemeği hazırladın mı “diye seslenirken “hanım da, tamam Yusuf efendi, tamam, aha sofrayı kuruyorum “diye sesleniyordu.

Nihayetinde sofrası kurulmuş, yemekler yenmiş, Ayşe kadın la Fadik kızın köyden ayrılma vakti gelmiş, onların gideceğini duyan bütün köylülerde gelip Yusuf efendinin kapısı önüne yığılmışlardı.

Eee Yusuf efendinin kapısının önünde ayrılık merasimi vardı.

Köylülerin kendilerini yolcu etmeye geldiklerini gören Ayşe kadın, köylülerine şöyle bir ayrılık konuşması yapmıştı.

Güzel köyümün nadide insanları, bizim değerli komşularımız, büyüklerim, küçüklerim, bu güzelim köyde doğup büyüdüğümüzden beri, zaman, zaman sizlerle çekişmelerimiz, darılmalarımız olmuştur.

Ancak, her şeye rağmen bizler, yani hepimiz yan yana komşu olarak birlikte yaşadık, birlikte büyüdük, acımızla tatlımızla birlikte olduk, ölümüze olsun düğünümüze olsun birlikte ağladık, birlikte güldük.

Sizlerinde gördüğü gibi, hasbelkader bu güzel köyümüzden ayrılıyoruz, daha doğrusu ayrılma vaktimiz geldiği için, şimdi, sizlerden helallik istiyorum.

Bizlerin üzerinde bir hakkınız varsa, mutlaka vardır. “hakkınızı helal edin.

Bizlerinde sizlerin üzerinde en ufak bir hakkımız varsa?

Hakkımız sizlere helal olsun. “diyerek, Ayşe kadın bir siyaşçi gibi konuşarak helallik istiyordu.

Bu güzel ve içten konuşmayı duyan bütün köylüler, büyüğü de küçüğü de hep bir ağızdan, sizlerin üzerinde hakkımız hukukumuz varsa helal olsun, yolunuz açık işiniz rast gelsin “dedikleri gibi, hepsi tek sıra olarak, hem tokalaşp, hem öpüşüp, hem de güle, güle gidin “diyorlardı.

Ayrılık merasimi bittikten sonra, hem Ayşe kadın hem Fadik kız hem de köylüler ellerindeki mendille gözyaşlarını siliyorlardı.

Yusuf efendi bu göz yaşları faslına daha fazla dayanamayp eşine, hadi Hatice hanım, hadi bininde gidelim, daha bir sürü yolumuz var “deyip taksiye bindirdikten sonra, kendiside direksiyona geçip yavaş, yavaş sürmeye başlamıştı.

Yavaş, yavaş yürürken acı acıda ayrılık kornasını çalıyordu.

Bir taraftan Ayşe kadın la Fadik kız köylülerine “Allahaismarladık, dercesine el sallarken, diğer taraftan köylülerde “güle, güle gidin, dercesine el sallıyorlardı.

Her iki tarafta birbirlerine el sallarken takside ufak, ufak gözden kaybolup gitmişti.

Taksi gözden kaybolduktan sonra, köylülerin her biri Mehmet çavuşların hakkında yorum yapmaya başlamışlardı.

Kimi, Allah selamet versin, iyi komşulardı.

Kimi, hiç kimse onlardan incinmedi.

Kimi, namuslu, terbiyeli, haysiyetli insanlardı.

Kimi, küçüklerini severler, büyüklerini sayarlardı.

Kimi, bir bayram geldiğinde Mehmet çavuş karısını kızını yanına alır, köydeki bütün evleri dolaşarak bayramlaşır.

Kimi, Mehmet çavuş hep bu yokluğun, yoksulluğun yüzünden köyünü terk etti.

Kimi, Askere veya gurbete bir giden olsa, hemen o nu savmaya gider, gurbetten bir gelen olsa, hoş geldin e giderdi.

Kimi, hele, hele bir kimsenin hasta olduğunu duysa, elden önce kendileri giderdi.

Kimi, Allah selamet versin, işleri rast gelsin.

Kimi, İnşallah Mehmet çavuş koca Bursa'nın büyümlü havasına kapılıp ta kendini bozmaz “diye herkes aklının yettiğince bir yorumda bulunmuşlardı.

Nihayetinde, Yusuf efendinin kapısı önüne toplanmış olan köylülerde birer ikişer dağılıp gitmişlerdi.

Yusuf efendi akşam saat beş gibi otogara gelmiş, taksiyi bir kenara park ettikten sonra, Ayşe kadın la Fadik kızın yolda yemekleri için, bir kutu pasta yaptırıp getirmişti, her ne kadar evde yemeklerini yiyip yola çıksalar da, aç olup olmadıklarını, yemek yiyip yemeyeceklerini birkaç defa, ısrarla sorsa da, Ayşe kadın la Fadik kız, çok sağ olun, var olun, karnımız tok.

Allah sizden razı olsun, sizlerin bize yaptığımız insanlık, hiç görülmemiş bir insanlık, hiçbir iyilikle, sizin yaptığımız insanlık ödeşilmez.

Allah tuttuğunuzu altın eylesin “diye bin bir çeşit duaları ediyorlardı.

Yusuf efendi kolundaki saate baktı ki, otobüsün hareket etme saati de gelmişti.

Hep birlikte otobüsün hareket edeceği perona doğru yürürler!

Oraya vardıklarında otobüste hazır vaziyette yolcularını bekliyordu.

Yusuf efendi, işte bu otobüs, sizi Bursa ya götürecektir otobüs “deyip hatta, Ayşe kadın la Fadik kıza bu otobüsü iyi tanıyın. “iyi tanıyın ki? Mola yerlerinde durduğunda, yanlışlıkla gidip başka bir otobüseye binmeyeyiniz “diye tembihliyordu.

Bu otobüsün şoförü tanıdık biri, ben şimdi şoförü de tembihlerim dediği sırada, Bursa ya gidecek yolcularda birer ikişer binmeye başlamışlardı.

Yusuf efendi yazıhaneden aldığı bileti de çıkarıp Fadik kıza, al kızım bu da sizin otobüs biletiniz “deyip verirken, Ayşe kadın bilet için kaç lira borcunun olduğunu sorunca, Yusuf efendi, Ayşe bacım bizim sizin ile o kadar komşuluğumuz, o kadar hukukumuz oldu, ayrıyeten Mehmet çavuş benim en iyi arkadaşlarımdan birisi, her şey parayla değil, lütfen kaç lira borcumuz var diye sormayın.

Bu biletle Hatice hanımdan size hediye olsun “dediğinde yine, Ayşe kadının gözleri dolu, dolu olmuştu.

Nihayetinde, bütün yolcular binmiş, sıra Ayşe kadın la Fadik kıza gelmişti.

Onlarda, Yusuf efendinin elini öpüp, Hatice hanıma da boynuna sarıldıklarında yine bir ağıta başlamışlardı.

Derken “ayrılık merasimini bitirerek, otobüseye binerler!

Otobüs hareket ettiğinde her iki tarafta birbirlerine el sallıyorlardı.

Otobüs terminalden çıkıp gittikten sonra, Yusuf efendi Hatice hanıma, hadi hanım şimdi gitme sırası bize geldi “diyerek, onlarda taksilerini park ettikleri yere doğru yürüyüp te taksilerine bindikten sonra, Yusuf efendi sürüp bir lokantanın önünde durmuştu.

Taksi durunca Hatice hanım, hayırdır Yusuf efendi beni yemeğe mi getirdin “diye naz ederken, Yusuf efendide o ne demek mühür gözlüm, tatlım kıymetlim, evimin gülü, bülbülü, neşesi, çocuklarımdan anası, şu divane gönlümün güzel hatçesi, buralardaki lokantayı bırak, seni taa Paris’teki Eiffel kulesine bile yemeğe götürürüm.

Çünkü ben seni öyle çok seviyorum, öyle çok seviyorum ki, sen benim gönlümün kraliçesisin, prensesisin, sultanısın sultanı benim güzel Hatice.

Hadi gidip yemeğimizi yiyelim, yemekten sonra da, türkümüzü söyleye, söyleye sürüp köyümüze gidelim “deyip her ikisi de taksiden inerek lokantaya doğru yürürlerken, lokantanın önündeki bekleyen garsonlar, buyurun efendim, buyurun “diye ilgileniyorlardı.

Lokantadan içeriye girdiklerinde, onları gören şef garson koşarak gelip, buyurun Yusuf efendi, buyurun, sizi şöyle üst kata alayım efendim “deyip önlerine düşerek üst kata götürüp caddeye bakan kısımda bir masayı göstererek, sizi şöyle alayım efendim “der.

Yusuf efendi sandalyesine otururken, Hatice hanım ın oturması için, garson sandalyeyi çekerek oturmasını sağlar ama, Hatice hanım da sultanlar gibi zarif bir şekilde sandalyesine oturuyordu.

Hatice hanım ın zarif bir şekilde oturmasını izleyen Yusuf efendi, eşinin bu inceliğinden dolayı gururlanmıştı.

Yüreklerinde Ayşe kadın la Fadik kızın burukluğu olsa da, bir iştahla yemeklerini yemiş, köylerine gitmek için, tekrar yola çıkmışlardı.

Yemek yemeden önce Hatice hanım için, Yusuf efendi binbir çeşit övgüler yağdırmıştı.

Yolda giderlerken, bu sefer de Hatice hanım sevgili eşine övgüler yağdırıyordu.

Nihayetinde, Yusuf efendi elini kulağına atarak Şair Yusuf’un bir türküsünü söylemeye başlamıştı.

KALMADI

Bazen şu ellerde esen esinti
Şimdi eseceğin yel mi kalmadı

Kuru ayaz ile yağan serpinti
Şimdi coşacağın sel mi kalmadı

Yüksekte uçmadım yine enginim
Divitler ucunda yanan kandilim
Dillerini yutmuş sefil bülbülüm
Şimdi konacağın gül mü kalmadı

Bir işin başından tutar başlarım
Dilerim kötüye gitmez işlerim
Kuş dalında öten serçe kuşlarım
Şimdi öteceğin dal mı kalmadı

Dost bağında açmaz gafilin gülü
Çok gafiller gördüm tutulmuş dili
Yolunu kaybetmiş mecnunlar gibi
Şimdi gideceğin yol mu kalmadı

Kor ateş içine düşüp yanardın
Yandıkça bir damla suyu arardın
Gelir gider Kul Yusuf'u anardın
Şimdi anacağın kul mu kalmadı.

Yusuf efendi bu türküyü dertli, dertli söyleyince, o nu dinleyen Hatice hanım'ında gözleri dolu, dolu olmuş, yanaklarından aşağıya doğru göz yaşları süzölmeye başlamıştı.

Yusuf efendi, Hatice hanım'ın ağladığını görünce, ağlamaması için daha başka türkü söylemeyip konuyu değiştirerek şöyle diyordu? Ayşe kadın la Fadik kızın yüreği bu ayrılığı kaldıramıyordu.

Şimdi, bizim böyle köye gittiğimiz gibi, onlarda Bursa ya doğru gidiyorlar!

Otobüsün mola verdiği yerlerde, İnşallah açıkgöz olurlarda, hem zaruri ihtiyaçlarını görürler hem de yemeklerini yerler “diye konuşurken, Hatice hanım da onların hakkında şöyle yorum yapıyordu?

Hem Ayşe kadın olsun hem de Fadik kız olsun, her ikisi de cin gibiler, cinn, o kadarcığı da yaparlar, yaparlar “diyordu ki, tam o sırada sağ salim köyelerine gelmişlerdi.

Öte taraftan, otobüsün muavini, sayın yolcularımız yarım saat yemek ve ihtiyaç molası “diye anons ettiğinde, otobüs te bir dinlenme tesisine girerek durmuştu.

Herkes gibi Ayşe kadın la Fadik kızda aşağıya indiklerinde, ayakları uyuşmuş, yürüyemez hale gelmişlerdi.

Bir iki kere topalladıktan sonra, basmaya başladıklarında, önce wc’ye giderek ihtiyaçlarını görürler daha sonra da, anası kızına, hadi kızım şurada bir şeyler yiyelim de midemizi tuta “diyerek lokantaya girerek yemeklerini yiyip çaylarını da içtikten sonra,

Ayşe kadın kızına Bursa yı anlatmaya başlar, kızım Bursa vilayeti çok güzel vilayetmiş, Vakti zamanında “Karagöz”le “Hacıvat” Bursa da yaşamışlar.

Günün birinde, padişah ın bir emriyle eli iş tutan ne kadar genç varsa toplatılıp bir caminin inşaatında çalıştırırlar.

Bu çalışan işçilerin içinde iki de genç varmış ki, bu gençler çok şen şakraklarmış, ellerinden geldiğince bütün işçilere şakalar yaparak, komiklikler yaparak günlerini gün ederlermiş!

Bu iki genç in yaptıkları şakalardan, esprilerden, komikliklerden pek çok işçi memnun olduğu gibi, pek çoğu da memnun olmamış, çünkü bunlar böyle komiklikler yaptıkça işçiler işlerini bırakıp onları seyredelermiş!

İşte bu sebepten dolayı, padişaha dalkavukluk yapanlar, bir gün padişaha gidip bu iki genç in sabahtan akşama kadar işçilere hem komiklik hem de şakalar yaparak, kendileri çalışmadıkları gibi, diğer işçilerin de çalışmasına mani olduklarını söyleyip, şikayetçi olurlar, Padişah ta, caminin yapılması uzun sürdüğü ve

işçilerin çalışmasına mani oldukları için, bir emirle bu iki genci astırır.

Bu gençler idam olduktan sonra, padişah bir sanatı icra eden sanatçı ruhlu gençleri idam ettirdiğinin farkına varır ama ne yazık ki iş işten geçmiş olur!

Yani, ben derim ki insan hayatına son veren böylesi kişiler ne olursa olsun, isterse padişah olsunlar, eğer ki kişiler veya yöneticiler cahil ise, o ülkede yaşamak çok zor olur!

Ancak, sanatsız bir toplum düşünülemez ama ülkede cahiller var oldukça, sanat ta bir ucubeymiş gibi görülmekten kendini kurtaramaz.

Çünkü işin ucunda cahil var, cahil ise her zaman cahil kalmaya mahkumdur.

İşte bu sebepten dolayı sanatçıya öcü gibi bakmayacaksın.

Aksine, onlara sahip çıkacaksın.

Bu iki genç in idamından sonra, halkın çoğunluğu tahtadan Karagöz le Hacivat ı yaşatmak adına, onların kuklasını yapmaya başlarlar!

Yapılan bu kuklalar ipler vasıtasıyla oynatılarak yaşatmaya çalışılır, odur budur, bu oyun sahnede oynar durur “diye Fadik kıza Bursa hakkında bilgi verdiğinde, kızın ağzı bir karış açık kalmıştı.

Anasına, kız ana sende neler bilirmişsin.

Daha Bursa ya gelmeden Bursa'nın hakkında bir sürü şeyler anlattın.

Bende Karagöz le Hacivatı uydurma bir şey zannediyordum.

Oysa ki adamlar hem yaşamış hem de idam edilmişler.

Vallahi sana helal olsun “deyip camdan dışarıya bakmaya başlamıştı.

Memleketlerinden çikalı hayli zaman geçmiş, Bursa'ya da vardı varacak olmuşlardı.

Fadik kız camdan dışarıya bakarken gördüğü trafik tabelasında başka illere kaç kilometre daha var olduğunu yazdığı gibi, Bursa'ya da on kilometre kaldığını yazıyordu.

Anasına dönüp, kız ana Bursa ya on kilometre kaldı.

Şimdi babam bizi karşılamak için, terminale gelmiştir “deyip ardından, kız ana babam köyden çıkmalı tam iki ay oldu, ben babamı öyle özledim ki, sanki burnumda tütüyor.

Kız ana, sende özledin “değil mi?

Özlemiştirsin, özlemiştirsin, nede olsa kaç yıllık kocan “diye şakasını yaptığıında, Ayşe kadın da kızının yüzüne bakıp gülümsemeyle birlikte, evet kızım bende Mehmet çavuşu özledim.

Tabi ki özleyeceğim, o evimizin direği, o hem kızımın hem de oğlumun babası, biz onun kazancını yiyip içiyoruz, o bizim sahibimiz, babanı ben özlemeyip te el mi özleyecek, tabi ki ben özleyeceğim ama Bursa bizim oralara hiç benzemez.

Yani, inşallah babanı bozmaz.

İnşallah, baban köydeki ahlakıyla, terbiyesiyle, örf adet'iyile kalır.

Eğer ki, babanın ahlakı olsun, terbiyesi olsun bir bozulursa var ya, vay gele bizim başımıza.

İşte o zaman ölümlerden ölüm beğenek, işte o zaman acıyan Allah bize acısın “diye içindeki terettütünü dışarı vurmuş, istemeden karamsar bir hava yaratmıştı.

Anasında, bu karamsar havayı gören Fadik kız da, hele şu ananın düşündüklerine bak! Babam hiç kendini bozacak bir adama benziyor mu?

Ben babamı tanırım, benim babam asla ve asla kendini bozmaz “diyordu.

Ayşe kadın da İnşallah kızım, İnşallah bozulmazda şu garip gurbet ellerde gül gibi geçinir gideriz.

Ancak, benim bu tereddütümü kulağımızda asılı bir küpe gibi tutmamız gerek!

Sana diyeceğim Şu ki, köyden çıkmak bir ayıp, köye geri dönmek ölümden beter.

İnşallah ben yanılırım, İnşallah benim düşündüğüm gibi olmaz “diyordu.

Diyordu ama yine de içine bir kurt düşmüştü.

Böyle konuşa, konuşa hiç farkında olmadan otobüs otogara girip, perona yanaŐtığında Fadik kız, işte babam, işte orada, bak ana, bak, babam orada “diye babasını anasına göstererek seviniyordu.

Yolcuların yorgunluğu her hallerinden belliydi, öyle bir yorgunluk içinde ayağa kalkarak birer ikişer inmeye başlamışlardı.

AŞağıda, sabırsızca bekleyen Mehmet çavuş, eşiyle kızının indiğini görünce, önce eşine sarılıp öpüŐtüktan sonra, kızına da sarılıp hem öperek hem de hoş geldiniz Safalar getirdiniz benim güzel kızım “diyerek mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Mehmet çavuş, eşiyle kızına bagaj da eŐyanız var mı “diye sorduğunda, onlarda, her Őeyimizi kamyonu yüklediğimiz için, elimize bir Şey almadık “dediklerini duyan Mehmet çavuş, ey o zaman hadi gidelim “deyip dolmuş durağına doğru yollanmışlardı.

Hep birlikte dolmuş durağına giderlerken, Mehmet çavuşun oturduğu evde, önceki kiracılar göçtüklerinde bütün her Őeylerini evde bırakıp, sadece yatak odası takımını bir tanıdıklarına hediye etmişlerdi.

Mehmet çavuş ta hanım ile kızım gelsinler de onlarla birlikte gidip bir yatak odasına bakarız “diye düşüne, düşüne durağa gelmişlerdi.

Biraz bekledikten sonra, gelen dolmuşa binip yolda giderlerken, Ayşe kadın la Fadik kız Őehirliler gibi değil de, yine kendi örf adetleri içinde sessiz sedasız hatta utangaç bir hal içinde incekleri yere kadar öyle gelmişlerdi.

Mehmet çavuş Şoföre, kaptan müsait bir yerde lütfen durak yaparmısın “diye seslenince, Şoför de dolmuşu bir kenara çekip durarak, müşteriilerini indirmişti.

Evlerine doğru giderlerken Fadik kız, evlerini yükledikleri kamyonu görür görmez babasına, baba, baba biz işte bu kamyonu evimizi yüklemiştik, bak evimizde gelmiş işte “diyor ve evlerinin geldiği için seviniyordu.

Nihayetinde, eve varıp şoförle hoşbeş ettikten sonra, bir gayretle evi kamyonundan indirmeye başlamışlardı.

Ev indirilene kadar, Fadik kız da çayı demlemiş, buyurun bir yorgunluk çayı için “diye şoförü, anasını, babasını çaya davet ediyordu.

Hep birlikte yorgunluk çayını içtikten sonra, şoföründe yol ücretini ödeyip yollamışlardı.

Sonuç itibarıyla, baba, ana ve kız olmak üzere bir araya geldikleri gibi, ev eşyaları da gelmişti.

Ev eşyaları bahçeye indirildiği için, Ayşe kadın la Fadik kız evin içini daha görmemişlerdi.

Anne ile kızı, birbirlerine, şu evin içine bir girip te bakalım hele, ev eşyalarını hangi odalara yerleştireceğiz “deyip evin içine girdiklerinde, evi çok beğendikleri gibi, evin eşyalarını da beğenmişlerdi.

Fadik kız anasına, bizim oturma grubumuz yoktu!

Buradan çıkan kiracılar iyi ki bu oturma grubunu burada bırakmışlar “diyordu.

Ayşe kadın da kızına, şu odayı yatak odası yapalım.

Hadi gel de benim gelinlik karyolamı getirip buraya kuralım “deyip her ikisi de gidip biri yatağı sırtlamış, diğeri de karyolanın başlıklarını alıp getirmişti.

Bir taraftan da, Mehmet çavuş eşyaları eve taşıyordu.

Bir müddet sonra, evin bütün eşyalarını taşıyıp bitirmişlerdi.

Bütün eşyaları yerli yerince yerleştirdikten sonra, yorgunluktan olacak ki, her biri bir yere oturmuşlardı.

Eee o kadar yol gelmişler, o yorgunluğun üzerine birde kamyonundan eşyaları indirmişler, daha sonra da bahçeden içeriye taşımışlardı.

İçeriye taşınan eşyaları hangi odaya yerleştireceklerdi - birde o iş vardı.

Yani, bu kadar yapılan işlere can mı dayanır, haliyle insan yorulur.

Her biri bir yerde otururken, Ayşe kadın kocasına, Mehmet çavuş um bu gün biz misafiriz, misafir olduğumuz için, bu gün yemekler senden olsun.

Yarından sonra da, yemek hazırlama işleri bana “olur mu canım “diye “yani, kıbarca bir şeyler getir de yiyelim “diyordu.

Mehmet çavuş ta, bende şimdi yemek işini düşünüyordum.

Sizi lokantaya mı götüreyim, yoksa hazır pişmiş tavuk mu ısımarlayıp ta burada mı yiyelim “diyordu ki, Ayşe kadın “yok, yok, lokanta işi kalsın.

Şimdi lokantaya gitsek bir sürü paramız gider.

En iyisi, hazır pişmiş tavuk al, dört beş tane de ekmek al.

Domates, biber, salatalık, soğan da al.

Aha şurada hep beraber baş başa oturup karnımızın doyusu bir yemek yiyelim “diye bu yiyecekleri alması için, Mehmet çavuşu markete göndermişti.

Aradan bir ay kadar zaman geçtikten sonra, Fadik kızda bir mağazada iş bulup çalışmaya başlamıştı, bütün aile Bursa ya göçtüklerine, güzel yerleri gezip gördüklerine çok seviniyorlardı.

Onun ötesinde, yiyip içmeleri, yaşantıları köydeki yaşantılarından kat be kat üstündü.

Köyde birini bulsalar, diğerini bulamıyorlar, oysa burada istedikleri her şeyi bulabiliyorlardı.

Çünkü maaşlı çalışıyorlar, aybaşı geldiğinde maaşlarını alarak bütün eksiklerini gideriyorlardı.

Öte taraftan ülkemizin batı kısmında ki en uç vilayetimiz olan, Edirne'nin kapı kule kapısından yurdumuza akın, akın Bulgar göçmenleri gelmekteydi.

Bu gelen Bulgar göçmenleri, ülkenin batı kesimindeki vilayetlere olsun, Ak deniz bölgesindeki vilayetlere olsun yerleşerek iş bulup çalışmaya başlıyorlardı.

Ancak, Bulgaristan da çeşitli kurum ve kuruluşlarda çalışan Türk asıllı Bulgarlar Türkiye ye gelmeyip te Bulgaristan da kalmayı tercih ediyorlardı.

Bunlardan biride “Sofya, devlet hastanesinde hademelik yapan Bekir di.

Bekir in ablası hazırlanıp ta Türkiye ye geleceği zaman, kardeşi Bekir e gel beraber gidelim “diye her ne kadar ısrar eylediyse, bir türlü sözünü geçirememişti.

Kardeşi Bekir ile kendisinden başka kimseleri olmayan Nazlı hanım tek başına Türkiye ye gelmişti.

Bekir ise Bulgaristan da kalmış ve böylece her iki kardeşin yolları ayrılmıştı.

Bekir in kaldığı evde birde Bulgar asıllı arkadaşı vardı.

Hatta her ikisin de kafaları birbirine uyuyordu.

Eğer ki kafaları birbiriyle uyuşmasaydı, zaten bir arada aynı evde kalamazlardı.

Bekir çalıştığı iş yerinde, işini en iyi şekilde yapan hademelerden biriydi.

Çünkü işini hem çok seviyor, hem de işine bağlı bir insandı.

Bu özverili çalışmasından dolayı, Bekir i herkes çok seviyordu.

Bekir hademe ile hemşire ilişkilerini, ayrıyeten hademe ile doktor ilişkilerini çok iyi bildiğinden olacak ki, nerede resmi davranacağını, ya da nerede senli benli olacağını çok iyi biliyordu.

Başhemşire Bekir i yanına çağırarak, sedyeyi alıp falan numaralı odaya gitte şu isimli hastayı ameliyathaneye götür demişti.

Bekir in hastanedeki başlıca işi, ameliyat olacak hastaları sedyeye ameliyathaneye götürmek ayrıyeten, ameliyat olmuş hastaları da odasına getirip yerine yatırmaktı.

Zaten, Bekir bu işleri yapa, yapa uzmanı olmuş, kim olursa olsun, leb demeden leblebiyi anlıyordu.

Başhemşireye tamam efendim “deyip, sedyeyi aldıktan sonra, yanında bir hemşireyle giderek hastayla birlikte dosyasını da alıp ameliyathaneye götürmüşlerdi.

Bekir in iş hayatı hep böyle sürüp gitmekteydi ama Bulgar asıllı olan güzel mi güzel bir kıza da gönlünü kaptırmıştı.

Bekir öyle utangaç bir insandı ki, bir türlü cesaretini toplayıp ta, kıza benim ile arkadaş olurmusun “diye söyleyemiyordu.

Her zaman bir gayretle, bir iştahla çalışan, hastaların olsun, hasta yakınlarının olsun beğenisini kazanan Bekir; her nedende önceki çalışma temposu gitmiş, yerine tembel bir Bekir gelmişti.

Bu durum hem hastaların, hem hasta yakınlarının, hem de hastane personelinin gözünden kaçmamış, farkına varmışlardı.

Hemşireler ile hademeler ayrı, ayrı kendi aralarında Bekir in bu sessiz ve solgun halini masaya yatırmışlar, hem hemşireler olsun, hem de hademeler olsun Bekir hakkında çeşitli yorumlarda bulunuyorlardı.

Kimi, annesi yoktur, babası yoktur, bir ablası vardı, o da Türkiye ye gitti.

Çocukçağının kimi kimsesi olmayınca, acaba bunun için mi üzülüyor “diye yorum yapanlar olduğu gibi.

Kimi de, eğer ki yalnızlığını düşünseydi daha önceleri de bu halde olurdu!

“Yok, yok, bu çocuğun bizim bilmediğimiz bir derdi var “diyorlardı.

Bekir in gönlünü kaptırdığı hemşire hanım da aralarındaydı.

Hemşireye Allah söyletecek ya?

Bu hemşire hanım düşüncesini şöyle sıralamıştı;

Bekir in gönlü, belki bir kıza düşmüştür, belki kara sevdaya yakalandı da şimdi bu hallerde, en iyisi bir gün başhemşire odasına çağırırsın, bu çocuğun neyi var, neyi yok, niye böyle sessiz sedasız, hatta çok tembel oldu “değil mi? Bunların hepsini tek tek

sorsun, öyle değil mi yani? Benim bu fikrimi nasıl buluyorsunuz?, doğru buluyormusunuz “diye sorduğunda, önce başhemşire tamam kızım, ben senin bu düşünceni olumlu buluyorum ve en kısa zaman da Bekir i odama çağırıp, neyi var, neyi yok, ne için bu duruma düştü, bütün her şeyi tek, tek soracağım “deyip son noktayı koyduktan sonra, hadi kızlar, hadi şimdi herkes görevinin başına “deyip hemşireleri salıvermişti.

Öte taraftan erkek hademe arkadaşları da bir araya toplanıp Bekir in halini masaya yatırmışlardı.

Onlarda çeşitli yorumlarda bulunmuşlar, ancak kesin bir sonuca ulaşamamışlardı.

Bu arada hademeler hademe odasında toplantı halindeyken, Bekir de hademe odasının önünden gelip geçtikçe, bunlarında bir derdi bir sorunu var ki, hep bir araya toplanmışlar “diye hem arkadaşlarına bakıyor hem de böyle düşünüyordu.

Bekir nerden bilsin ki? Bu toplantı kendi hakkındaydı!

Nihayetinde, gelecek Pazar günü Bekir i alıp bir meyhaneye götürüelim.

Hem yer içeriz, hem de bu sorunu çözeriz “diye toplantıyı sona erdirerek işlerine dönmüşlerdi.

Hademeler hademe odasında bir saate yakın toplantıda kalmışlar, Bekir ise bu bir saat içinde ameliyat olmuş iki hastayı getirip yerlerine yatırdıktan sonra, bir hastayı da hazırlayıp, gönlünü kaptırdığı, hatta canı gibi sevdiği hemşireyle birlikte ameliyathaneye götürüyorlardı.

Bekir bir taraftan sedyeyi iterken, diğer taraftan da sevdiği kızın boyuna, bosuna, yüzüne bakarak içi kan ağlıyordu.

İçinden, hem Allaha, hem de eyy ümmeti olduğum peygamberim, Hz. Muhammed.

Ey sevdiğim kızın peygamberi Hz. İsa bu gariban Bekir sizlerin kolu kanadı arasına sığmıyor.

Ağzı dualı kulların yüzünü hürmetine beni himayeniz altına alın, Sizlere yalvarıyorum.

Şu gönlümü verdiğim kıza, boyuna bosuna, güzelliğine aşık olduğum kıza beni kavuşturun “diyordu.

Nihayetinde, Pazar tatili gelmiş, hademeler bir araya toplanıp Bekir’ide yanlarına alarak, eğlenmek için meyhanenin birine gitmişlerdi.

Zaten bu hademe arkadaşlar hep birlikte zaman, zaman böyle eğlenceli yerlere giderler, kafalarını dağıtmak, streslerini atmak için yiyip içerler gülüp eğlenirlerdi.

Hastane personelinin geldiklerini gören meyhaneci hemen dişlerini sırtmaya başlamıştı.

Garsona seslenerek, oğlum falanca masayı, filanca masayla birleştire.

Birazdan meyhanemize hem paralı müşteriler, hem ağır misafirlerimiz gelecek, hem de bu gün bol, bol eğlence olacak “diyordu.

Hademeler meyhanenin kapısına yaklaştığında, meyhaneci, etin kokusunu almış ta ağızından salyası akan itler gibi, o da paranın kokusunu almış, taa yerlere kadar iki büklüm eğilerek buyurun efendim, buyurun.

Sizlere hizmet etmekten onur duyarız “diye ballı, ballı konuşarak yağ yakmasını çok iyi beceriyordu.

Hademeler meyhaneden içeriye girerlerken, meyhanecide önlere sıra, buyurun efendim, buyurun sizleri bu çiftli masaya alalım “diye elinden gelen izzeti iltifatı gösteriyordu.

Aslında, meyhane müşteriler tarafından çok beğenilen bir yerdi.

Garsonlar kusursuz olarak hizmet verdiği gibi, her akşam canlı müzikte vardı.

Eee meyhaneci elinden geldiğince kusursuz hizmet vermeye çalışıyor ve işinin erbabı olduğu için, müşterilerde gördüğü hizmetten olsun, canlı müzikten olsun, onun ötesinde meyhanecinin ballı dilinden olsun memnun kalıp, hoşnut oluyorlardı.

İşte bu sebepten dolayı her gün akşam meyhanenin içi tıklım, tıklım doluyordu.

Meyhaneci her ne kadar yağ yaksa da, asla ve asla müşterilerine fazladan hesap çıkarıp kazık atmazdı.

Onun ötesinde meyhanede her hangi müşterinin bir şeyleri kalsa, o eşyalar bir araya toplanıp, ertesi günü tekrar sahiplerine teslim edilirdi.

Bu kadar büyük bir güven sağlamış meyhane, o yörenin en güvenli ve en iyi işletilen meyhanesi konumundaydı.

Hastane personelleri yerlerine oturmuşlar, meyhanecide her birine teker, teker hoş geldiniz, Safalar getirdiniz, nasılsınız efendim? İnşallah sağlığınız sıhhatiniz yerindedir “diye hal hatır sorup sual eyledikten sonra, buyurun efendim ne yiyip ne içersiniz? “deyi siparişleri almak istiyordu.

Herkes kendi yiyeceği yemeği söyledikten sonra, iş içkiye gelince, kimi bira içelim, kimi votka içelim “derken işi rakıya bağlamışlardı.

Hademelerin hepsi altı arkadaşlardı.

Kendi aralarında konuşarak, önce bir yüzlük rakı gelsin, yüzlük az gelirse ardından bir yüzlük daha söyleriz, eğer ki yüzlük çok gibi olursa, yetmişlik söyleriz “deyi bir karara varmışlar, yemekler yenmeye rakılar içilmeye başlamıştı.

Bir yüzlük rakı bitmeye yakın olunca, kafalarda ufak ufak iyileşmeye başlamıştı.

Sohbet esnasında arkadaşlardan biri esas ana meseleyi açarak, söze şöyle başlamıştı.

Arkadaşlar, size bir konu hakkında açıklık getirip çaresini bulmak için, bir şey anlatmak istiyorum.

Lütfen bir dakika beni dinlermisiniz “diye arkadaşlarının dikkatini kendi konuşacağı konuya çekmişti.

Sizlerinde malumunda, bu aralar arkadaşımız Bekir çok sessiz, sakın, içine kapanık, çalışırken bile kolu kanadı kalkmayan, sanki kendi canından bezmiş bir hali var.

Hani, nerede bizim o eski şen şakrak, güleç, her işe canla başla sarılan Bekir?

Sanki eski Bekir gitti de, onun yerine, üzerine ölü toprağı serpilmiş bir adam geldi.

Haşa ki bu Bekir, bizim eski Bekir ola...!

Arkadaşlarına, ee arkadaşlar, sizler bizim o eski Bekir ile bu Bekir arasında hiç bir fark görmüyormusunuz ? “diye sorduğunda, Bekir de saf saf arkadaşlarının yüzüne bakıyordu.

Tabi bu arada kafalarda iyiden iyiye çakırlaşmıştı.

O çakır kafayla Bekir hakkında en iyi kararı vermeleri çok basit olduğu gibi, çokta zor olurdu.

Çünkü sarhoşun dili diline dolanır, ne dediği pek anlaşılmadığı gibi, sarhoşun mektubu da okunmazdı yani...

Arkadaşları, dinledikleri konu hakkında, her birinin verdikleri cevap ise, sen Bekir hakkında çok doğru tespitlerde bulundun.

Bekir de hazır yanımızdayken, bizlerde kendisi hakkında sorular soralım da, bunun derdi ney, tasası ney, gamı ney, her şeyi bize tek, tek açılсын da, nesi var, nesi yok bizde öğrenelim “deyip topu Bekir e atmışlardı.

Bekir ise hala saf saf arkadaşlarının yüzüne bakarken, içlerinden biri, heyy arkadaşım uyan gayrı şu rüyadan.

Böyle gariban bir halde dalmışta neyi düşünüyorsun?

Yoksa denizde gemilerin mi battı.

Burada daha başka bir Bekir yoktur ki o na soralım soracağımız soruyu “deyip bir kere daha, heyy arkadaşım sana soruyoruz, sana “dediklerinde Bekir de daldığı malihülyasından uyanmıştı.

Kendine gelir gelmez, arkadaşlarının yüzüne teker, teker baktıktan sonra, dili de açılmıştı, dili açıldıktan sonra, arkadaşlar iyi ki sizler benim arkadaşlarımsınız, iyi ki ben sizleri tanımışım, iyi ki varsınız.

Sizler benim arkadaşlarım olmasaydınız benim halim nice olurdu, içine düştüğüm bu gariban hallerimi kimler soracaktı?

Tabi ki hiç kimse sormayacaktı.

Sizler benim her sorunumu çözmeye çalışan en değerli arkadaşlarımsınız!

Sizlerle arkadaş olduğum için, kendimi çok şanslı hissediyorum.

Benim sorunuma gelince, o kadar büyütülecek sorunum yoktur.

Ancak, ben ve ablam küçük yaşlarda yetim kaldık.

Babam öldükten birkaç ay sonra, annem de ölmüştü.

Onların öldüklerinde ben küçük olduğum için, aklıma zor geliyor.

Annem babam ölünce, bizler çok sıkıntı çektik.

O zamanlar ablam da küçük olduğu için, evi çekip çeviremiyordu.

Allah sizlerden de razı olsun, o zaman ki komşularımızdan da Allah razı olsun.

Ablam yetişip te [büyüyüp de] evin işlerini görene kadar, her gün komşularımızdan biri gelip, bizim evin bütün işlerini, yani, evin temizliği olsun, çamaşır yıkamak olsun, bu işleri yaptıkları gibi, eve gelen komşularımız bize yemekte getiriyorlardı.

Ablam da ben de yıllarca komşularımızın getirdikleri yemekleri yediğimiz gibi, getirdikleri çamaşırını da giyerek büyüdük.

Daha sonra, ben işe girecek yaşa geldiğimde iş ararken, bu hastanede işe girmek için, sınav açılmıştı.

O zaman bende herkes gibi sınava katıldım.

Bir hafta sonra, gidip imtihanı kazananların isim listesine baktığımda, gördüm ki, ben de sınavı kazanmışım.

Ayrıyeten listenin altında, imtihanı kazanıp ta hastanemizde çalışacakların, beraberinde getirecekleri evrak listesi “diye bir de not vardı.

O listenin başında imtihana giren bir sürü insanlar vardı.

Herkes dikkatlice okuyor, imtihanı kazanıp kazanmadıklarını kontrol ediyorlardı.

Listede kendi ismimi gördüğümde, Allaha çok şükür bende kazanmışım “diye çok sevinmişim.

Daha sonra, işe başlayacaklardan istenen evrakları yaptırıp işe başladım.

İşte o gün, bu gün sizlerle birlikteyim.

Ancak, ben işe girdikten bir yıl kadar sonra, ablam buradan Türkiye ye gitmek istediğini, yani burada değil de orada yaşamayı seçerek, çekip Türkiye ye gitti.

Annem babam öldüğünde çok küçük olduğum için, ayrılığın ne denli zor olduğunu pek bilmemişim.

Ancak, ablam Türkiye ye gittiğinde işte o zaman yıkılmış, işte o zaman ayrılığın ne kadar zor olduğunu anlamışım.

İşten eve geldiğimde evin içi bomboştu, virane gibi görüyordum, işte o zaman, sanki o ev başıma yıkılıyordu.

Bizler küçükken komşular eve gelip bize yardımcı oluyorlardı.

Ee, şimdi kocaman adam olduk, ne kadar yalnız olursan ol.

Kim gelir de senin ev işlerine el atar.

Tabi ki kimseler gelmez, ben de baktım ki evde yalnız yaşamak olmuyor.

Ee daha bekarım da, tesadüf olacak ya, şimdiki ev arkadaşım Putin ev arıyordu.

Putine, arkadaşım sen böyle dolaşmakla ev bulamazsın.

Ev aramakla kendini hiç boşuna yorma!

İşte, benim oturduğum evim var, bu ev bana yettiği gibi, sana da yeter.

Gel beraber oturalım “dedim, benim o na, gel beraber oturalım “demem, Putin’in işine gelmiş olacak ki, o da, tamam beraber oturalım “deyip, var olan ev eşyalarını o günü hemen taşımıştı.

O gündür, bu gündür Putin ile birlikte oturuyoruz.

Haa, ne zaman ki birimizden birimiz evlenirsek, o zaman yine beraber oturacak değiliz ya!

Ya evlenen bir ev bulup çıkar gider ya da bekar olan çıkar gider “deyip sözlerine devam ederek, sizler benim candan ve samimi arkadaşlarımsınız, benim sizden saklayacak hiç bir şeyim olmaz.

Benim sessizliğim, dalgınlığım, sefil ve masum halim hep geçmişimi düşündüğüm dendir “deyip, esas ana mesele olan sevdiği kız için, yanıp tutuştuğunu, onun için deli divane olduğunu, sevdiği kıza sevdiğini açıklayamadığı için, kendi kendine kahredip işten güçten soğuduğunu söylemeyip, saklamıştı.

Hastane arkadaşlarının birinci rakıları bitmiş, ikinci rakıyı ısmarladıkları gibi, içlerinden biri bardağı kaldırarak şerefe arkadaşlar, şerefe “dediği zaman, bütün arkadaşları da bardaklarını kaldırıp, şerefe, şerefe “diyerek rakılarını yudumluyorlardı.

Rakıyı yudumlayıp ta bardağını masaya bırakan, ağzını şapırtarak “meze yerine” hemen bir parça et alıyor, ardından acılı salatadan olsun, ezmeden olsun alıyor, öyle bir iştahla yiyorlardı ki, görenlerin ağzının suyu akıyordu.

Bekir in kendilerine anlattığı hikaye’yi canla başla dinlemişlerdi.

Hatta içlerinden biri, Bekir e seni bu yalnızlıktan kurtaracağız kardeşim.

Sen bu yalnızlıktan dolayı üzgünsün.

Onun ötesinde, ablanla sen küçükken annenle baban ölmüşler ya, haliyle sizlerde yapayalnız kaldınız.

Her ne kadar komşularınız size baksalar da, tabi ki bir anneyle babanın yerini tutamazlar.

Ancak, ablanın Bulgaristan da kalmayıp ta Türkiye ye gitmesi, o gittikten sonra, senin bir kere daha yalnızlığa düşmen var ya, yüreğini parçalayıp, seni hayata küstürmüş!

Sen işte bunları düşüne, düşüne sessiz sedasız kalıyorsun.

Canla başla çalıştığın işinden bile soğuyorsun.

İşinden soğumayı bırak, işini aksatıyorsun, işini aksattığın için, geçenlerde hastanın birini sedyeden aşağıya düşürüyordun.

Hasta yere düşmeden Aleksandra yetişti de hastayı yere düşmekten kurtardı.

Eğer ki yere düşmüş olaydı, belki de hastayı kaybederdik, hastayı kaybettik mi durumlar çok kötü olabilirdi.

Allah muhafaza, belki senin işten çıkarılmana kadar uzardı.

Bizler seni seven arkadaşların olarak, senden ricamız şu ki, iş yerinde çalışırken daha dikkatli olarak çalışmanı istiyoruz “diye Bekir e, her bir arkadaşı bu doğrultuda nasihat ta bulunmuşlardı.

Bu arada rakısı bitenler rakılarını tazelerken, bardağı yarım olanlarda şerefe arkadaşlar, şerefe “diye yudumlayarak ikinci şeyi de yarıya indirmişlerdi.

Rakıya yüzleri olmayanlarında yüzleri değişmiş, dilleri pelteklemeye başlamıştı.

İçlerinde biri de vardı ki, o hiç dayanamıyordu.

Üç dubleden sonra, ne konuştuğu bile anlaşılmıyordu.

Masadan kalkıp ta gideceği zaman, en az iki arkadaşı o'nun koluna girerek birlikte giderdi.

Yine de zaman, zaman ayakları birbirine dolanır, yere dişerdi.

Nihayetinde, masada hem rakıları hem de mezeleri tükenmiş, içlerinden biri meyhaneciye hesabı yap ta gönder “dercesine işaret etmişti.

Beş dakika geçmeden, garson un getirdiği hesaba bakıp, altıya böldükten sonra, adam başına kaç “leva” düşüyorsa, herkes kendi üzerine düşen parayı vererek hesabı ödeyip, hep birlikte dışarıya çıkarlar, dışarıya çıktıktan sonra, birbirlerine iyi geceler dileyerek, herkes evlerine doğru çekilip gider.

Meyhanede içerlerken Bekir in bu sessiz sedasız ve üzgün halini sorup sual edip, nasihatta buldukları için, ertesi günü nispeten biraz daha canlanma olmuştu.

Bekir in bu canlılığını gören arkadaşları birbirlerine dün akşam ki nasihatın faydası oldu galiba...

Hele bak, Bekir nasıl da gayretli çalışıyor “diye şakalaşıyorlardı.

Böyle şaka yollu güldüklerini gören başhemşire, onların yanlarına giderek, hayırdır arkadaşlar bu gün gayet keyiflisiniz, böyle gülmenizi gerektiren ney oldu da gülüyorsunuz, Bende öğrenebilmirmiyim? “diye sorduğunda!

Hademelerde, dün akşam bir yerde toplanmıştık, bizlerle beraber Bekir de vardı.

Orada, Bekir in bu durumunu masaya yatırıp, enine boyuna konuştuk, biraz da nasihat eyledik.

Hatta bu nasihatımız senin kulağına küpe olsun “dedik.

Şimdi de görüyoruz ki, Bekir arkadaşımız canla başla koştura, koştura çalışıyor “diye şakalaşıp gülüşüyoruz “dediklerinde!

Başhemşire de, demek ki dün akşam bir araya gelerek Bekir in ifadesini alıp ta o nu işine motive ettiniz, o na moral verdiğiniz için, sizlere çok çok teşekkür ederim.

Sizleri, arkadaşlar arasında her zaman böyle dayanışma içinde olmanızı dilerim.

Ancak sizlerin, Bekir in ifadesini aldığımızdan daha etkili olarak ifadesini ben alacağım.

Bu hafta işlerimiz çok yoğun olduğu için, gelecek haftanın içinde, o nu odama çağırıp alacağım karşıma, ne gibi derdi varsa, konuşтура, konuşтура sökeceğim.

En sonunda ağzındaki baklayı çıkartacağım.

Bizler, hepimiz insanız, herkes dört dörtlük değil, mutlaka herkesin bir derdi vardır.

Eğer ki bir insanın derdi varsa, o derdin dermanı da vardır.

Demokrasilerde çare tükenmez.

Bekir in bir derdi varsa, çaresi de vardır. “dedikten sonra,,

Başhemşire hademelere, arkadaşlar size bir soru sormak istiyorum, [dertsiz insan nerededir, biliyormusunuz?] “Diye sorduğunda, hademeler cevapsız kalmıştı, hademeler cevapsız kalınca, başhemşire, arkadaşlar dertsiz insan ancak “mezar’da olur, mezarıda.

Hiç ölmüş bir insan ın derdi olur mu? Sorduğu sorunun cevabını da kendisi vermişti. Daha sonra, hadi size kolay gelsin “diyerek odasına doğru yürüyüp gider.

Sedye ile ameliyathaneden çıkan Bekir, başhemşireyle arkadaşlarının konuştuklarını görmüş, hastayı yerine yatırdıktan sonra, arkadaşlarının yanına gelerek, neler konuştuklarını öğrenmeye çalışan Bekir e, arkadaşları da, başhemşire bizlerin halini sorup sual eyledi.

Yarın öbürsü gün belki daha başka arkadaşlarla bir araya gelip, onların halini hatırlamayı sorup sual eyler, sende biliyorsun ki başhemşiremiz çok değerli bir hanımefendi olduğu gibi, çok ta samimi ve ana şefkatlidir. “diyerek hem bir ipucu veriyorlar hem de konuyu geçiştirmeye çalışıyorlardı.

Nitekim o hafta bitmiş diğer hafta başlamıştı.

O hafta işlerin hafif olduğu bir günde başhemşire Bekir i odasına çağırarak, geçmişten gelecekte sohbeti başlayıp, konuşa, konuşa konuyu Bekir in sessiz sedasız oluşuna hatta işten güçten soğumuş haline getirip sorgulamaya başlamıştı.

Onu sorur, bunu sorur ama yok ta yok, Bekir e göre her şey normaldi.

Başhemşire'nin aklına, bu oğlan herhalde birine ya sevdalandı ya da aklını yitirmeye başladı “diye düşünürken, dönüp Bekir e, o zaman sen bir kıza gönlünü kaptırıp sevdalandın “değil mi?

Eğer ki sevdalı olmasaydın capcanlı, şen şakrak olur, işine gücüne dört elle sarılırdın.

Evet, evet ben şimdi anladım, ben şimdi anladım ki sen bir kıza abayı yakmış, hem de fena halde tutulmuşsun.

Bir kıza sevdalanmak, aşık olmak, insan ın gözünü kör eder “derlerde, ben önceleri inanmazdım ama, birine aşık olmayı, delicesine sevmeyi zamanında ben de yaşamıştım ve o zaman çok acılar çekmiştim.

İşte bu sebepten sevdaya düşenlerin halini en çok ben anlarım. Her neyse, şu an ki konu ben değil, sensin.

Demek ki bu aşk senin gözünü bu kadar kör eyledi de böyle deli divane perma perişan'sın. “değil mi?

De hadi söyle bakalım, seni bu kadar delicesine kendine aşık eden, uğruna sersefil olduğun bu şanslı kız ın kim olduğunu söylemeyecekmisin? “diye sorduğunda, Bekir tamamen köşeye sığıp, odadan hemen kaçıp gitmek istiyor ama, başhemşire’yi çiğnemekte istemiyordu.

En sonuna, başını kaldırıp başhemşire’nin gözlerine bakarak, evet başhemşirem ben bir güzele sevdalandım.

Bu sevdalandığım güzeli sizde tanıyorsunuz, hem de çok yakından tanıyorsunuz “deyince, başhemşire derin bir of çekerek, of be çok şükür sonuçta kör düğüm çözülüyor.

Hadi söyle bakalım, benim yakından tanıdığım bu şanslı kız kimmiş?

Yakından tanıdığıma göre, yoksa bu kız burada çalışan hemşirelerden biri mi ?“diye sorduğunda, Bekir de başını sallayarak, evet burada çalışıyor “diye onaylıyordu.

Bekir in evet “demesi, kızın da hastanede çalışması, başhemşireyi biraz olsun rahatlatmıştı ama biraz da heyecanlandırmıştı.

Başhemşire Bekir e aşık olduğun kız hangi hemşire, ismi ney “diye heyecanlı bir şekilde sorular sormaya başlamıştı ama, Bekir de kızın ismini söylesem mi acaba? Söyleyince hemşire hanıma karşı ayıp olur mu? “diye çekimser kaldıkça, başhemşire de söyle oğlum, söyle de kim olduğunu bilelim!

Daha sonrada, bu konuyu kız ile konuşuruz, kızın da gönlü sende varsa, ondan sonrada, kızın annesiyle babasıyla konuşur, önünüze her hangi bir engel çıkmazsa, inşallah çıkmaz.

Kaderde kısmette varsa, şanlı şöhretli düğününüzü de yapar, böylece bir yuvayı kurmuş oluruz “deyip ardından, de hadi söyle bakalım bu şanslı hemşire hanım kimmiş? “diye tekrar sorduğunda, Bekir, sevdalandığı hemşireyi koridorda görünce, hemşirenin ardı sıra off of diye içini parçalarcasına bakıp, aşık olduğum, sev-

dalandığım, uğruna derbeder olduğum güzel, işte bu giden güzel “deyip bir kere daha içini derin, derin çekmişti.

Başhemşire Bekir i odasına çağırarak düğümü çözmüş, sonuca ulaştığına sevinmiş ama, aklına bir soru işareti takılmıştı.?

Soru işareti şuydu, Bekir Türk asıllı, kız ise Bulgar’dı .

Gerçi sevginin önüne, aşkın önüne din, dil, ırk, mezhep, ülke geçemez ama gel gelelim sorun çıkaracak kişi, kızın babasıydı?

Çünkü başhemşire çok yakın tanıyordu o aileyi!

Başhemşire, kendi kendine bu iş biraz zor olur “diye düşünüyordu?

Kızın babası Türklerden hoşlanmayan ırkçı bir Bulgar olduğu gibi, belene kampında gardiyanlık yapmış bir caniydi.

Orada pek çok mahkum Türk ü falakaya yatırıp işkenceler etmiş, pek çoğunu da öldürüp, kamptan kaçarlarırken vurulmuştur “diye tutanaklar tuttuklarını, onca yapılan işkenceyi, zulmü, adam öldürmeyi bir keyif ile anlattığını, birkaç kez ağzından duyduğunu hatta bu hemşire olan kız, babasına belene kampında Türklere yapılan zulmü, işkenceyi doğru bulmadığını, bu zulüm, bu işkence, hele, hele Türk oldukları için, ölüme mahkum edilmeleri başlı başına zalimlik, barbarlıktır, bu sebepten dolayı belene kampında görev almış bütün Bulgar’lardan nefret ettiğini hatta, yarın bir Türk benimle evlenmek isterse sen o zaman ne yapacaksın?

Belene kampında öldürdüğün Türkler gibi, beni vermeyip te o Türküdemo öldüreceksin “diye sorguladığında, babasının cevabı ise şu olmuştu?

Ben, seni asla ve asla pis bir Türk e vermem!

Başhemşirenin zamanında duyduğu o sözler şimdi aklına gelmiş, gözünün önünden film şeridi gibi akıp gitmiş hatta kendisi de Bekir gibi, dalmıştı ama hemen kendini toparlayarak keşke, böylesi ırkçılar, faşistler yeryüzünde olmasalardı.

Keşke, herkes insanca hep bir arada yaşasalardı.

Keşke, devletleri birbirinden ayıran şu sınırlar olmasaydı.

Keşke, seven sevdiğiyle evlenebilseydi.

Keşke, herkes mutlu yaşasalardı. “diye aklında pek çok düşünceler tren vagonları gibi, peş peşe dizilmiş gitmişti.

Çünkü kendiside gençliğinde birini sevmiştir ama sevgisi yüreğinde kalmış, evlenememiştir.

Başhemşire'nin de bu konuda yüreği yaralıydı.

Bu sebepten dolayı içinde derin bir korkusu olduğu gibi, Bekir e yardım edemeyeceğinin endişesini taşıyordu.

Çünkü Bulgaristan da hemen, hemen herkes casus olmuş, hiçbir insanlık kalmamış, herkes birbirini gammazlayıp duruyor, hele de Türklere hiç rahat yüzü göstermiyorlardı.

Bulgaristan da Türklerin misafir olarak kalabilecekleri en iyi otel “belene kampıydı.

Başhemşire dalgın bir vaziyette bu durumları düşünürken, aniden sıçrayarak, Allah hiçbir kulunu belene kampına düşürmesin “diyordu.

Daha sonra, Bekir in yüzüne bakarak, tamam Bekir, ben senden duyacağımı duydum.

Senin mutluluğun için, elimden gelen bütün çabayı göstereceğim.

Sen şimdi işine git “deyip göndermiş, kendiside bir kupa nescafe içtikten sonra, kendine gelebilmişti.

Kendi kendine bir müddet düşünüp, düşündükten sonra, nasıl bir yol izleyeceğine karar vermişti.

Odasına girip te bir şey danışan hemşire hanıma, çıkınca, Sona hemşireyi bana gönder “diye tembihlemiştir.

Hemşire hanım odadan çıktıktan beş dakika sonra, Sona hemşire başhemşirenin odasına gelerek, buyurun efendim beni çağırılmışsınız “deyince, başhemşire de yandaki sandalyeyi göstererek, otur kızım, şöyle otur da senin ile biraz konuşalım “diyordu.

Sona hemşire de acaba kötü bir durum mu oldu “diye çekine, çekine oturmuştu.

Başhemşire, Sona hemşireye bakıp gülümseyerek nasılsın kızım, iyimisin, annen baban nasıllar?

Umarım onlarda iyilerdir “diye hal hatır sorup sual eyledikten sonra, Sona kızım seni çağırmamın sebebi, hademe Bekir in bir derdi tasası var “diye hep konuşuruz ya!

Ben bu gün onun derdini tasasını öğrendim.

Çocuk çok utangaç biri olduğu için, derdini tasasını bir başkasına açamayıp, hep içine atarmış.

Derdini tasasını içine attığı için, sonuçta böyle deli divane olmuş.

Peki, bu çocuk niye deli divane olmuş, biliyormusun? “diye Sona hemşireye sorduğunda, Sona hemşire de inanın bilmiyorum. Neden deli divane olmuş ki “diye o da başhemşireye soruyordu.

Başhemşire de, çünkü, Bekir bir güzele aşık olmuşta, o sebepten deli divane olmuş.

O güzel de kim, biliyormusun? “deyince, Sona hemşire de şimdi gerçekten merak ettim o güzeli, kimmiş acaba o güzel “diye karşılıklı birbirlerine sorular soruyorlardı.

Başhemşire de o güzel kız sensin, sen, güzel kızım, sen “dediğinde, utancından Sona hemşirenin yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Bir yandan utanıyor, bir yandan da seviniyordu.

Bir müddet öyle utangaç, sessiz sedasız kaldıktan sonra, başhemşire, Sona hemşireye,

Bekir in sana olan hislerine, sevdasına, aşkına karşı, sende o’na bir şey hissediyormusun, bu iş için sen ne diyorsun? “diye sorusuna aldığı cevap ise, evet şu an ki görünümüyle, Bekir iyi bir insan, aşına, işine ve eşine sahip çıkabilecek kapasiteye sahip biri!

Ancak, benim evet veya hayır dememin pek önemi yoktur.

Esas önemli olan, hatta sorun çıkaracak olan kişi babamdır.

Babam’ın Türkler hakkında ki tutumunu olsun, düşüncesini olsun en azından sende biliyorsun.

Önemli olan babam’ın bu konuya, olumlu yanından bakması, babam olumlu bakarsa, benim ile Bekir in arasında hiç bir sorun olmaz “diye en azından olumlu bir cevap vermişti.

Başhemşire de aldığı bu cevaba memnun olduğunu belirtip, Sona hemşireye de kızım ben bu konuyu bir kerede baban ile görüşüp, konuşurum “deyip ayağa kalkarak, hadi bakalım hastalara ilaç verme saati geldi “diyerek o dadan çıkarlar!

Aradan birkaç gün sonra, başhemşire, Sona hemşirenin annesini babasını ziyarete gider.

Birbirlerinin halini hatırlını sorup sual eyledikten sonra, başhemşire, kızın babasına, hastanede yanımda çalışan bir çocuk var.

Bu çocuk terbiyeli, efendi, akıllı, çalışkan, parasının kıymetini bilen bir çocuk.

Ancak, bu çocuğun gönlü Sona kızımıza düşmüş, artık yurt yuva kurmanın zamanı geldi “diyor.

Başhemşire, daha yumuşak bir üslup takınarak, O çocuğun da dediği gibi, yurt yuva kurmalarının zamanı sizce de gelmedi mi efendim?

Bana göre geldi “diyerek, kızın babasına “evet geldi “dedirtmek istiyordu.

Nitekim başhemşire’nin düşündüğü gibi oldu.

Kızın babası da, Sona kızım okuyup okulunu bitirdikten sonra, işini de bulup çalışmaya başladı.

Bir yurt yuva kurması için, yaşı da uygun bir yaşta.

Tabi ki ben de istiyorum, kızımın evlenip te bir yurt yuva kurmasını, çoluk çocuğa karışmasını “diye, başhemşireyle kızın babası güzel, güzel konuşurlarken, kızın babası başhemşireye, kızıma gönül veren, kızım ile izdivaç kurmak isteyen çocuk kimin nesi?

Buralı mı, yoksa başka yerli mi? “diye sorduğunda!

Başhemşireden aldığı cevap ise, çocuk çok iyi, çok has, çok terbiyeli birisi ama bir konu da var ki, bilmem senin için sorun olur mu? “diyordu ki kızın babası, söyleyin bakalım neymiş sorun olacak o şey, ben de bileyim “diye, söyletmeye çalışıyordu.

Saklanacak bir şey olmadığını düşünen başhemşire de Sona kızımıza gönül veren, yurt yuva kurmak isteyen kişi, Türk asıllı bir çocuk!

Bu çocuğun Türk asıllı olması umarım senin için her hangi bir sorun teşkil etmez “deyip sözünü bitirdiğinde, kızın babasının biraz önceki tebessüm eden yüzü

Gitmiş, sanki avını parçalamak için, dişlerini sırttan sırtlanlara benzemişti.

Sert bir üslup takınarak, hanımefendi, hanımefendi, benim belene kampında gardiyanlık yaptığımı, orada mahkumların hemen, hemen hepsinin Türk olduğunu ve bu pis Türklere her gün işkence ettiğimizi, kamptan kaçıyorlar “diye haftada bir kaçını vurarak öldürdüğümüzü, kampta en ağır şartlarda çalıştırdığımızı ve benim de Türkleri hiç sevmediğimi bildiğiniz halde, hangi cüretle pis bir Türk için, kapıma kadar geldiniz?

Eğer ki sizi tanımasaydım, size saygı duymasaydım şimdiye kadar sizi kapı dışarı atmıştım “diyerek, başhemşirenin bir an da moralini sifıra indirmişti.

Hakaret içeren bu söz ve davranışları duyup gördüğü için, usulca yerinden kalkarak, ben de sizi saygı değer bir adam bellemişim.

Bundan sonra buraya gelmeyi bırak, adam diye, sizin yüzünüze bile bakmam “diyerek bir hiddet ile çıkıp gider.

Bu olumsuz durumlara şahit olan Sona hemşire hem çok şaşırılmış hem de çok üzülmüştü.

Babasının başhemşireye yaptığı hakaretler yenilir yutulur cinsinden değildi.

Başhemşire gitmişti ama belene gardiyanı hala, Türklere en ağır sözleri sarf ederek, hakaret ediyordu.

Belene gardiyanının hem başhemşireye hem de Türklere ettiği hakaretlere daha fazla dayanamayan Sona hemşire patlayarak, yeter artık senin yaptıkların, evine gelene hakaret ediyorsun, gelmeyene hakaret ediyorsun.

Belene kampında gardiyanlık yaptın da hangi mahkuma insanca yaklaştın, kime faydalı bir adam oldun.

Gardiyanlık, mahkumlara yardımcı olarak onların moralini yüksek tutmak, onların eksikliğini noksanını tamamlamak, onlara bir baba gibi şefkatle yaklaşmak “demektir.

Ama sen ne yapmışsınız?

Mahkumlara işkence yapmışsınız.

Mahkumları en ağır şartlarda çalıştırmışsınız.

Güçleri kuvvetleri yetmeyen mahkumları kırbaçlamışsınız.

Hücrelere atıp, lağım fareleriyle baş başa bırakmışsınız.

Size teslim olmayan kadınları falakaya yatırmışsınız.

Yedikleri bir kuru ekmek ile içtikleri kirli suyu vermeyerek, günlerce aç susuz bırakıp, en sonunda o pis emellerinize kavuşmuşsunuz.

Hasta olan mahkumları, revire götürmeyip ölüme terk etmişsiniz.

Haklarını savunmak isteyen mahkumları, belene kampından kaçıyorlardı “diye ateş açarak vurmuşsunuz.

Evet baba, sana soruyorum, insan olan böyle bir zulmü yapar mı?

Tabi ki insan olan böyle bir vahşeti, böyle bir caniliği yapmaz.

Bu zulmü, bu işkenceyi beş dakikalık keyfi uğruna kadın mahkumları günlerce aç susuz bırakmayı, insanları vurarak öldürmeyi, onca yaptıklarından dolayı mutlu olmayı ancak ki, pis katil faşistler yapar.

Ancak ki, kuduz olup ta insanları parçalayan kuduz köpekler gibi, kuduz olmuş insanlar yapar.

Yani, baba sen bir katilsin.

Sen bir faşistsin.

Senin, kuduz olup ta ağzından salyası akarak sağa sola saldıran kuduz köpeklerden hiçbir farkın yoktur.

Senin gibi bir katilin, senin gibi bir faşistin kızı olduğum için, çok utanıyorum “diyerek, babası’nın yüzüne haykırıyordu.

Belene kampının faşist katil gardiyanı şimdiye kadar duyup işitmediği hakaret içeren bu sözleri kızından duyunca çok şaşır-mıştı.

Şaşırmış olmakla kalmayıp, kızına, seni o pis Türk e vermem, seni o na yar etmem, sen yakında, o pis Türk e neler yaptığımı duyarsın “deyip kapıyı çarparak çıkıp gitmişti.

Sona hemşire, babasının Bekir e bir kötülük yapacağını düşünerek, durup dururken tertemiz olan sevdası yüzünden, adamcağız bir zulme maruz kalacak “diye çok korkmuştu.

Sona hemşire duyduklarına daha fazla dayanamayıp başhemşirenin evine giderek, babasının yaptığı hakaretlerden dolayı hem özür dilemiş, hem de babasının Bekir e bir kötülük yapacağını tek, tek anlatmıştı.

İyi şeyler yapalım “derken, kötüye giden bu işleri duyan başhemşire yerinden kalkarak, hadi kızım, hadi hastaneye gidelim, hastaneye gidelim de Bekir e bu işlerin sonunun pek hayra alamet olmadığını anlatalım, o faşist gardiyan sana her an bir kötülük yapabilir, bu sebepten dolayı çok dikkatli olmalısın “diyelim.

Kaş yapalım “derken, göz çıkarmayalım “deyip, birlikte hastaneye giderler.

Hastaneye varır varmaz, Bekir ile karşı karşıya gelirler, başhemşire, Bekir e benimle gel Bekir “deyip çağırınca, o da “bir iş var galiba “deyip onların peşi sıra gider ve hep birlikte başhemşirenin odasına girerler.

Başhemşire, başından sonuna kadar her şeyi anlatır, ardından Sona hemşire de babasıyla yaptığı kavgayı anlatır ve her iki hemşirede bu aşkın, bu sevdanın sonu olmadığını, bu gardiyan bozuntusundan, kendisini korumasını tek tek söyleyerek Bekir in kafasına sokmaya, aklına işlemeye çalışırlar.

Tertemiz sular gibi berrak aşkına karşı, bu olumsuz gelişmeleri duyan Bekir in boynu bir yana bükülmüş, gözlerinden yanağına aşağı, gözyaşları süzölmüştü.

Başhemşire, Bekir e, biz istedik ki bir yuva kuralım ama, olmadı.

Bunun için, hiç canını sıkma, hiçte üzülme.

Allah büyüktür, gün doğmadan neler doğar “ demişler. Bakarsın, yarın başka bir güzel kızla tanışırsın, o’na aşık olursun, yuvanı kurar çağaya çoluğa karışırın “ diye, teselli etmeye çalışıyorlardı.

Bekir de her iki hemşirelere, benim mutluluğum için, göstermiş olduğunuz çabadan dolayı her ikinize de çok, çok teşekkür ederim ama ben ölene kadar Sona hemşireyi seveceğim “ diyerek, odadan çıkıp gitmişti.

Kendisine deliler gibi aşık olduğunu Bekir in ağzından ilk defa duyan Sona hemşire de daha fazla dayanamayıp ağlamaya başlamıştı.

Başhemşire Bekir e nasihat ettiği gibi, bu sefer de Sona hemşireye nasihat ediyordu.

Nihayetinde, her ikisi de birer kupa nescafe içtikten sonra, kalkıp evlerine giderler.

Başhemşire Bekir e nasihat edince biraz olsun düzelmiş, o gün, solgun, neşesiz Bekir gitmiş, yerine şen, şakrak, neşeli Bekir gelmişti ama biraz evvel hem başhemşireden hem de sevdiği kızdan duydukları, dünyasını başına yıkmış, yine perma perişan olmuştu.

Başhemşireyle Sona hemşire, hemşire odasından çıkıp giderlerken, arkalarından melül mahzun bir halde bakakalmış, yine gözyaşlarını dökmeye başlamıştı.

Öte taraftan kızın babası olan faşist gardiyanda boş durmuyor, kötülük yapmak için, çeşitli planları kuruyordu.

Aynı hafta içinde hastanede yatan bir hastayı ziyarete giderek, Bekir in hangi saatte işe geldiğini, hangi saatte işten çıktığını, işten çıktıktan sonra, nerelere gittiğini, evinin hangi mahallede olduğunu sorup soruşturarak hepsini öğrenmişti.

Bu kadar öğrendikten sonra, gardiyanlık yaptığı zamanlar, gayrı meşru işlerine göz yumduğu ve hapisten çıkmış olan eski

mahkumları bularak, onlara yemekler yedirip içkiler içirip izzet ikram edip gönüllerini fetih ettiğinde, mahkumlarında meyilli olduğu doğrultuda, talkın'lar vererek, Bekir i işaret etmişti.

Eski mahkumlara, Türk asıllı biri var, ismi Bekir'dir, bizim bu hastanede hademe olarak çalışıyor, sizlerden ricam, o pis Türkü elinize alıp kırılmadık yerini bırakmayın. O nu bir güzelce döv-
dükten sonra, yine yanıma gelin.

Adam başı ellişer Leva'da paranızı alın, hatta benden yanı istediğiniz kadar yiğin için. “diyerek, eski mahkumları hem parayla olsun hem de içkiyle olsun galeyana getirerek, kendi halinde, işin-
de gücünde çalışan gariban Bekir in üzerine saldırtmayı başarmış-
tı.

Aç karınlarını doyurmak için, bol, bol yemeklerini yiyip, iç-
kilerini içen mahkumlar içkinin de verdiği cesaretle, hemen efendim, hemen, yeter ki sen emret, en geç yarın akşama kadar o pis Türkün kemiklerini kırar, en az altı ay iş göremez hale sokarız
“diyorlardı.

Gardiyan ın başhemşireyle konuşmasının ardından bir ay kadar zaman geçmişti.

Başhemşire olsun, Sona hemşire olsun, Bekir olsun gardiyanın savurduğu tehditlerin üzerinden bir ay kadar zaman geçtiği ve şimdiye kadar her hangi bir olayın zuhur etmediği, bundan sonra da olmayacağını düşünerek rahat bir nefes almışlardı ama ne demişler? Su uyur da düşman uyumaz?

Belene kampının gardiyanı da uyumuyordu.

Yine, bir gün akşam işten çıkan Bekir, hademe arkadaşlarıyla birlikte meyhaneye giderek, yiyip içip eğlendikten sonra, herkes dağılıp ta evlerine giderken, pusuda yatarak, Bekir in yolunu bekleyen eski mahkumlar, Bekir i tam ortaya alarak, o na kaçacak hiçbir yol yolak bırakmamışlardı, ellerinde zincirlerle, değneklerle ikisi ön taraftan, diğer ikisi de arka taraftan sırta, sırta yola çıkmışlardı.

Yolunu çevirenleri gören Bekir, bu gardiyan sana bir kötülük yapabilir, onun için, çok dikkatli olmalısın “diye, başhemşirenin kendisini uyardığı aklına gelmişti ama iş isten geçmiş, sanki de ölümle burun burunaydı.

O zalim eski mahkumlar Bekir e, seni gidi pis Türk, seni, senin ne işin var ulan bizim ülkemizde?

Sana bir güzelce dayak atalımda aklın başına gelsin.

Eğer ki ölmezsen defolup gidersen buralardan “diyerek, kimi zincirle, kimi değnekle rast gele her yerine vurmaya başlamışlardı.

Bekir de onlara karşı koymaya çalışıyordu ama içkili olduğu için, o dört canilerin karşısında etkisiz kalıyordu.

Bekir aldığı darbelere karşı daha fazla dayanamayıp yere düşmüştü.

Yere düşünce, bu sefer de üzerine çıkıp hayvanlar gibi, tekmelemeye başladıkları sırada, meyhanenin sahibiyle birlikte sekiz on kişi birlikte koşarak gelip, o azılı mahkumların elinden Bekir i kurtarmışlardı.

Hemen hastaneye telefon ederek, cankurtaran istedikten sonra, etraflarına baktıklarında o canilerden hiç kimse kalmamış, hepsi kaçıp gitmişlerdi.

Cankurtaran, Bekir i hastaneye götürürken meyhanecide birlikte gitmiş, yardım eden diğer arkadaşları da kendi arabalarıyla hastaneye gidip, dört kişinin Bekir i dövdüklerine şahitlik ederlerken, meyhaneci, hademeler her zaman meyhaneme gelir, eğlenirler.

Her zaman geldikleri gibi, bu günde geldiler.

Ancak, belene kampının gardiyanlarından, gardiyan Franz ın Bekir e bir kötülük yapabileceğini konuşuyorlardı.

Bu konuşmalara istemeden kulak misafiri oldum.

O aralar mevzusu olan o gardiyanı bizim meyhanenin önünden geçerken, dikkatli bir şekilde meyhaneden ta içeriye doğru baktığını gördüm.

Daha sonra, bu arkadaşlar meyhaneden çıkıp evlerine giderlerken, o gardiyanın Bekir e bir kötülük yapacağı aklıma gelince, meyhanedeki bu arkadaşları da yanıma alarak, Bekir in gideceği yol güzergahına doğru yöneldiğimizde, dört kişinin ellerinde zincirlerle, sopalarla Bekir arkadaşı dövüklerini gördük, o nu dövüklerini görünce, hemen yardımına koşarak, mutlak bir ölümden kurtardık.

Biz cankurtaran çağırma telaşındayken, dört kişi olan o canilerde hemen kaçmışlardı.

“diye, hastane polisine ifadesini vermişti.

Bekir, hastaneye kan revan içinde, kendinden geçmiş vaziyette getirilmişti.

O halini gören hastane personelleri çok şaşkındı.

Çünkü Bekir in hiç kimseye zararı, ziyanı olmayan bir kişiliği vardı.

Sessiz, sakin, dürüst, efendi, terbiyeli, çalışkan, saygılı bir insandı.

Kim ya da kimler ne için Bekir i acımasızca, öldüresiye döverler.

Bütün hastane personelleri meyhaneciye ve onun arkadaşlarına dua ediyorlardı.

Eğer ki onlar yetişmeselerdi, belki de şu an Bekir in cesediyle karşılaşmış olurduk “diyorlardı.

Bekir in dövülüp de yaralı bir vaziyette hastaneye getirildiğini duyan başhemşire ile Sona hemşire hemen hastaneye gelmişlerdi.

Yaralı ve bitkin vaziyette halini gören hemşireler birbirlerine sarılıp ağlaşırken, yine birbirlerine, bu zalimliği yapsa, yapsa belene kampının faşist gardiyanı yapmıştır ya da yaptırmıştır “diyorlardı.

Bir ara Sona hemşire başhemşirenin elinden tutarak, hadi hastane polisine gidip, Bekir in dövülmesinden şüphe duyduğum kişi babamdır “diyelim.

Ayrıyeten polise, siz bu belene kampının gardiyanını ele alırsanız, Bekir e bunu kimler yaptıysa tek tek ortaya çıkar “diyelim. “diyerek, her iki hemşirede hastane polisine giderler.

Zaten, hemşireler polisi, poliste hemşireleri tanıyordu.

Hal hatır sorup sual ettikten sonra, hemşireler düşüncelerini aktarmışlardı.

Polis te hemşirelere, bizim elimizde öyle bir ipucu var zaten. Sizler hiç merak etmeyin.

Polis gereken tahkikatı yaparak sonuca ulaşacaktır.

Birinin diğerine yaptığı zulüm, o kişiye kar kalmayacaktır “diyerek hemşirelere hem moral veriyor hem de olacak işleri söylüyordu.

Doktorlar tarafından ilk müdahale yapıp gözlem odasına almışlardı.

Bekir bir hafta gözlem odasında kaldıktan sonra, oradan çıkarılıp hastaların kaldığı odaya alırlar, tabi bu bir hafta içinde, polis gardiyanı çağırıp ifadesini alırken, daha kimleri kötü emeline alet ettiği de ortaya çıkmıştı.

O dört kişi eski mahkumlarla birlikte, azmettirici olarak gardiyanında tutuklanarak cezaevine gönderilmişti.

Bekir ise hastanede tam bir ay yatmıştı.

Bir aydan sonra taburcu ederler ama üç ay da istirahat rapor u verirler.

Bekir sağlığına kavuştuktan sonra, tekrar işbaşı yapar.

Bekir o dayağı yedikten sonra, hem Bulgaristan a hem de Bulgar halkına karşı içinde beslediği o güzel duygular olsun, o güzel sevgiler olsun yok olup gitmişti.

Her ne kadar güzel duygularla, güzel sevgilerle insanlara yakınlık gösterse de, sonuç itibariyle kendisi Türk asıllı, karşısında-kilerde Bulgar dı.

Bulgarlarında Türkleri sevmedikleri aşikardı.

Bekir de ablası gibi Türkiye ye gitmeyi kafasına koymuştu ama nasıl gidecekti ki, para yok pul yok!

Paralı gitmesi için, kendi kendine planlar yapmaya başlamış, boşa koysa dolmuyor, doluya koysa almıyordu.

Hastanenin muhasebe müdürü, hastanede toplanan paraları haftada bir bankaya götürüp yatırıyordu.

Bekir güvenilir bir kişiliğe sahip olduğu için, zaman, zaman Bekir’ide yanına çağırarak paraları zırlı arabaya taşıttırıyorlar hatta birlikte bankaya gidiyorlardı.

Bekir in Türkiye ye paralı gitmesi için, aklına her olası planlar geldiği gibi, bankaya para taşıdığı da gelmişti.

Gelmişti ama paraları nasıl kaldıracaktı?

Böylece, girdiği labirant çıkmazının içinden çıkmaya çalışıyordu ama o paraları kaçırmaması için de, bir hal çaresini bulması gerekiyordu.

Bekir in düşünüp te yapmak istediği bu işin adı Türkçede “hırsızlık”tı, yani, ancak parayı çalmış olsa bile, Bulgar polisine yakalanmadan Türkiye ye nasıl kaçacaktı, Türkiye ye kaçmak için, nasıl bir yol haritası izleyecekti?

Haftalarca, aylarca bu işin planını projesini yaptı.

Paraları çaldıktan sonra, eğer ki yakalanacak olursa var ya, kendisinin de gideceği yer, belene kampıydı?

Günün birinde bir Türk arkadaşına misafir gitmişti.

Yiyip içip hoş sohbet ederlerken, Bulgarların tamamının olmasa bile, çoğunun Türklere karşı kin beslediklerini, onca yapılan zulümlerin bir örneği ise, Bekir in kendini göstermesiydi.

Bu gibi zulme ve işkenceye maruz kalmamak için, çekip Türkiye ye gitmekten başka çarelerinin olmadığını konuşurlarken, Bekir in arkadaşının da yüreği yanık olduğu ortaya çıkmıştı.

Hatta adamcağız, elimden gelse buralardan hemen çekip giderim “diyordu.

Böyle konuşan arkadaşına Bekir de, Türkiye ye gitmek için, elimde bir planım var ama aramızda kalmak kaydıyla sana anlatırım “deyip, arkadaşından “söz” aldıktan sonra, planını bir, bir açıklamıştı.

Sonuç itibariyle, hemfikir olup anlaşmışlar, anlaşmışları gibi, Türkiye ye kaçacakları yolun etüt'ünü yapmak için, böylece ilk adımı atmışlardı.

Bekir in arkadaşının ismi “Osman dı, Osman ın birde taksisi vardı.

Bu iki arkadaş piknik maksadıyla, bir Pazar tatilinde taksiye binip, Türkiye sınırına yakın bir yere gelirler, Türk tarafına doğru bakarlar ki, bir çoban sürüsünü otlatıyor, çobana yaklaşp selam verdikten sonra, bir müddet sohbet ederler, böylelikle birbirleriyle arkadaş olurlar!

Ertesi hafta gelip, tekrar buluşmaları için, çobanla anlaşırılar!

Ertesi Pazar günü giderlerken, çobana, bazı hediyelerde alıp götürürler!

Zaten, çoban da arkadaşlarına söz verdiği için, daha erken saatte gelmişti oraya!

Bekir ile Osman da geldiğinde, yine bu üç arkadaş birbirleriyle buluşacaklardı.

Bekir taksiden inip çobana yaklaşarak hal hatır sorduktan sonra, çoban a, ya arkadaşım, biz buraya gelirken sana bazı hediyeler alıp getirdik ama aramızdaki şu tel örgünün olduğundan dolayı, bu hediyeleri sana veremiyoruz.

Hediyelerimizi sana vermemiz için, hiç mi bir yolu yoktur “derken, o konuşma esnasında Osman da hediyeleri kucağına alıp getiriyordu, işte bu hediyeleri sana getirdik ama nasıl vereceğiz “diyordu.

Çoban da hediyeleri görünce içten içe sevinerek, o hediyeleri bana vermeniz çok kolay!

Az durun da, o kolay yolu nasıl buldum, onu size anlatayım “deyip, söze başlar.

Ben her zaman ki gibi, burada koyunlarımı otlatırken, koyunumun biri o tarafa, yani Bulgar tarafına geçmişti!

Gidip koyunumu getirmek için, mayın vardır “diye korkuyordum.

Ancak, benim aha bu itim var ya, çok adamdan akıllıdır!
Hatta benim ne konuştuğumu bile anlayıp harfîyen uygular!
Neyse, ben koyunumu düşünürken, “çomar” aklıma geldi.

Benim itimin adı “çomar”dır.

Çomarı yanıma çağırıp, karşıma aldım.

Bana bak güzel itim, hem bana bak, hem de beni iyi dinle
“olur mu, beni dinledikten sonra, dönüp birde Bulgar tarafına bak.

İşte orada gördüğün o koyun var ya, bizim sürünün koyunu.

Ben getirmeye gideceğimde, mayın döşelidir “diye, korkumdan gidemiyorum.

Ancak, senin burnuyun kokusu var.

Toprağı koklaya, koklaya, mayın ın olmadığı yerlerden karşıya geçebilirsin, bu işi de anca sen yapabilirsin.

Hadi benim akıllı itim.

Şu tel örgülerin altından karşıya geçecek, hem bir yer bul, hem de şu koyunumuzu alıp getir. “dediğimde, itim de benim yüzüme bakarak, tamam, hemen şimdi getiririm” dercesine havladıktan sonra, koşarak tel örgülerin oraya vardı, sağı solu koklaya, koklaya bir yerde durduktan sonra, birde baktım ki, telin altındaki toprağı ayaklarıyla eşeleyip, karşı tarafa geçecek kadar yer açıp, geçmişti.

Nihayetinde, gidip koyunu önüne kattı, aynı yerden tekrar geçerek alıp getirdi “diye, başından geçen bir olayı anlatıyordu.

Daha sonra, çoban, Bekir ile Osman a, ben şimdi çomar ı yanınıza göndereceğim, sizde getirdiğiniz hediyeleri çomar ın boynuna takın, o alır bana getirir.

Ancak, çomardan korkmayın.

Çomar, benim dostuma, ahabıma, iyi konuştuklarıma bir şey yapmaz “dedikten sonra, çomar a komut vererek Bekir ile Osman ın yanına gönderir.

Çomar, çoban köpeğiydi ama öyle bir köpekti ki, çok akıllı bir köpekti, sahibinden aldığı bir emir üzerine koşarak tel örgüye

varıp, tel örgünün altındaki toprağı ayaklarıyla eşleyerek karşı tarafa geçecek kadar delik açıp Bekir ile Osman ın yanına varmıştı.

Onlarda, Çomar ın başını, boynunu, sırtını biraz okşayıp sevdikten sonra, hediyeleri de bir bez in içine koyup, çıkın gibi ederek, çomar ın boynuna asmışlardı.

Çomar da alacağı şeyleri aldığını anlayarak, bir iki kere de hadi eyvallah “dercesine, havladıktan sonra, geldiği yolu takip ederek, tekrar telin altından geçip sahibinin yanına varmıştı.

Ancak, çomar hediyeı alıp giderken, tel örgünün altından nasıl geçeceğini görmeleri için, Bekir ile Osman’da çomar ı takip ediyorlardı.

Böylece, Çomar’ın kimliksiz, Pasaportsuz, neysiz, Türkiye’den Bulgaristan a, Bulgaristan’dan Türkiye ye gelip gittiğine şahit olmuşlardı.

Çoban ise aldığı hediyeleri tek, tek inceleyerek gözden geçirdikten sonra, Türkiye’den Bulgaristan tarafına doğru seslenerek, göndermiş olduğunuz hediyeler beni ziyadesiyle memnun eyledi.

Her ikinize de çok, çok teşekkür ederim, sizlerinde benden bir arzunuz, bir isteğiniz olursa hiç çekinmeyerek hemen söyleyin.

Sizin için, yapabileceğim bir iş olursa başım gözüm üzerine “diyordu.

Bu kadar sıcak ve samimi yaklaşım içinde, konuşmaları duyan Bekir ile Osman, olacak, olacak, pek yakında bizim de senden öyle bir isteğimiz olacak ki, duyduğunda ağzın bir karış açık kalacak ama, yinede canla başla koşarak yapacaksın “diye mırıldanıyorlardı.

Çoban ile Bekir ve Osman karşılıklı olarak saatlerce sohbet etmişlerdi.

Vakit hayli ilerlemiş, akşama da yaklaşmış, çoban’ın sürüyü götürme vakti gelmişti.

Yeni tanıştığı arkadaşlarına, süt sağılma vakti geldiği için, sürüyü köye götüreceğim, Haftaya Pazar günü gelerseniz, yine bu saatte burada buluşuruz.

Size hayırlı günler dileyerek hem tanıştığımızı ve hem de getirdiğiniz hediyelere çok, çok memnun oldum.

Şimdilik Allahaismarladık “diyerek, köyüne doğru sürüsünü sürüp gitmişti.

Bekir ile Osman da birbirlerine bakarak, bu iş olur, bu iş olur da, önemli olan zırhlı arabanın içindeki para valizleri.

O valizlerden bir iki tanesini kimseye çaktırmadan arabanın içine atabilirsek çok iyi olacak!

Bir iki valiz attıktan sonra da, aha bu yolu takip ederek Türkiye ye kaçarız.

Biz oradan kaçtıktan sonra, banka ya gelen paraların çalındığını bir Sofya şehri değil de, isterse Bulgaristan’ın tamamı dunsun.

Ne yazar ki, ”diyerek, Harmanlı kasabasından geçip, Sofya ya doğru bir umut la gidiyorlardı.

Bekir ile Osman kendi aralarında, bu kaçış yolunu ve o muhiti tamamen iyi tanıyıp öğrenene kadar birkaç hafta, Pazar günleri gelmeye karar vermişlerdi.

Nitekim öyle de yapmışlardı.

Birkaç hafta, Pazar günleri gelerek hem o muhiti tanımışlar, hem tel örgüden karşı tarafa geçiş yolunu öğrenmişler ve hem de çoban ile sıkı fıkı, iyi birer arkadaş olmuşlardı.

Çobana getirdikleri hediyeleri verme bahanesiyle, Bekir ile Osman ın tel örgünün altından Türk tarafına dahi geçtikleri olmuştu.

Bu kadar özverili çalışmayla sınırdan karşı tarafa geçme projesi tamamlanmış, sıra para işine gelmişti.

Parayı kaldırma işi de sınırdan geçme projesi gibi çözülrse, işleri kolaylaşacaktı ama kafayı çalıştırmaları lazım, kafayı çalıştırıp para işini de çözmeleri lazımdı.

Çünkü bu işe bir kere baş koymuşlardı.

Bekir ile Osman bir kere daha bir araya gelip para işini görüşmüşler, Türkiye ye kaçıracakları paranın Bulgar Leva’sı olmama-

sı, eğer ki Bulgar leva sı olursa, orada bizim işimize hiç yaramaz “diyorlardı.

Ancak, dolar ya da mark olursa Türkiye de rahatlıkla bozdurabileceklerini,

Hastanenin muhasebesinde her zaman olmasa da, bazen birkaç bin dolar’ın veya mark’ın olduğu oluyormuş.

Bir keresinde bankaya beş yüz bin dolar götürmüşler!

Doların fazla olduğu bir dönem de paraları götürürken Bekir Osman ı arayarak haber verecek, Bekir de zırhlı arabayla bankaya geldiğinde, Osman da taksitle zırhlı arabanın arkasına yanaşıp kaşla göz arasında bir iki çanta parayı taksinin içine atarak hemen kaçacaklar, her iki arkadaşın birlikte aldıkları karar bu yöneydi.

Böyle bir karara vardıldıktan sonra, Bekir in başına nelerin geldiğini bilen Osman, kendi yaşantısından bazı şeyleri anlatmaya başlamıştı!

Bulgaristan da Türk olarak yaşamının çok zor olduğunu, bir Türk ün başına her an kötü bir şeylerin gelebileceğini anlattıktan sonra, Osman, Bekir e ben şimdi gidiyorum.

Sizler, bankaya para götürdüğünüzde, bana alo “dersin, ben de hemen oraya gelirim.

Hadi Allahısmarladık “deyip, evine gitmişti.

Sınıra gidip gelmelerinin üzerinden tam kırk gün geçmişti ama hala hastaneden bankaya para götürülmemişti.

Bekir de zaman, zaman muhasebeye uğruyor, dolar’ın, mark’ın çoğaldığını da görüyordu.

Paraları çalacakları zaman güvenlik görevlisinin kendilerine müdahale etmemesi için, bir adet’te bayıltıcı spiral almıştı.

Bekir, Osman’ı yanına çağırarak, bu Pazar günü bir daha o çoban’ın yanına gidelim “deyince, Osman, olmaz anlamında, her şeyi öğrendik işte, daha niye gidelim “demesine rağmen, Bekir’de, yine o çoban’ın yanına gideceğiz, hatta beraberimizde bazı hediyeler de götüreceğiz, hediyeleri vermek için, bir kere daha karşuya geçerek çoban’ı kafaya alacağız!

Onunla konuşa, konuşa köyüne giden yolu öğreneceğiz, köyde ki evini olsun, koyunlarını koyduğu ağılı olsun, hepsini sorup öğreneceğiz ki, biz parayı alıp kaçtığımızda, buralarda kalıp ta Bulgar polisine av olacağımıza, karşıya geçer çoban'ın evinde birkaç gün misafir kalırız!

Daha sonra da, çeker İstanbul a gideriz “diyordu.

Bekir in bu düşüncesini Osman'da olumlu karşılamış olacak ki, “tamam, bir daha gidelim “diyordu.

Nitekim o Pazar günü hediyelerle birlikte sınıra varıp, tel örgünün altından geçerek çoban ile buluşmuşlardı.

Çoban ile hal hatır sorup sual eyledikten sonra, hediyeleri çıkarıp verdiklerinde, çoban'ın keyfine diyecek yoktu.

Öyle neşelenmişti ki, neşesinden havalara uçuyor, arkadaşlarına çok, çok teşekkür ediyordu.

Nihayetinde, hal hatır sorma, hediyeler verme faslı bitmiş, sohbetlerini de iyiden iyiye koyulaştırmışlardı.

Bir ara Bekir, çoban a, bir gün size misafir gelirsek, bizi misafir olarak kabul edermisin “diye sorunca, çoban'da hay, hay efendim, hay, hay, o ne demek, benim kapımda soframda her zaman açıktır.

Bir gün yolunuz düşerse, misafirim olarak buyurun gelin “demmişti.

Çoban'dan, bir gün misafirim olarak gelin “diye, sözünü alan Bekir ile Osman'ın biraz olsun içleri / yürekleri ferahlamıştı.

Yine, vakit'te bir hayli geçtiğinden olacak ki, birbirleriyle helalleşip ayrılmışlardı.

Çoban'ın sayesinde Türk tarafında her şey yolunda gidiyordu.

Türk tarafı tamamı da, önemli olan Bulgar tarafıydı.

Eğer ki, Bulgar tarafında da işleri yolunda giderse, keyifleri “tıkır” olacaktı.

Ancak, madalyonun diğer tarafında, polis ile çatışmaya girip ölmekte vardı.

Bekir ile Osman Bulgar zulmünden öyle çok korkuyorlar, öyle çok usanmışlardı ki, bu işin sonunda ölüm bile olsa, ölümü dahi göze almışlardı.

Bekir, günün birinde muhasebeye evrak götürdüğünde muhasebe müdürü, Bekir i yanına çağırarak paraları kasadan alıp para çantalarına koyarlarken, yabancı paraları da ayrı çantalara koyuyorlardı.

Dolar'ın giden seferkinden daha fazla olduğu yapılan hesaplardan belli oluyordu.

Müdür bey Bekir e, yarın saat dokuz'da burada ol ki, saat on'da da paraları götürüp bankaya teslim edelim “diyerek, geri servisine göndermişti.

Akşam iş paydosundan sonra, Bekir Osman ı yanına çağırıp bütün gördüklerini, bildiklerini anlatarak, yarın saat on'dan önce sende gel, falan yerde park edip bizi bekle!

Park ettiğinde taksinin arka tarafı neyse de, ön tarafın serbest olsun, önün açık olsun “diye sıkı sıkıya tembihliyordu ama saat ilerledikçe kalpleri de saat gibi tık, tık, tık “diye çalışırcasına, atıyordu.

Belki heyecandandı, belki de korkudandı.

Her ikisi de ellerini açmış dua ediyorlardı.

O günü Osman'da Bekir'in evinde kalmıştı ama her ikisinin de gözlerine bir damla uyku girmiyor, korkuları her hallerinden belli oluyordu.

Bir ara Osman Bekir e, bu işten vaz mı geçsek acaba “diyordu.

Osman'dan bu sözleri duyan Bekir'de gülümseyerek “olur” vazgeçelim, niye olmasın ki “diye, cevapladığında, Osman, hayır, hayır vazgeçmek yok, ben şaka yapmıştım “diyordu.

Her ikisi de yatakta sağa sola döne, döne uyumuşlardı.

Bekir zilin sesiyle uyandığında, Osman da uyanmış, her ikisi de kalkıp kahvaltılarını yaptıktan sonra, Bekir hastaneye gider, Osman da saat dokuz u gösterirken evden çıkar, görev alacağı yere doğru hareket eder!

Bekir ise her zaman ki olduğu gibi, yine işine başlar!
Saat dokuzu gösterdiğinde, başhemşire Bekir i yanına çağırarak muhasebeye gitmesini söyler.

Muhasebeye, muhasebeden de bankaya gideceği için, iş elbisesini çıkarıp, diğer elbisesini giydikten sonra, muhasebeye gider.

Muhasebede dünkü hazırladıkları para çantalarını alıp, zırlı arabaya taşımaya başlarlar!

Para taşıma faslı bittikten sonra, bankaya gitmek için, yola çıkarlar!

Saat tam on'da bankanın önüne gelip park etmişlerdi.

Parayı taşıyan arabanın geldiğini gören Osman'da kendi taksisini çalıştırıp hazır vaziyette beklemeye başlar.

Ancak, para arabasını da gözetlemekten geri kalmıyordu.

Para arabasıyla birlikte muhasebe müdürü, Bekir ve iki kişi de güvenlik olmak üzere, tam dört kişi gelmişlerdi.

Her güvenliğin belinde silahları da vardı.

Arabadan indiklerinde ilk kafiye parayı, muhasebe müdürü, bir güvenlik ve ellerinde para çantasını taşıyan Bekir yapmışlardı.

Daha sonra, muhasebe müdürü banka'da kalarak, ikinci kafileyi Bekir ile güvenlik yapıp, üçüncü kafileyi yaparlarken, Bekir su dökme bahanesiyle w c,ye girer!

w c,ye girdikten sonra, cebinde ki spiral i bir kere daha eline alıp, nasıl kullanılacağını kontrol eder.

Sanki su dökmüş gibi, sifonu çekerek dışarıya çıktığında, güvenlik olan memur, ben de bir su dökeyim “diye, w c,ye girmişti.

Onu fırsat bilen Bekir, bir aceleyle para arabasının yanına gelip dolar dolu çantayı aldıktan sonra, cebinden çıkardığı spirali güvenliğin yüzüne sıkarak etkisiz hale getirir, güvenlik memuru, Bekir'den böyle bir şeyi beklemediği gibi, bir telaş içinde canının derdine düştüğü sırada, uzaktan bu olanları gören Osman'da yerinden hareket etmişti.

Bekir'de diğer güvenlik memuru gelmeden dolar çantalarıyla birlikte taksiye binerek oradan hızla uzaklaşmışlardı.

Diğer güvenlik memuru, para arabasının yanına geldiğinde, arkadaşının gözüne spiral sıkıldığı için, gözlerinin görmediğinin farkına varır!

Bekir'in nerede olduğunu sorduğunda ise, spirali gözüne sıkının Bekir olduğunu, dolar dolu çantaları da alıp bir taksiyle kaçtığını söyler, güvenlik memuru da hemen, polis e soygun yapıldığını ve soygunu yapan kişinin de ismini verip, ihbar da bulunduktan sonra, para arabasının kapılarını kapatarak, tekrar bankaya gidip, banka yetkililerine soyulduklarını söylemişti.

Polis'te soyguncuların yakalanması için, hemen kırmızı bülten çıkarmış, bütün Bulgaristan'da polis barikatları kurularak, kimlik kontrolü ve aramalar yapılmaktaydı.

Ancak, aylardan beri kaçış planları yapan Bekir ile Osman, daha polis barikatları kurulmadan “Harmanlı” kasabasını geçip, köy yoluna düşerek sınıra varmaya az bir yol kalmıştı ama arkalarından Bulgar jandarma arabasının geldiğini görmüşlerdi.

Osman, Bulgar jandarma arabasını görünce Bekir e, arka tarafta bir bidon benzin var, biz tel örgüye varıncaya kadar, o bir bidon benzini taksinin her tarafına dök.

Taksinin her tarafına dök ki, biz taksiden inip tel örgüye doğru koşarken, taksiyi ateşe verelim.

Ateşe verelimde, biz tel örgüden karşıya geçene kadar, en azından jandarmayı engellemiş oluruz.

Bu saatten sonra, bu taksinin bize hiç'te gereği kalmadı “yani, diyordu.

Bekir arka taraftaki bidonu alıp, bir güzelce taksiyi benzinle yıkamıştı.

Arkalarında ki jandarma arabası sirenlerini açmış, hızlı bir şekilde yetişmeye çalışırken, bir taraftan da “dur” diye ihtar ateşi açıyorlardı.

Osman, Bekir e, sınıra yaklaştığımızda durur durmaz, çantaları alıp hemen sınıra doğru koşalım.

Beş on adım koşunca, dönüp taksiye ateş edelimde yangın çıkaralım.

Yangın çıkınca, jandarmaları biraz olsun engellerde, bizde o sırada tel örgüden Türk tarafına geçmiş oluruz “diyordu.

Ve aynen öyle yaptılar.

Osman durunca para çantalarını alıp, hızlı bir şekilde indikten ve birkaç adım ilerledikten sonra, dönüp taksiye bir iki el ateş ettiklerinde, taksinin sağına soluna döktükleri benzin alev almıştı.

Bekir ile Osman tel örgünün altından geçerlerken jandarmalarda yanan taksiye uzak bir mesafede durup, Bekir ile Osman a teslim olun “diyerek, ateş ediyorlardı.

Alev, alev yanan taksinin benzin deposu da ısındığı için, taksiyi havaya uçurucasına şiddetli bir patlama olmuştu.

Patlama olduğunda, patlamadan korunmak için, bütün jandarmalar yere yatmışlardı.

Aslında, patlamadan dolayı jandarmalarda korkmuşlardı.

Bazı jandarmalarda soyguncuları canlı yakalayamadık, pisipisine yanıp gittiler herhalde “diyorlardı ama Bekir ile Osman ecelin pençesine düşmemek için, ecelin pençesine düşüp ölmek için, sanki yarış atları olmuşta, köye doğru öyle koşuyorlardı ki, arkalarından jandarma değil, tazi’yı bıraksan, tazi bile onlara yetişemezdi!

Bir ara arkalarına dönüp baktıklarında ne jandarmaları nede başkalarını görememişler, sadece uzakta yanan taksinin alevlerini görüyorlardı.

Bekir ile Osman birbirlerine peşimizde jandarma filan yoktur “lan, herhalde kurtulduk “diyorlardı.

Aslında, jandarmalardan kurtulmuşlardı.

Taksinin alev alıp ta patlama olduğunda, Bulgar jandarmalardan birinin ağır yaralanması Bekir ile Osman a yaramıştı.

Patlama olduğunda, jandarma komutanı kendi askerinin derdine düşüp, acilen hastaneye gitmişlerdi.

İşte bu sebepten dolayı, jandarma soyguncuları kovalamaktan vazgeçmiş, bu durumun farkına varan Bekir ile Osman'da soluk soluğa kaldıkları koşmayı bırakıp, yavaşlamışlar, bir yandan da kurtuldukları için, Allah a dua ediyorlardı.

O günü ise, çoban sürüsünü oraya getirmemişti, eğer ki sürüsünü oraya getirmiş olsaydı, bütün bu olan olayları görecekti.

Bir hayli yol gittikten sonra, köye yaklaşmışlardı.

Ancak, köyün alt başın da, bir koyun sürüsünü görüp, oraya doğru giderler!

Sürüye yaklaştıkça çoban ı tanırlar, birbirlerine “evet, artık Anavatan Türkiye’deyiz ve böylece Bulgarların zulmünden kurtulduk, inşallah bundan sonra, mutlu bir hayatımız olur “diye, sevinerek konuşuyorlardı.

Nihayetinde, çoban ile buluşup, o günü çoban’ın evinde misafir kalırlar!

O gece kaçırdıkları dolarları kendi aralarında pay eder, çoban’ın yaptığı insanlığa karşı, yastık kılıfının içine, bir miktar dolar koyarlar, ertesi günü çoban ile helalleşerek Osman İstanbul a, Bekir ise Bursa’ya gitmek için, yola çıkarlar.

Bulgaristan’da başlayıp Türkiye’ye kadar maceralı bir şekilde devam eden bu arkadaşlık, çoban’ın evinde sona ererek “ayrılmışlardı.

Sonuç itibariyle, Bekir Bursa’ya gelerek dayısını bulur, dayısını bulduktan sonra, dayısıda yeğenine bir iş bularak çalışmasına vesile olur.

Öte tarafta, Mehmet çavuş çalıştığı iş yerinde meydancılıktan ustalığa kadar yükselmiş, arkadaş çevresi çoğalmıştı.

Şehir yerindeki arkadaşlık olsun, dostluk olsun, köy yerindeki ne arkadaşlığa nede dostluğa benzemiyordu.

Köylük yerdeki arkadaşlık canı gönülden olduğu gibi, komşusunun aç yattığını bilen diğer komşu asla “tok” yatmazdı.

İlla ki komşusunun da karnını doyuracaktı ki, ondan sonra gidip yerine yata!

Köylük yerlerdeki insanlık, dostluk, ahbaplık, arkadaşlık hep böyle gelmiş, böyle gidiyordu.

Gel gelelim şehir yerde yaşanan dostluklara, ahbaplıklara, arkadaşlıklara, bunlar hep paraya bakıyordu!

Eğer ki, cebinde paran varsa, ona buna yedirip içiriyorsan, işte o zaman sen ele, el de sana arkadaş oluyordu!

Ayrıyeten bar'a pavyona gidip eğleniyorsan, kumarhanelere gidip masanın bir ayağı sen oluyorsan, oralarda arkadaş çevren hiç eksik olmazdı.

İşte bu bizim Mehmet çavuş'ta bir yıl içinde bukalemun gibi değişip, şehre ve o şehrin ayyaşlarına, berduşlarına, kumarcılarına ayak uydurarak, yeni bir Mehmet çavuş olmuştu.

Köy'de yaşadıkları zaman, Ayşe kadın'ın bir dediğini iki etmeyen, hatırı kırılmasın diye "gül atmayan Mehmet çavuş şimdi çok değişmişti.

Kendine yıllarca emek çekmiş, uğruna saçını süpürge etmiş Ayşe kadın'ın hatır'ını bir kenara bırak, Mehmet çavuş için, şimdi bir Ayşe kadın değil, bin tane Ayşe kadınlar olmuş, kendi öz Ayşe'sini unutmuştu bile?

Biraz olsun Fadik kızı sevdiğini belli ediyordu.

Aslında, ne içkicilerin nede kumarcıların, ev'de kendisini bekleyen ailesine ne sevgisi oluyordu nede saygısı! Zaten Olmazdı da

Eğer ki, ailesine zerre kadar sevgi besleyip, saygı gösterseydi, onların rızkını götürüp bar'da pavyonda karıyla kızla yiyip içmez, kumarhanelere gidip masanın bir ayağı olmazdı.

Bazı günler sabaha karşı pencereyi tıklatarak, Ayşe abla, Ayşe abla Mehmet çavuş abi yi getirdik, kapıyı açında içeriye alın "diye, gece yarıları kaç kere o evin penceresi dövülmüştü.

Önceleri, pencerenin dövülmesini duyan komşuları Mehmet çavuş ve ailesi hakkında kötü şeyler düşünüyorlardı.

Ancak, zaman geçtikçe Mehmet çavuş u, Ayşe kadını ve kızlarını tanıdıklarında, o zaman anlamışlardı ki bu aile çok temiz bir aile ama kocası müstesna?

Konu komşuya hürmette olsun, saygıda olsun hiç kusur etmezler, köyden geldikleri gibi, örf ve adetlerine sıkı sıkıya bağlılar, kimsenin iyisine kötüsüne karışmazlar, ata dede terbiyesi almış, kendi hallerinde mütevazı hanımefendilerdi.

Mehmet çavuş'un köydeyken büyüğüne olsun, küçüğüne olsun, sevgide saygıda hiç kusur etmeyen, bir bayram geldiğinde eşini ve kızını yanına alıp, şu zengin, bu fakir “demeyip evleri dolaşarak büyüğüyle küçüğüyle bayramlaşan, köyde birinin hasta olduğunu duyduğunda, mutlaka o hastayı ziyarete giden, bu güzel ahlak ve huyuyla ağırlığınca altın eden, efendi bir Mehmet çavuş'un köydeki o haliyle, şehirdeki bu halinin arasında dağlar kadar uçurumun var olduğu gün gibi aşıkardı.

Onları tanıyan insanlar, Mehmet çavuş'un köydeki haliyle buradaki halini kıyasladıklarında, bir insan kısa zaman'da bu kadar değişime uğrayamaz “diye şaşkınlıklarını gizleyemiyorlardı.

Mehmet çavuş, köydeyken işten güçten başını kaldırıp kahveye bile gitmezdi.

Arada bir gitse de, bir iki bardak çay içer kalkardı.

Arkadaşları şaka amaçlı olarak, gel de bir tavla atalım “dediklerinde, o da arkadaşlarına “gülerek, ya arkadaşlar, tavla'yı bırakında kağıt'ın bile kupasını, maçasını bilmem!

Hadi size kolay gelsin “diyerek, çıkıp işine giderdi.

Köydeyken kağıt'ın kupasını, maçasını hatta kahvenin yolunu bilmeyen Mehmet çavuş, bir yıl içinde müthiş kumarcı olmuştu.

Köyde ayda, yılda bir, düğünlere gidip iki bardak ya şarap ya da bir bardak bira'dan fazla içmeyerek, kendini frenlemesini bilen.

Tabi ki, düğünler müstesna olmak üzere, başka yerlerde ağzına bir damla bile içki koymayan Mehmet çavuş, bir yıl içinde,

yılanların kavladığı gibi, kendiside kavlayarak içinden başka bir Mehmet çavuş çıkmıştı.

Şimdi ise, Bursa’da ne kadar bar, pavyon, meyhane varsa, hepsini tek, tek öğrenmiş, nerede kumarhane varsa, oraları da öğrenmişti.

Hemen, hemen hafta’nın iki gününü bar’da pavyon’da geçirdiği gibi, yine, hafta’da bir iki kere kumarhaneye gidip kumar oynardı.

Bir keresinde kumar oynarken, kağıt’ı yapan kişi el çabukluğuyla oyuncunun birine beş kağıttan ikisini dokuzlu, diğer oyuncuya beş kağıttan ikisini on’lu, Mehmet çavuş a beş kağıttan üçünü papaz vermiş, kendine de beş kağıttan dördünü as almıştı.

Mehmet çavuş elindeki beş kağıttan üçünün papaz olduğunu görünce açık “ demiş, diğer iki oyuncuda “açık dedikten sonra, kağıdı yapan kişi, önündeki paradan elli lira alıp ortaya sürerek, elli lirayla açık demişti.

Elli lirayı duyan diğer iki oyuncu, bizden yok “deyip çekilmişlerdi.

Sıra Mehmet çavuşa gelince, o da kabul “deyip, elindeki beş kağıttan ikisini atarak, iki kağıt istemişti.

Karşıdaki adam’da “iş olsun diye, elindeki beş kağıttan birini atarak tek kağıt almıştı.

Bu oyunun adı üzerinde “kumar”dı!

Yani, kumar oynuyorlardı.

Her iki kumarcıda aldıkları kağıtları diğer kağıtlarla kararak, yavaş, yavaş açıp bakıyorlardı.

Mehmet çavuş kağıtlarına baktığında, papaz kareyi bulmuş, karşıdaki kumarcıda Mehmet çavuş u şaşırtmak için, her ne kadar tek kağıt aldıysa, elinde as karesinin olduğunu biliyordu.

Papaz kareyi bulan Mehmet çavuş, beş pot daha var “deyince, karşıdaki kumarcıda önündeki bütün paraları ortaya sürerek “rest” çekmişti.

Mehmet çavuş'ta benim önümdeki param kadar “kabul” demişti.

Eğer, kazanırsa da, kazanmasa da önündeki para kadar, ya alacaktı ya da tümünü verecekti.

Nihayetinde, Mehmet çavuş elindeki kağıdını orta yere açtığına papaz karesi vardı.

Ancak, karşıdaki kumarcıda elindeki kağıtları açtığına, as kareyi bulduğu görülmekteydi

As kareyi gören Mehmet çavuş'un yüzü renkten renge girmiş, ortadaki para, Mehmet çavuş'un parasından daha fazla olduğu için, paranın tamamını kendi önüne çeken kumarcının keyfine diyecek yoktu.

Mehmet çavuş'un cebinde evine gidecek parası dahi kalmamış, sanki de tüyleri yolunmuş kazlara dönmüştü.

Kahvecide, cebindeki paranın tamamını kumar masasında kaybeden Mehmet çavuş'un haline acıyarak, cebine on lira taksi parası koyup yolcu eylemişti.

Kumar masasında geceyi devirmiş, sabah olmaya'da az bir zaman kalmıştı.

Kendi kendine düşündü, taşındı, bu saatte eve gidip de Ayşe kadın ile kavga edeceğime, iş yerine gidip iki üç saat kestireyim “deyip, taksiye binip iş yerine giderek uyumaya çalışıyordu.

Sabah saat yedi'de vardiya değişiminde Mehmet çavuş'ta yerinden kalkarak işbaşı yapar ama geceki aldığı darbe, o'nun belini kırmıştı.

Kendi kendine söylenerek, ulan oğlum Mehmet çavuş senin işlediğin halt boyunu aştı hatta kırdığın kaşık kırkı geçti, ulan oğlum, senin köydeyken garibandın, kendi işini bırakda elin işinde bile canın çıkıyordu.

Canının çıkmasını bir kenara bırak, arlıydın, namusluydun, şerefliydin, hanımının yanında, kızının yanında hatırın sayılırdı.

Sana kıymet verirlerdi, değerliydin, köylülerinin yanında bir kıymetin vardı, bir şerefın vardı, seni sever hatırını sayarlardı.

Şehre geldin’de, köydeki halinden, durumundan daha mı üstün oldun yani?

Köyde de züğürttün, aha burada da züğürtsün.

Eline geçen üç kuruş maaşını da götürüp kumara verdin.

Evi’nin rızkını götürüp elin cebine koydun “ulan eşek Mehmet çavuş!

Herhalde bu gidişle sen adam olmayacaksın.

Sürünmek sana mutsa hakta, evdeki karıya kıza yazık oluyor!

Evde, avrat derki kocam gelecek, kızın da derki babam gelecek, diye senin yolunu gözlerler!

Hele babaya bak, babaya, senden olsa, olsa Şam babası olur “diye, kendine sitem ediyordu.

Saat dokuz, on arası evine telefon açarak, makinenin biri arıza yapmıştı da, onu tamir ettiğim için, eve gelemedim.

Eve telefon açıp haberdar edeyim “dedim amma, işin yoğunluğundan olacak ki unutmuşum.

Gecenin bir vakti de olunca, telefon açarak sizi rahatsız etmek istemedim. “diyerek, artık yalan da söylemeye başlamıştı.

Mehmet çavuş’un yanında yalanın biri de, bini de bir para olmuş, kendini kurtarmak için, yalana sarılmıştı ama yalanı söyledikçe iyice çamura batıyordu.

Ayşe kadın ise, kocasının telefonda söylediklerine zerre kadar inanmamış, kendi kendine, bu herif ya bar’da pavyonda kadınlarla, kızlarla beraber olup, sabaha kadar içki içip eğlendi ya da kumarhanede sabaha kadar kumar oynayıp, alığı balığı yedi.

Ahh Mehmet çavuş, ah, sen köydeyken adam gibi adamdın.

Sözde, şehre geldik ki köydeki halimizden daha iyi olalım amma, hiçte iyi olacağına benzemiyoruz.

Bu gidişle götün, götün geriye, hatta kötüye gidiyoruz.

Herifin bu gidişatı beni iflah etmez mutlaka bir derde düşürür.

Yine’de, sonumuzu Allah hayra getire “diye, Allah tan temenni ediyor, onca olanların hepsi sinema filmi gibi, gözünün önünden geçip gidiyordu.

İş yerinde ise Mehmet çavuş, parayı pulu kumara verdim, cebimde beş kuruşum kalmadı.

Sözde, ben maaşımı dün almıştım.

Bu akşam eve gittiğimde, taksitleri yatırmak için, benden para isterlerse, ben onlara ne cevap vereceğim “diye, kara, kara düşünüyordu.

Arada bir hayıflanarak, ulan eşek adam şimdi böyle düşüneceğine paranın kıymetini bilseydin yani “diyordu.

Paydos saati yaklaştıkça tedirgin olmaya başlamıştı.

Neydip edip bir çaresini bulması lazımdı.

Düşünürken, düşünürken aklına Bulgar göçmeni olan, göçmen Hasan gelmişti.

Bu hasan a, hasan dendiği zaman kimse o nu tanıyamıyordu..

Ancak, göçmen Hasan “dendiği zaman herkes o nu tanıyor, biliyordu.

Mehmet çavuş’un aklına işte bu göçmen Hasan gelmişti.

Hem aynı mahallede oturuyorlar, hem de iyi konuştuğu bir arkadaşıydı!

Şu göçmen Hasan a bir telefon açayım da, birkaç günlüğüne biraz borç para isteyeyim, o’nun durumu çok, çok iyi, her an cebinde üçü beşi bulunur “deyip, telefon açar.

Biraz hal hatır sorup sual eyledikten sonra, bu ay ki aldığı maaşının taksitlerine yetmediğini, ondan başka kimseden para pul isteyemediğini söyleyerek, biraz borç para istemişti ama [aldığım maaş’ım taksitlerime yetmedi] “diyerek, yine yalan söylemişti.

Mehmet çavuş’un borç para istediğini duyan göçmen Hasan ise, akşam iş çıkışı bana uğrada senin müşkülâtını çözelim “diyerek, yüreğine soğuk su serpmişti.

Yıllar yılı kovalayarak aradan hayli yıllar geçmiş, Mehmet çavuş’unda emekli olma zamanı gelmiş, emekli olduğunda alacağı tazminatı hesaplamıştı ama alacağı para ödeyeceği borcuna yetmiyor, yetmediği için kara, kara düşünüyordu.

Hatta göçmen Hasan'dan bir kere borç para aldıktan sonra, borç para almayı alışkanlık haline getirerek odur budur, o'na borcu hiç tükenmemişti.

Ayşe kadın'ın ise, eski Ayşe kadınlığı kalmamış, köydeyken bu halimizden daha iyiydik, karnımız doymasa bile hiç bari yüzümüz gülüyordu.

Köyden kalkıp şehre göçtük ki, güya ihya olup yüzümüz gülsün ama nerdeee?

İhya olmamızda, yüzümüzün gülmesi de bu gidişle mahşere kaldı.

Keşke köyümüzü terk edip şehre göçmeseydik “deyip düşün, düşün yüzünün beti benzi gitmiş, sanki derde düşmüş gibi bir hali vardı.

Hani nerde o eski Ayşe kadın?

Köydeyken yanakları kıpkırmızı, dili tatlı yüzü güleçti.

Yürüdüğü zaman toprak bile ayağının altında kayardı.

İnsanları bir kenara bırak, kurtlar kuşlar bile hatırını sayardı.

Şimdi ise o canlılığından, o güzelliğinden hiçbir eser kalmamıştı.

Fadik kıza gelince, gelin olan her genç kız gibi, onunda gelin olma çağı gelmiş, güzelliği ise anasına çekmişti.

O'nun boyunu bosunu, yüzünü bir gören, dönüp bir daha bakıyordu.

Fadik kız elliydi ayaklıydı, yolda yürüdüğünde yeli diğer insanların yüzüne çarpardı.

İşte öyle canlı, capcanlı bir kız olmuştu.

Ayşe kadın her zaman ellerini semaya açarak, Allah'ım Fadik kızımın kaderini benim kaderim gibi kör eyleme, biçare, masum kızımı her zaman iyilere düş getir.

Gadalardan, belalardan, şerlerden, kötülerden, kötülüklerden gözetleyip koruyasın.

Kötülerin anası şeytanın aklına uydurmayasın, dil benden medet Mürvet senden olsun yüce Rabbim “diye, dualarını hiç eksik etmiyordu.

Her gün eline tarağı aldı mı kızını da karşısına alır, saatlerce o'nun saçlarını tarayarak tel, tel eder, arada birde eğilerek kızının saçlarını hem koklar hem de öperdi, bundan da oldukça keyif alırdı.

Mehmet çavuş'un emekli olma zamanı gelip çattığında, sigorta müdürlüğüne gidip müracaatını yapmış, müracaatını yaptığını ve işten ayrılacağını patronuna ilettiği gibi, emekli olduktan sonra, kendinin işini yapacak birine işin bütün inceliklerini öğrettiğini de bildirmişti.

Patron, işçi hak ve hukukuna önem veren değerli bir insandı.

Mehmet çavuş'un emekli dilekçesini verdiğini ve işten ayrılacağını öğrendiğinde, hemen muhasebeciyi yanına çağırıp, Mehmet çavuş'un tazminatını kuruşuna kadar hesaplayın, her ne kadar para tutuyorsa bana bildirin “diye, talimat vermişti.

Nihayetinde, Mehmet çavuş'un tazminat hesabı hesaplanmış ertesi günü patron'un masasına gelmişti.

Hesabı gören patron, Mehmet çavuş'u yanına çağırarak, iş yerinde kaç sene çalıştığını ve tazminatının kaç lira olduğunu teker, teker izah ettikten sonra, kasasından para çekini çıkararak tazminat tutarının bir buçuk katı daha fazla parayı yazıp uzatarak, “şöyle diyordu.

Mehmet çavuş'um sen yıllardan beri bu iş yerinde çalışarak alın terini döktün.

Bizim üzerimizde senin hakkın var, hukukun var, emeğin var, işte bunları göz önünde bulundurarak, bu çeke tazminat tutarının bir buçuk katını yazdım.

Bankaya gidip paranı çekebilirsin.

Paranı çekince güle, güle harcamak nasip olsun, bizim üzerimizde olan hakkını, hukukunu da helal eyle “deyip, hem para çekini uzatıp hem de sarılıp öpüştükten sonra, yolcu eylemişti.

Mehmet çavuş salonda çalışan diğer iş arkadaşlarıyla teker, teker helalleşip iş yerinden ayrılmıştı.

İş yerinden çıkar çıkmaz ilk işi bankaya gidip parasını çekmek olur.

Patronunun yazdığı fazla parada işine öyle yaramıştı ki, sanki yaraya sürülen merhem gibi olmuştu.

Nasıl yaramasın ki? Sağa sola o paranın tutarı kadar borcu vardı.

Nitekim parayı çekip gerisin geri bankaya yatırır ama borcunun miktarı kadar parayı içinden aldıktan sonra, gidip borcunu dağıtarak öyle bir rahatlar ki, sanki anasından yeni doğmuş bebekler gibi olur.

O günü akşama doğru evine vardığında eşiyile kızına, emeklilik dilekçesini verdiğini, bu gün itibariyle emekli olduğunu, iş yerinden tazminatının karşılığında para çekini aldığını, patronla olsun, işçi arkadaşlarıyla olsun helalleşerek iş yerinden çıkıp bankaya gittiğini, çeki bozduarak parayı bankaya yatırdığını, daha edemeyip para cüzdanını cebinden çıkararak eşiyile kızına gösterip, kendisinin ne kadar iyi niyetli ve dürüst biri olduğunu ifade etmeye çalışıyordu ama patronunun yazdığı fazla parayı söylemeyerek o kadar içten anlattığı sözlerin içinde yine hile vardı, yine hilaf vardı!!!

Şehre göçtükten sonra, hile, hilaf, yalan Mehmet çavuş a sanki kardeş gibi olmuştu.

Öyle bir durumu vardı ki, doğruları söylediğinde rahatsız oluyor, ancak yalanı söylediğine ise, sanki banyo yapmış gibi rahatlıyordu.

Mehmet çavuş konuşmasını bitirdikten sonra,

Ayşe kadın söz alarak, bu gün bize göçmen Hasan'ın hanımı misafirliliğe geldi..

Çay kahve içip hoş sohbet ederken, lafın arasında, bu gün ya da yarın size bir hayır iş için, misafirliliğe geleceğiz ”dedi.

Bende, bu hayır işin aslı nedir? “diye, soruşturduğumda, öğrendim ki, göçmen Hasan’ın bir yeğeni varmış, ismi de Bekir’mi neymiş, işte o oğlana Allah’ın emriyle Peygamberin kavliyle Fadik kızımızı istemeye geleceklermiş.

Birde, siz bu hayır iş için, ne diyorsunuz? “diye, dönüp, dönüp benden soruyor.

Ayrıyeten sizde bu konu hakkında olumlu yaklaşırsanız, gelir Allah’ın emriyle, peygamberin kavliyle isteriz, hem de bu iki uşağın kurulacak yuvaları için, ilk adımı atmış oluruz “diyor.

Benden de sana söylemek, hatta bu gün ben bu konuyu düşünene, düşünene bir hal oldum “bir haylide rahatsızlandım.

Yani, boşa koysam dolmuyor, doluya koysam almıyor, benim diyeceğim şu ki, oğlanı tanıyıp bilmeyiz, iyi dersin kötü çıkar, kötü dersin iyi çıkar.

Ne bileyim işte?

Allah hakkımızda hayırlısı olanı versin “diye, aklından geçen düşüncelerini açığa vuruyordu.

Mehmet çavuş ise, göçmen Hasan’ı yıllardan beri tanıdığını hatta ailece tanış olarak birbirlerine gidip geldiklerini, onların iyi bir aile olduklarını, iyi bir aile oldukları için, yeğenine bizim kızımızı layık gördüklerini, eğer ki yeğenleri kötü bir çocuk olsaydı, o çocuk için asla kızımızı istemeye gelmeyeceklerini “defalarca anlattıktan sonra, yine de Allah hayırlısını versin “diyor ve ekliyordu!!!

Atalarımız ne demişler?

Kaderde kısımette varsa gelir hintten yemenden, eğer ki kaderde kısımette yoksa ne gelir elden.?

Şimdi bizim bu işte aynen öyle oluyor.

Kızımızın kaderinde kısımetinde varsa, alınına da ne yazılmışsa olur.

Yani kul kaderini görür.

Göçmen Hasan, ailesini alıp ta bir gün bize gelirlerse, hepimizde oturur etraflıca konuşuruz.

Etrafıca konuştuğumuz gibi, dönüp Fadik kızımıza danışır, onun fikrini de alırız.

Her şeyi iyiden iyiye tartar düşünür öyle karar veririz.

Ben bu konunun haricinde başka bir konuyu sizin ile paylaşmak istiyorum “deyince, Ayşe kadın ile Fadik kızda bizim bilmediğimiz başka bir konu daha mı var “diye sorduklarında?

Mehmet çavuş, eşiyile kızına, evet var, ben emekli olduğumda işten ayrıldığımı biliyorsunuz?

Ayrıyeten çalışmaya alışmış bir adam olarak, aylak, aylak gezip tembellik yapamam.

Yani, ben diyorum ki?

Evde tembel, tembel yatacağıma bir çay ocağı kiralayıp çalıştırayım istedim.

Böylelikle, hem zamanım geçer, hem de üç beş kuruş para kazanmış oluruz “diye, damardan girerek konuşa, konuşa, Ayşe kadın ile Fadik kızın çay ocağı açma fikrine karşı çıkmamaları için gayret sarfediyordu.

Sonuç itibariyle, Mehmet çavuş’un düşüncesi ve isteği doğrultusunda karar vermişlerdi.

Yani, Ayşe kadın ile Fadik kız çay ocağında içki içilmemesi kaydıyla onay vermişlerdi.

Mehmet çavuş çarşıda bir çay ocağının camında “devren satılıktır” diye, bir yazıyı okumuş, hele yarın olsunda gider çay ocağının sahibiyle konuşurum, hatta pazarlığı yaparım “diye, düşünmüştü.

Ertesi günü çay ocağına doğru giderken yolda göçmen Hasan ile karşılaşır hal hatır sorup sual eyledikten sonra, çay ocağına ikisi birlikte giderler.

Çay ocağına varıp bir masaya oturarak iki bardak çay isterler.

Bu arada çay ocağının müşterisi var mı, yok mu “diye, sağa sola göz atarlar, bakarlar ki müşterisi gayet iyi, birbirlerine bu çay ocağı çalışır, çalıştığı gibi bir parça ekmekte yedirir “diye, konuşurlarken çayları da gelmişti.

Göçmen Hasan'ın hali vakti iyi olduğundan, ticaret işini iyi bildiğinden dolayı, tecrübe sahibi sıfatıyla Mehmet çavuş'tan önce konuya girerek, çay ocağı sahibine, ya hemşerim, çay ocağının camında “devren satılıktır” diye yazıyor.

Buranın müşterisi yokta ondan mı satıyorsun, yani ne için satıyorsun öğrenebilirmiyim? “diye, sorduğunda, çay ocağının sahibi, onlara, çok şükür bol müşterisi var, benim burayı satma sebebim müşteri falan değil, bizim kız üniversite imtihanlarını kazandı.

İşte bu sebepten dolayı hep birlikte kızımızın okuyacağı şehre gideceğiz, orada hem kızımız okur hem de ben böyle bir çay ocağı açar çalıştırırım.

Yani, sizin anlayacağınız, işte bu sebepten dolayı bu ekmek tekнемizi satmak zorunda kaldım “diyordu, bu durumu fırsat bilen göçmen Hasan, ver elini deyip, adamın elini eline aldıktan sonra, ne istiyorsun buraya “diyerek, sıkı bir pazarlığa girer.

Üç aşağı beş yukarı” derken, ortayı bulup pazarlığı bitirerek birbirlerine hayırlı uğurlu olsun “diyorlardı.

Pazarlık bittince, Mehmet çavuş çay ocağını satan adama, biraz bekle de bankadan paranı getireyim “dediği sırada, göçmen Hasan elini cebine atıp bir demet parayı çıkararak, adamın parasını hemen orada öder.

Göçmen Hasan çok kurnazdı.

Hani derler ya? Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez, o da aynen öyle yapıyordu.

Bu gün kendisi Mehmet çavuş'un işini görecektir, yanında Mehmet çavuş, kendinin işini görecektir.

Göçmen Hasan parayı ödedikten sonra, kendisinde hayırlı uğurlu olsun arkadaşım, inşallah Muaffak olur, çalışır evine bir parça ekmek götürürsün “diyordu.

Çay ocağını satan adamda parasını aldıktan sonra, askıda asılı olan ceketini de alarak, “hadi, Allahaismarladık “deyip, çekip gitmişti.

Artık Mehmet çavuş'un bir çay ocağı olmuştu.

O günü bir müddet çay ocağında çalıştıktan sonra, göçmen Hasan'ı orada bırakarak, bankaya para çekmeye gider.

Parayı çektikten sonra, çay ocağına gelip göçmen Hasan'ın parasını ödediği gibi defalarca teşekkür eder.

Göçmen Hasan'da o anın sıcaklığını fırsat bilerek, kız isteme konusunu hemen çitlatır.

Hatta bu gün yarın size bir hayır iş için geleceğiz.

Umarım bizi hoş karşılar, mutlu bir şekilde yolcu edersiniz “dediğinde, Mehmet çavuş'ta, Allah ne dediyse o olur “diyerek, her iki arkadaş baş başa vererek, kız isteme konusunu saatlerce enine boyuna konuşurlar.

Nihayetinde, olumlu tarafı azda olsa birbirleriyle mutabık kalmışlardı ama Mehmet çavuş, son bir hamle olarak, bu konuyu bir kere'de evdekilerle konuşarak, onların fikrini alayım.

Onlardan duyacağım söz, ister olumlu ister olumsuz olsun, ona göre bir yol haritası çizeriz “tamam mı arkadaşım, “diyordu.

Akşama doğru çay ocağını kapatarak göçmen Hasan kendi evine, Mehmet çavuş'ta kendi evine giderler.

Mehmet çavuş evine vardığında hem hanımına hem de kızına, devren bir çay ocağı aldığını,

Yıllık kirasının sudan ucuz, müşterisinin ise çok, çok iyi olduğunu söyleyerek, konuyu döndürüp dolaştırıp göçmen Hasanlara getirir.

Göçmen Hasanların Allah'ın emriyle peygamberin kavliyle Fadik kızımızı yeğenine isteyeceklerini “söylediğini, bende o'na, bu konuyu öncelikle eşime ve kızıma söyleyip, onların fikirlerini alayım.

Eğer ki onlarda bu işe olumlu bakarlarsa, sana haber ederim “dediğini, bir, bir hem hanımına hem de kızına anlatmıştı.

Fadik kızda bu konuyu daha bir açıklığa kavuşturması için, babasına, seni bilmemde ancak, ne annem nede ben bu oğlanı hiç görmedik, tanımıyoruz bile,

Bu oğlan ayı mı, kurt mu, güzel mi, çirkin mi, boylumu, yoksa ufak tefek sıska birimi, hele önce oğlanı bir görelim. “daha sonra, annemle birlikte oturur bir karara varırız “dediğinde, Ayşe kadın’da hah işte böyle, aklını seveyim kız senin “deyip, Mehmet çavuş’a, parmağıyla kızını işaret ederek, bak kızı duydun.

Önce oğlanı görmek ve tanımak istediğimizi söyle, hatta yarın öğleye biz göçmen Hasalara misafir gideceğiz!

Orada da oğlanı görmüş oluruz.

Sen de göçmen Hasan’a böylece söyle “olur mu “dedikten sonra, bu işte de vardır bir hayır “diyordu.

Ertesi günü Mehmet çavuş çay ocağına gittikten hemen sonra, göçmen Hasan’da gelmiş, selam vererek bir masaya oturmuştu.

Mehmet çavuş’ta iki bardak çay alıp, o da o masaya gidip oturur.

Çaylarını içerlerken, göçmen Hasan daha bir şey sormadan, Mehmet çavuş akşam ki konuştuklarını bir, bir anlatır.

En azından iyi gibi görülen bu haberi duyan göçmen Hasan’da hemen eşine telefon açarak, bu gün öğleye doğru Ayşe kadın ile Fadik kız bize misafiriğe gelecekler, sende elinden gelen izzeti ikramı yaparsın. Haa şunu da söyleyeyim?

Bekir’de bir yerlere gidip’de ortarlardan kaybolmasın, kaybolmasın ki, kendisi kızı, kızda kendisini göre!

Onlar birbirlerini görüp de bu işe olumlu baktılarını - artık ondan sonrasını yapmak bizlere düşüyor “diye, hanımını sıkı sıkıya tembihliyordu.

Göçmen Hasan, hanımıyla konuşmasını bitirdikten sonra, Mehmet çavuş’a dönerek, Allah utandırmasın, Allah mahcup eylesin, inşallah bu iki çiftin yuvalarını kurarız, onlarda Allah’ın hayrına mutlu bir hayat yaşarlar “diyordu.

Göçmen Hasan’dan, bu gün bize misafirler gelecek, “haberini alan evin hanımı, Zahide hanım hemen Bekir’in yattığı odaya girerek, Bekir oğlum, kalk bakim, hadi kalk, kalk, kalk ki evi barkı bir güzelce süpürüp temizleyeyim “diye, bir telaş içinde Bekir i

uykusundan uyandırarak kaldırdığında, Bekir’de, ne oldu ki yenge, ne oldu?

Bu telaşın niye yani “diye, öğrenmeye çalışıyordu.

Zahide hanım’da Bekir’e, bu gün öğlene seninkiler bize misafirlige geleceklermiş!

O yüzden sağı solu biraz olsun temizleyeyim, sende bir yerlere kaybolma ki, sen kızı, kızda seni göre, hatta sen kahvaltıdan sonra, gidip baklava al, çerez al, içeceklerden al ki misafirlere ikram eyleyelim “tamam mı, duydun mu beni oğlum “dediğinde, Bekir’de tamam, duydum yengem, duydum.

Sen yeter ki emreyle benim aslan yengem “diyordu.

Ayşe kadın ile Fadik kız misafirlige gelirken, kızı annesine, kız ana örfte, adette, usulde oğlan kıza bakmaya gider ama herhalde biz örfü, adeti, usulü değiştirdik ki, oğlan kıızı görmeye gideceğine, kız oğlanı görmeye gidiyor.

Kız ana biz köyden şehre göçenden bu yanı acaba çağ mı atladık “diye, annesine takıla, takıla göçmen Hasan’ın evine gelmişlerdi.

Evin zilini çaldıklarında, oda’da oturan Zahide hanım yerinden hoplayarak, işte beklediğimiz misafirlerimiz geldiler.

Hadi oğlum, hadi ikimiz birden misafirlerimizi karşılayalım “deyip, her ikisi birden kapıyı açarak hoş geldiniz, Sefalar getirdiniz efendim “deyip, Zahide hanım, Ayşe kadın ile Fadik kıza sarılıp öperken, Bekir’de Ayşe kadın’ın elini öptükten sonra, Fadik kız’ın gözlerinin içine bakarak hoş geldiniz efendim “deyip, nazik bir şekilde tokalaşmıştı.

Bekir Bulgaristan’da, hastanede çalıştığı için, halk ile diyalog kurmasını çok iyi biliyordu.

Misafirlere kahvedir, çaydır, meyvedir, çerezdür ikram ederek bir taraftan yiyip içerlerken bir taraftan da sohbeti koyulaştırmışlardı.

Ancak, esas meseleyi bildikleri için, kız ile oğlan arada bir inceden inceye birbirlerini süzüyorlardı.

Aslında, görsel olarak birbirlerini beğenmişlerdi.

Bekir lavaboya gitmek için, kalktığında, Fadik kız'da su içme bahanesiyle mutfağa gitmişti.

Aslında, ne Bekir lavaboya gitmişti nede Fadik kız'ın su içesi vardı.

Her ikisinin konuşma bahanesiyle gözden uzak olarak mutfakta buluşup bir araya gelmeleri idi.

Nitekim öyle olmuş, mutfakta buluşup konuşmaya başlamışlardı.

Birkaç dakika konuşarak bazı konularda mutabık kaldıkları sırada, Ayşe kadın kızını çağırma bahanesiyle, kızım bir bardak su getir de içeyim “diye, sesleniyordu.

Annesinin su istediğini duyan Fadik kız, Bekir'e, biraz geç kaldım ya, bak annem su isteme bahanesiyle beni çağırıyor.

Bari bir bardak su alıp götüreyim “deyip, bir bardak su ile odaya döndüğünde, annesi de kızına, kızım bir bardak suyu içmek bu kadar uzun mu sürüyor “diye, geç kaldığımı ima ediyordu, Fadik kız'da ne yapsın yani, Bekir ile konuştum mu diyecekti yani.

Beyaz bir yalan uydurarak, benim güzel anam, mutfakta bir bardak suyu içtikten sonra, baktım ki biraz bulaşık kapları var.

Hemen kolumu çemirleyip o kapları da yıkayınca biraz geç kaldım işte “diye, annesinin sorusunu böylece savuşturmuştu.

Hem Ayşe kadın hem de Zahide hanım, Fadik kız ile Bekir'in mutfakta konuştuklarının farkına varmışlardı zaten.

Hatta hem fadik kızın hem de Bekir'in yüzlerinin güleç olması ve mutlu görünmeleri, ikili arasında anlaşmaya vardıkları belli oluyordu.

Nihayetinde, vakit ilerlemiş, eve gitme zamanı gelmişti.

Ayşe kadın ile Fadik kız kalkıp evlerine gitmek için hazırlanırken, Zahide hanım misafirlerine, bir hayır iş için size gelmek istiyoruz ama, müsait bir gün belirleyin de o zaman size gelelim “diye, söylediğinde, Ayşe kadın'ın cevabı'da, ne zaman gelmek isterseniz, o zaman gelebilirsiniz “diye, yanıtlamıştı.

Tekrar Allahaismarladık “diyerek ayrılmışlardı.

Yolda giderlerken, Ayşe kadın kızına mutfağa su içme bahanesiyle gidip o oğlanla konuştu “değil mi kızım? Diye sorduğunda, Fadik kız’da, ne yapayım ana, evlenecek olan benim.

Bende kiminle evlendiğimi bilmem için, oğlanla biraz konuştum.

Her ikimizin arasındaki konuşma olumlu geçti sanılır.

Fadik kız annesine, kız ana oğlanda yakışıklıymış ha “değil mi? Diye, hem soruyor hem de içindeki o gizli duygusu gün yüzüne çıkıyordu.

Ayşe kadın ise, erkeğin ne yakışıklısı olur, nede çirkini!

Önemli olan şey evine, eşine, işine, aşına sahip olup gözetip kollamasıdır.

Karısını, çağasını, çoluğunu muhannete muhtaç etmemektir.

Aha, babanda erkek ya, parasını pulunu kariya kıza yediriyor.

O yetmez gibi, gidip kumara veriyor.

Olmaz olsun öyle erkekler.

Allah senin kaderini, benim kaderim gibi eylesin.

İnşallah, evlenir çağaya çoluğa karışır mutlu bir hayat yaşarsın kızım “diye, dilek dileyip, dualar ediyordu.

Mehmet çavuşlarla göçmen Hasanlar, her iki aile ayrı, ayrı düşünerek bu konu hakkında neyi yapmak ya da yapmamak istediklerini düşünüp taşınıp bir karara varmışlardı.

Nihayetinde, göçmen Hasan bu gün size misafir geleceğiz “diye, Mehmet çavuşlara gündüzden haber salmıştı.

Bu haberi alan Ayşe kadın ile Fadik kız giyinip kuşanmışlar, fadik kız güzelliğine bir güzellik daha katarak sanki prenses gibi olmuştu.

Öte taraftan, Zahide hanım ile Bekir’de giyinip kuşanmışlar, hatta Zahide hanım kirpiklerini düzeltip, kaşlarını alması, gözlerine, yanağına ve dudağına ruj’dan, boyadan, kremden sürerek kendini kraliçeler gibi güzelleştirmesi görmeye değerdi yani...

Bekir ise kendinin yakışıklı bir prens gibi olması için, elinden geleni yaparak, akşamki bulunacağı ortama hazırlamıştı.

Göçmen Hasan'ın uyarmasıyla baklava ve bir demet çiçeğin alınmasından hariç, bir kutu'da çikolata almışlardı.

Nihayetinde, göçmen Hasan, Zahide hanım ve Bekir, Mehmet çavuşların evlerine gelip de kapı zilini çaldıklarında, misafir gelecek "diye, o günü eve erken gelen "Mehmet çavuş gidip kapıyı açarak, Ooo hoş geldiniz efendim, hoş geldiniz.

Şöyle buyurun efendim "diyerek, misafirlerini misafir odasına buyur ediyordu.

Zahide hanım elindeki baklavayla çikolatayı Ayşe hanıma verirken, Bekir'de elindeki çiçeği nazik bir şekilde buyurun efendim "diyerek, Fadik kıza uzatmıştı.

Öte taraftan, Fadik kızın ise mutluluğu gözlerinden okunuyordu.

Bekir'in elinden çiçeği aldığı anda yüzünün güleçliğini, keyfini, neşesini gören Ayşe kadın kendi kendine, daha onlar istemeden, bizde "he verdik demeden, nerdeyse bu kız "he, diyecek gibi bir hali var, hele bak şunun keyfine neşesine "diyordu.

Misafirler koltuklarına oturmuşlar, hoş sohbet ederlerken, Fadik kız, kız isteme usulünde olan o meşhur kahveyi pişirip getirmişti.

Herkes kahvesini yudumlarken, oğlan'da yudumluyordu ama yüzü buruşmuş, ağzının tadı kaçmış gibi bir hali vardı.

Çünkü içtiği kahve orta şekerli değilde orta tuzlu olmuştu.

Göçmen Hasan kahvesini içerken esas ana konuya girerek, değerli Ayşe bacım ve değerli Mehmet çavuş kardeşim bizim buraya gelmemizin ve sebebi ziyaretimizin bir nedeni var.

Biz buraya bir hayır iş için geldik ve sizin ile hısım akraba olmak istiyoruz.

Sizin kızınız olan Fadik kız, bizimde kızımızdır.

Ancak, yeğenim Bekir ile Fadik kıza birbirine uygun gördüğümüzden dolayı.

Bu iki gencimizi başgöz ederek yuvalarını kurmak arzusu içindeyiz.

Tamda, işte buradan yola çıkarak, Allah'ın emriyle, Peygamberimiz (s.a.v) kavliyle Fadik kızımızı, oğlumuz Bekir'e istiyoruz. “diye, kız isteme usulünü yerine getirmişti.

Göçmen Hasan'dan Allah'ın emriyle, Peygamberimiz (s.a.v) kavliyle “diye başlayıp, kızlarını oğullarına istediğini duyan Mehmet çavuş misafirlerine, bana biraz müsaade edin de, hem hanım ile hem de kızım ile bir kere daha konuşayım “deyip, Ayşe kadın ile kızını çağırarak diğer odaya giderler!

Mehmet çavuş hanım'ına Allah'ın emriyle kızımızı istiyorlar?

Ben de onlara bir cevap verebilmem için, yani bu konu için, ne diyorsunuz?

Sizlerden duyacağım söze göre, onlara cevap vereceğim “deyince, Ayşe kadın'da, gördüğümüz kadarıyla, oğlan temiz, terbiyeli, hürmetkar birine benziyor!

Göçmen Hasanlara gelince onlarda iyiler ama ben gene de Fadik kızın fikrini, düşüncesini alalım “derim.

Onun diyecekleri çok, çok önemlidir “deyip, Fadik kız ile konuşarak o'nun vereceği karar doğrultusunda hareket etmek istediğini ifade ediyordu.

Mehmet çavuş hanımından alacağı cevabı aldıktan sonra, Fadik kıza dönerek, kızım bak seni istiyorlar, bende bir baba olarak sana hem danışıyorum hem de soruyorum, sen bu oğlana varmak istiyormusun ya da istemiyormusun? Senin vereceğin karara saygı duyacağım ve ona göre hareket edeceğim “diye sorduğunda, Fadik kız'da her istenen kızların dediği gibi, sen bilirsin baba “diye uygun bir cevap vermişti.

Yani, sen bilirsin baba “demek, kızın oğlana gönlünün olduğu yönde bir işareti ifade etmektedir.

Mehmet çavuş anlamıştı ki kızının oğlana gönlü var.

Eğer ki gönlü olmasaydı, yok baba ben evlenmek istemiyorum “derdi diye aklından geçirdikten sonra, hem karısına hem de kızına, o zaman size hayırlı uğurlu olsun.

Şimdi içeriye gittiğimde Allah'ın emrinden Peygamber efendimiz (s.a.v) kavlinden kaçılmadığını, bu hayır iş için ilk adımı atmış olacağız “diyerek, misafirlerin olduğu odaya gittiklerinde, sabırsızca bekleyen göçmen Hasan söze girerek, evet kardeşim, diğer odaya giderek hep birlikte konuşup bir karara vardınız.

Umarım, bize hayırlı bir cevap vereceksiniz “diye, heyecanlı, heyecanlı soruyordu.

Mehmet çavuş'ta, evet bir kere daha üçümüz bir araya gelecek, bu konu hakkında konuşup bir karara vardık.

Allah'tan sonra, ben bu evin büyüğü olduğumdan dolayı konuşma yetkisini bana verdikleri için, öncelikle eşime ve kızıma çok, çok teşekkür ederim.

Allah onlardan razı ve hoşnut olsun.

Size vereceğim cevaba gelince “diye söze başladığında, herkes put gibi olmuş, sanki de nefes bile alamıyorlardı.

Mehmet çavuş'un, ağzından çıkacak sözlerin evet mi ya da hayır mı? “diye, ne çıkacağını merakla bekliyorlardı.

Mehmet çavuş misafirlerine, değerli dostlarım öncelikle sizlere şunu belirteyim!

Fadik kızımızı, oğlunuza münasip görmek suretiyle evimize teşrif edip bizleri onur e etmenizden dolayı sizlere çok, çok teşekkür ederim.

Sağ olun, var olun. “diyerek sözün devamını getirmeye çalışan Mehmet çavuş, Allah'ın kulu, Hz. Muhammed (s.a.v) in ümmeti olduğumuza göre, ben derim ki, Allah'ın emri ve Peygamberimiz (s.a.v) kavli ne reddedilir nede ondan kaçılır.

Yine, ben derim ki, bizleri yaratan Allah'ın emri ve ümmeti olduğumuz Peygamberimiz (s.a.v) in kavli adına hayırlı uğurlu olsun.

Allah'ım bu iki canı ne bu dünya'da, nede öbür dünya'da incitip ağrıtmamın.

Darda zorda bırakmasın, her daim yüzleri güleç ve mutlu olsun “deyip'te, sözlerini bitirdiğinde, göçmen Hasan ayağa kalkarak, her iki tarafa hayırlı uğurlu olsun.

Allah utandırmasın “diye sözlerini sürdürürken, kız ile oğlan’da büyüklerinin ellerini öperek hep birlikte o mutlu anı kutuyorlardı.

Zahide hanım, Fadik kıza, kızım tatlılarımızı getir de ağzımız tatlınsın “diye tatlıları getirip dağıtmasını istemiş, Fadik kız’da bir keyif ile tatlıları, içecekleri getirip dağıtmış, herkes büyük bir iştahla tatlılarını yerken gülüp eğleniyorlardı.

Bekir ile Fadik kız nişanlı oldukları için, zaman, zaman birlikte çarşıya çıkarak yemek yiyorlar, sinemaya gidiyorlar, bazen birbirlerine hediyeler alıyorlar, yani nişanlı olmanın tadını çıkarıyorlardı ama öte taraftan Mehmet çavuş’un durumu, gidişatı hiç’te iyi’ye gitmiyordu.

Emekli olup ta çay ocağını açtıktan sonra, bir müddet içkiden, kumardan, bardan, pavyondan uzak kalmıştı ama bir zaman sonra, gene o kötü alışkanlıklarına başlamıştı.

Hatta eskisinden daha da kötü olmuştu.

Mehmet çavuş’un bu gidişatını ne karısı nede kızı kabul etmediği gibi, o’nu tanıyanlarda kabul etmeyip “yadırgıyorlardı.

Ayşe kadın, artık o eski Ayşe kadın değil, kocasının yaptıkları gayrı meşru işleri düşünene, düşünene hastalanıp, derde düşmüştü.

Mehmet çavuş’ta, kendinin yüzünden kaç yıllık hanımı hasta mı olmuş, derde mi düşmüş, hiç aldırıyor, kilimin dört ucunu suya bırakmıştı.

Ayşe kadını, kızı Fadik ile eniştesi Bekir zaman, zaman doktora götürüp iğnesini

İlacını alıyorlardı ama demek ki hastalığı ilerleyip, her yerini sarmış ki,

İğne ilaç’ta hiç kar etmiyordu.

Artık konuşmaya bile mecali kalmayan Ayşe kadın’ın zaman, zaman gözlerinden yanağına aşağı yaşlar süzülüyordu.

Kim bilir belki de, haniya, nerede o şen şakrak, gülcü kuvvetli, güzelliği dillere destan olan Ayşe kadın “diyordu.

Ayşe kadın öyle bırakmıştı ki kendini, yattığı yerde “ölüyorum” dercesine Fadik kızın gözlerine bakarak başını sağa sola sallıyordu.

Annesinin ölümü beklercesine o çaresiz halini gören Fadik kız, annesi görmesin diye diğer odaya giderek ağlıyordu.

Hem ağlıyordu hem de anamı onulmaz dertlere atıp yataklara düşüren o babamdır.

Hep o babamın yüzünden anam bu dertlere düştü.

Hiç böyle onulmaz dertlere düşecek kadına benzemiyordu.

Anam güçlüydü kuvvetliydi.

Anam şen’di şakraklı, o konuşunca herkes o’nu dinler, dinledikçe keyif alırlardı.

Anam’ın güzelliği dillere destandı.

Anam’ın yüzüne bakanların bile karnı doyardı.

Anam yürüyünce şalvarının yeli ta on metreden belli olurdu.

Anam’da bir Osmanlı kadını edası vardı.

Öyle bir kadın şimdi yatağa mahkum olmuştaki ölümü bekliyor, Oyy ana, ana, bu Fadik kız kurban olsun yoluna “deyip, gizliden gizliye ağlıyordu.

Nişanlısı Bekir her ne kadar teselli etmeye çalışsa da fayda etmiyor, Bekir de biliyordu ki Fadik kız anasını çok seviyordu.

Fadik kızın ağlaması durduktan sonra, annesinin yanına giderek, yapılması gereken bütün hizmetleri yapmaya çalışıyordu.

Ayşe kadın artık yattığı yerden sağına soluna bile dönemez hale gelmiş, dili de alınmıştı.

Sadece yapabildiği bir şey vardı, oda mahzun bir vaziyette gözünden esirgediği kızının gözlerine bakmaktı.

Fadik kızda, anam bana bakıyor “diye, gözlerini anasının gözlerinden ayırmıyor, arada birde Bekir e, bizim yüzümüzden kaç gündür işe gitmedin.

Çok sağol varol, tabi ki bizi düşündüğün için işe gitmiyorsun, bunu biliyorum ama, insanın çalışması da lazım.

Çalışacaksın ki lazım olan ihtiyaçlarını karşılayasın “diye konuşurken, yine dönüp annesine baktığında, annesi de hala kızına bakıyordu.

Fadik kız, anam beni çok sevdiği için, hep bana bakıyor “diye aklından geçiriyordu ama kendisinde annesine uyararak, her ikisi de birbirlerine beş dakika bakıştılar, on dakika bakıştılar, yarım saat bakıştılar, bakıştılar da bakıştılar, en sonunda Fadik kız kendine gelerek, ben anama bakarken arada bir gözlerimi yumup açıyorum ama anam bana bakarken gözlerini hiç yumup açmıyor “diye, yaklaşip eliyle elini tutarak ana, ana “deyip de, annesinden hiçbir tepki almayınca, Bekir e dönüp, Bekir, Bekir anneme bir şey oldu galiba!!!

Sende gel bir bak hele “diye çağırduğında, Bekir hemen yetişmişti oraya!

Hem Bekir hem de Fadik kız bir telaş içinde annelerinin elini tutarak, ana, ana “diyorlardı ki karşı tepki alalar ama nafileydi.

Fadik kız elini annesinin alınına koyup ateşine baktığında, annesi buz gibi olmuştu.

Daha sonra, elini annesinin yüzüne, oradan göğsüne sürdü, yüzü de göğsü de buz gibiydi.

Daha sonra, gözlerini annesinin gözlerine dikti baktı, baktı baktıkça göz damlaları annesinin alınına yüzüne düşerken, damlanın biride gözüne düşmüştü ama gözüne düşen damla için bile gözlerini kıpratmayan canından çok sevdiği annesi, emanetini emanetçiye teslim edip, gözleri açık bir vaziyette bu dünyadan hakka yürümüştü.

Hakka yürüdüğünün farkına vararak, eliyle gözlerini kapattıktan sonra, annem öldü Bekir, annem öldü “diye, dövünerek ağlamaya başlar!

Bekir hastanede çalıştığından dolayı, evde vefat etmiş bir cenazenin evden alınıp ta defin edilinceye kadar yapılması gereken bütün işlemleri bildiği için, öncelikle eve bir doktor getirip, Ayşe

kadın'ın öldüğüne dair rapor alırlar, daha sonra, yapılması gereken bütün işlemleri yapmaya başlamışlardı.

Ayşe kadın'ın vefatını duyan bütün konu komşular hemen oraya gelmişler,

Bekir'de dayısı göçmen Hasan'a telefon açarak, dayı, Ayşe annem vefat etti, Mehmet çavuş babamı da alarak eve gelin “diye, haber eylemişti.

Aradan yarım saat geçmeden hem göçmen Hasan hem Mehmet çavuş hem de Zahide hanım eve gelmişlerdi.

Fadik kız, Zahide hanımı görünce boynuna sarılıp, zahide yenge anam öldü anam, ben anasız ne yaparım, anam benim her şeyimdi, anam ölecek kadın değildi.

Zahide yenge, anamın gözleri açık gitti bu dünyadan “diye ağlayıp sızlanıyordu.

Mehmet çavuş'ta gerçekten mi yoksa numaradan mı bir köşeye çekilmiş, o da ağlıyordu.

Cenazenin ertesi gün defin olacağından dolayı, cenazeyi mezarlığın morguna götürmek için belediyeden bir cenaze arabası gelmişti.

Cenaze evden çıkarılırken, hatta cenaze arabasına konulurken, Fadik kızını yine bir ağıt, yine bir figan almış, oy ana, ana senin yerine ben öleydim.

Oy anam, anam, kaderi kör anam “deyip, ağladıkça, orada bulunan konu komşularda Fadik kızın ağıtına dayanamayıp ağlıyorlar, Fadik kızın yana, yana ağlaması bütün milleti kırıp geçiriyordu.

Ayşe kadını bütün konu komşular sevip saydığı için, ertesi günü bütün mahalle halkı mezarlığa akın etmişlerdi.

Merhumenin naaşı yıkanıp, cenaze namazı kılındıktan sonra, defin edilirken, Fadik kız yana, yana ağlamaya daha fazla dayanamayıp “bayılmıştı.

Mezarın içine yanında bir iki kişiyle birlikte Mehmet çavuş'ta inerek, yıllarca aynı yastığa baş koymuş olduğu dünyalar güzeli

eşinin cesedini can evine kendisi koyarken, oy Ayşem, Ayşem “di-yerek gözyaşına boğulmuştu.

Ayşe kadını can evine koyduktan sonra, yukarıdan birileri Mehmet çavuş’un elinden tutarak mezardan dışarıya çıkarmışlar-dı.

Mezardan çıkar çıkmaz eline küreği alarak ağlaya, ağlaya me-zara toprağı vermeye başlar.

Mezara toprak doldurma işi bittikten sonra, orada bulunan ahali birer avuç toprak atıp, okunan Kur’an-ın ardından cenaze sahiplerine başsağlığı dilenerek, İslam a uygun bir cenaze merasi-mi sona ermişti.

Cenaze merasimine katılanların bazıları evlerine gittiyse, ba-zıları da cenaze evine gitmişlerdi.

Ayşe kadın ömrü boyunca hep sıkıntılı ve sancılı bir hayat yaşamış, bir yokluk içinde ömrü gelip geçmişti ama, vefatından sonra, sanki kısmeti açılmış gibiydi.

Bursa’ya göçtüklerinden beri hep aynı evde oturdukları için, bütün mahalle halkı Ayşe kadını tanıyorlardı.

Tanımakla kalmayıp onun ne kadar ana şefkatli biri ve ne ka-dar güzel yüreğinin var olduğunu bildikleri için, sanki kendileri cenaze sahipleriymiş gibi, mezardan geldiklerinde “kazma takıl-tısı” dedikleri yemeği verdikten sonra, yedi yemeğini de veren komşuları mevlüt okuttukları gibi, her gün Kur’an-ı Kerim okuta-rak komşuluk görevlerini yerine getirmişlerdi.

Bütün komşular, Fadik kızın yanında olduklarını belirtip, acı-sını bir nebze olsun dindirmeye çalışıyorlardı.

Aradan birkaç gün geçince cenaze evine gelen komşular azar, azar çekilmeye başladığı gibi, cenazenin yedisi yapıldıktan sonra, Mehmet çavuş’ta çay ocağını açıp işine başlamıştı.

Bir hafta boyunca gece gündüz cenaze evine gelip te yalnız bırakmayan komşuları çekilince, Fadik kız yalnızlıktan olacak ki, bir kere daha yıkılmıştı.

Mehmet çavuş ise sabah kalkıp işine gidiyor, gece saat on'da, onbir de eve geliyordu ama çoğu zaman sarhoş geliyordu.

Evin mutfağında yiyecek var mı, yok mu, Fadik kız ne yiyip ne içiyor hiç umurunda değildi.

Bu sorumsuzluğun farkına varan Bekir, daha evlenmeden evin sorumluluğunu üzerine almıştı.

Fadik kız Bekir e, beni mezarlığa götür de, anamın mezarını ziyaret edeyim “diye, söylediğinde, ikisi birlikte bir taksiye binecek mezarlığa giderler!

Fadik kız annesinin mezarına diz çöküp, toprağını öperken, hem ağlayıp hem de ana, ana sensiz ben neylerim.

Senin varlığından, ben güç alıyordum, kuvvet alıyordum.

Şimdi sen gidince, benim dalım kolum kırıldı.

Şimdi ben yapa yalnız, sahipsiz kaldım, babam olacak adam eve hiç bakmıyor.

Fadik kız aç mı, susuz mu hiç sormuyor.

Ana, ana sensiz ben neylerim şu koca dünyada “diye dövünüp, vurunup, ağlarken Bekir daha fazla dayanamayıp, Fadik kızın kolundan tutarak, mezarın üzerinden kaldırıp kenardaki çeşmenin yanına götürerek toprağa belenmiş elini yüzünü yıkattı.

Çeşmenin yanındaki bidonlara da su doldurarak Ayşe kadının hem mezarını hem de mezarın üzerindeki çiçekleri bir güzelce sulamışlardı.

Fadik kız ile Bekir mezarlıktan çıkıp ağır, ağır yürürlerken Bekir Fadik kıza, geçen günü ablam telefon edip başsağlığı diledikten sonra, dayımı, yengemi, kayınpederimi, seni sorup sual eyledi.

Bende, dayı'mın, yenge'min, senin iyi olduğunuzu ancak, kayınpederimin hiç'te iyi birisi olmadığını, elindekini, avucundakini karıya, kıza yedirdiği gibi, içki masasından olsun, kumar masasından olsun hiç kalkmadığını, nişanlım Fadik kız da babasının bu durumuna hiç müdahale edemediği gibi, çok sıkıntılı ve zor günler geçirdiğini anlattım.

Ben olan bu durumları böylece anlatınca, ablam'da kayınpe-
derimin yaptıklarını onaylamadığı gibi, senin düştüğün bu duru-
ma da çok üzüldüğünü, hatta ablam bana, Fadik kız böyle sıkıntılı
günler geçireceğine, ikiniz birlikte çekin yanıma gelin.

Siz geldikten sonra, evlendirme memurluğundan nikaha gir-
meniz için, gün'de alırız!

Nikahınız kıyıldıktan sonra, eve gelir birde mevlüt okuturuz.
Böylece evlenmiş olursunuz.

Yani, düğün salonundan gelini alıp götüreceğine, mevlüt oku-
tarak gelini alıp götürürsün “diyordu.

Hatta ev işini bile dert tasa etmeyin, durumunuz düzeline ka-
dar benim evimde kalabilirsiniz “diyordu.

Bende, ablamın bana dediklerini sana söylüyorum.

Buralardan çekip gitmek gibi, bir niyetin varsa? Seninle kaçıp
gitmek için, ben hazırım.

Kaçmadan önce yengemede kaçacağımızı söyleriz.

Yani, biz kaçtıktan sonra, merak edip'te bizi aramasınlar “de-
yip, yapmak istediklerini tek, tek söylüyordu.

İki nişanlı birlikte yolda yürürlerken Fadik kız aniden durmuş,
Bekir'in elini de eline alıp gözlerinin içine bakarak “evet sevgi-
lim, evet, en kısa zamanda buralardan kaçıp gidelim.

Hem de taa uzaklara kaçıp gidelim de kimseler bizi bulamasın
“diyerek, Bekir'in birlikte kaçalım mı? fikrini onaylıyordu.

Bekir ise Fadik kızın hemen kaçalım demesine hem sevinip
hem de eve vardığımızda götürebileceğin kıyafetlerini hazırla,
ben de gidip otobüs biletlerimizi alayım!

Haa, kimliğini de almayı unutma, yanına al “diyerek, hatırlat-
mada bulunuyordu.

Bir neşe içinde Fadik kızını eve getirip bırakır, oradan da iş ye-
rine giderek hesabını kesip, parasını alır, oradan da otobüs bileti
almak için terminale gider,

Biletleri de aldıktan sonra, eve giderek bütün olan bitenlerle
ve bu olumsuz gidişata Fadik kızın daha tahammülünün kalmadı-

ğını, işte bu sebeplerden dolayı, Bursa'dan kaçıp İstanbul'a, ablasının yanına gideceklerini yengesine tek, tek anlatır.

Zahide hanım'da Mehmet çavuş'un içki masasından, kumar masasından kalkmadığı gibi, eviyle de hiç ilgilenmediğine çok üzüldüğünü ifade ederken, İstanbul'a kaçma fikirlerine de çekimser kaldığını söylüyordu.

Zahide hanım, Bekir'in ablası Suna hakkında biraz olsun bilgi sahibi olduğundan olacak ki, bu gidişle Fadik kıza çok yazık olacak “diyordu.

Bekir, Otobüs biletini bir hafta sonraya almıştı, ancak sayılı günün ömrü az olur “derler ya! O bir hafta çarçabuk gelip geçmiş, İstanbul'a gidecekleri gün'de gelip çatmıştı.

Mehmet çavuş sabah saat yedi'de çay ocağına giderken, Bekir'de eve gelip bohçasını hazırlaması için, Fadik kıza yardım ediyordu.

Fadik kız bohçasını alıp ta evden çıkarken, anamın elleri buralara değmiştir “diye, evin sağına soluna ellerini sürerek, bir taraftan anne hasreti çektiğini belli ediyor, bir taraftan da Allahımsarladık annem “dercesine, gözlerinden döke, döke evden çıkıyordu.

Fadik kız kendine ait olan anahtarını evde bırakıp, kapıyı da örterek bir hüznün içinde otobüs terminaline doğru çekip gitmişlerdi.

Kızıyla aralarında soğuk rüzgarlar esen Mehmet çavuş, akşam eve geldiğinde, sanki yüreğine bir kör hançer saplanmış gibi, acı hissetmeye başlamıştı.

Evin bütün odalarını tek, tek gezdi ki Fadik kıızı göre ama Fadik kızın yerinde yeller esiyordu.

Kızını göremeyince, işte o zaman o ev başına yıkılmış, Bursa'ya göçtü göçeli kendinin ne kadar pervasız olduğunu, erdemli olmaktan uzak olduğunu, hatta ne kadar büyük hatalar yaparak insanlıktan nasib almadığının farkına varmıştı.

Ayşe kadın'ın bile kendisinin yüzünden derde düşüp öldüğünü daha şimdi anlamıştı.

Daha yetmez gibi, kızıyla ilgilenmeyip, aç susuz bırakarak “onunda, kendi yüzünden evi terk ettiğini anlamış olacak ki, bir köşeye oturup kendini hesaba çekmiş muhakeme ediyor ve “evet, Mehmet çavuş’um bir zamanlar köydeyken adam gibi adamdın.

Şehre göçtün ki daha’da büyük ve saygın adam olasın ama, şu koca şehrin büyüğü havasına kendini kaptrıp insanlıktan çıktın.

Bundan sonra, saraylarda otursan bile, o saraylar senin başına virane olur “diye, kendi kendine konuşan Mehmet çavuş, bu gidişle yolun sonuna geldin Mehmet çavuş’um, sonuna “diyordu.

Otobüsün yarım saat yemek ve ihtiyaç molası verdiği yerlerde bile yemek yemeyen Fadik kız, her ne kadar annesinin ölümünden babasını sorumlu tutsada, yine de babasını düşünüyordu.

Nihayetinde, İstanbul’a varmış, bir taksiye de binerek ablasının evine doğru yola çıkmışlardı.

Taksi gelip te Suna hanım’ın kapısında durduğunda, camdan dışarıyı seyreden Suna hanım birkaç yıldır görmediği kardeşinin taksiden indiğini görünce hem çok sevinmiş hem de ayrı kalmanın verdiği hüzünden olacak ki gözleri dolu, dolu olmuştu.

Suna hanım hemen merdivenden aşağıya doğru koşarak gelip kardeşine sarılmış, O uzun yılların verdiği hasretliğin acısını öperek çıkarıyordu.

Kardeşinden ayrıldıktan sonra, Fadik kıza hoş geldin “diyerek, ona da sarılıp öpmüştü.

Suna hanım, hem Fafik kıza hem de kardeşine hadi yürüyün, yürüyün canlarım, eve varalım da bol, bol konuşup dertleşelim “diyerek, her üçü de merdivenden üst kata çıkmışlardı.

Suna hanım, misafirleri geldiği için, o günü işe gitmemiştir.

Bekir ablasına, abla sen ne işinde çalışıyorsun? Yani, çalıştığın yer mağazamı, fabrikamı “diye, sorduğunda?, Suna hanım basit bir cevap vererek, ben bir evde yaşlı bir kadına bakıyorum, bu gün sizin geleceğinizi bildiğim için, benim yerime tanıdık birini gönderdim.

Bu gün sizinle hasretim gidereyim, yarın'da işime giderim “diye, sözlerini sürdüren Suna hanım.

Siz yoldan geldiğiniz için, şimdi yorgun, argınsınız.

Önce, bir güzelce banyonuzu yapın, daha sonra, sofrayı kurup bir güzelce karnımızı doyuralım, ondan sonra'da, gezmek isterse-
niz çıkar gezeriz “diyordu.

Suna hanım'ın konuşması bitince, Bekir Fadik kıza hadi güzelim, önce sen bir güzelce duşunu alıp çık, daha sonra da, ben duşumu alırım.

Bu arada yemekte hazır olmuş olur, yemeğimizi de yedikten sonra, Bursa'da akşamları gezmek insanlara neşe katar, haz vermiş, serinlik çöktüğünde hep birlikte çıkar biraz dolaşırız “diyerek, Fadik kız duş alması için, banyo ya göndermişti.

Fadik kız banyo ya girince, Suna hanım kardeşi Bekir'e, Bekir bu kız çok güzel bir kız ya, baksana boyuna, bosuna, endamına kırk bir kere maşallah olsun.

Allah sizleri mesut, bahtiyar eylesin kardeşim “diye temennilerini iletliyordu.

Bekir ile Fadik kız duşlarını alıp, yemeklerini yemişlerdi.

Suna hanım'da biraz çarşmayı pazarı dolaşalım da, geldikten sonra, çayımızı içeriz “diyerek, hep birlikte kalkıp çarşmayı pazarı dolaşmaya çıkmışlardı.

Bursa'yı geze, geze bir hayli uzaklaşmışlar, akşamın karanlığı çökmüştü.

Suna hanım misafirlerine bir şeyler yedirip içirmek için, büyük bir pastaneye girdiklerinde zaman, zaman birlikte çıktığı bir arkadaşıyla karşılaşır!

Adam, Suna hanımları görünce, Ooo merhabalar Suna hanım “deyip, tokalaştıktan sonra, Bekir ile Fadik kıza da merhabalar “deyip, tokalaşınca, adamın aklı, fikri, gönlü Fadik kızın boyunda, bosunda, güzelliğinde kalmıştı.

Adam kalkıp gidecekken, gitmekten vazgeçip, geri yerine oturmuştu.

Neydip, neyleyip, bir fırsatını bularak, Suna hanım'dan bu güzeli soracak, sormakla kalmayıp birlikte olması için, yazıhanesine getirmesini isteyecekti.

Öyle inatçı bir adamdı ki, onlar orada oturdukça, bende burada oturacağım “diyordu.

Bir ara Suna hanım ile göz göze geldiklerinde, adam, lavaboya “gel, dercesine işaret ettiğinde, adamın işaretini gören Suna hanım, hatırı sayılır müşterisinin hatırını kırmamak adına, kardeşiyle Fadik kıza, ben lavaboya kadar gideyim “diyerek, yerinden kalkıp lavaboya doğru gider.

Suna hanımı takip eden adam'da kalkıp, her ikisi de lavabo yerine dışarıya çıkmışlardı.

Suna hanım, adama bir arzun, bir isteğin mi var “demeden, adam'da Suna hanımın konuşmasına fırsat vermeden, bu güzeli nereden buldun?

Bunu getirip yatağıma atarsan, ne istersen iste benden, hatı sana istediğin kadar para'da veririm “diyor, bir eliyle de Suna hanım'ın çenesinden tutarak, eğer ki bu güzeli bana getirmezsən, ben onu senden almasını da bilirim “diyerek, tehdit edercesine tavırlar sergiliyordu.

Nihayet, çenesini bıraktıktan sonra, yanağını da okşayarak “tamam mı Suna hanım.

Sen yeter ki o güzeli bana getir “dediğinde, Suna hanım'da hatırı sayılır müşterisine, ben o bayanı sana getiremem, çünkü o bayan benim kardeşimin nişanlısıdır.

Senin zoraki istediğin o daha evlenmedi bile, o daha bakire “diye, direktmeye çalıştığında, adam'da Suna hanıma, bakire olduğun daha iyi değil mi yani?

O zaman o güzelin fiyatı kat be kat artar, sen bu işin ustasısın, sen daha iyi bilirsin bu işleri.

Sana son kez söylüyorum, o güzeli yarın bir gün alıp getir yanıma “tamam mı “diyerek, salıvermişti. Suna hanım lavaboya gidiyorum diyerek, gidip te geri gelmesi tam yarım saat sürmüştü.

Bekir ‘de ablasına geciktiğin için, bir şey mi oldu “diye, korkmaya başlamıştık ama çok şükür işte geldin “diyordu.

Suna hanım’da tanıdık bir arkadaşla karşılaşıncı, iki satır sohbet eyledik “diye, soruyu savuşturmuştu.

Suna hanım’ın müşterisi olan kişi kendi hesabını ödedikten sonra, Suna hanımlarında hesabını ödemişti.

Suna hanım yaptığı işin erbabı olduğu için, biraz evvel ki olan konuşmaları hiç umursamamıştı ama müşterisinin Fadik kızı istemesinin ardından, kıza daha bir sempatiyle yaklaşmaya başlamıştı.

Suna hanım kendini pazarladığı için, Fadik kızın kardeşinin nişanlısı olduğunu bir kenara bırak, kendinin kız kardeşi bile olsa, hiç umurunda değildi.

Yani, herkesi pazarlama ahlakına sahipti, paranın pulunda ötesinde bu iş o’na bir alışkanlık olmuş, sanki bu işi meslek edinmişti.

Suna hanımlar masadan kalkmadan önce hesabı isterler ama aldıkları cevap, sizin hesabınız ödendi “derler.

Suna hanım, eski müşterisinin hesabı ödediğini anlamıştı.

Bekir ise Bulgaristan’dan getirdiği parayı pulu, Bursa’dayken har vurup harman savurmuş, İstanbul’a geldiklerinde parasız pulsuz geldiğini anlayan ablası, Bekir’e her gün harçlık vererek, hiç parasız koymuyor, parayı kazanmadan harcayan Bekir ise, bir kere dahi olsa ablasına, bu paranın nasıl kazanıldığını, bu kadar çok paraların nereden geldiğini hiç sormuyordu.

Suna hanım akşama doğru evden çıkıp, ertesi sabaha “anca, eve geliyordu.

Fadik kız ise Suna hanım’ın yaşlı bir bayana bakıcılık yaptığını biliyor, hatta çok çalıştığı için, o’na acıyordu.

Bir keresinde, ablacığım bir gün bende senin ile gelip te sana biraz olsun yardımcı olayım “demişti.

Suna hanım, Fadik kızdan, bir gün bende senin ile gelip te sana yardımcı olayım “sözünü duyunca, hemen aklına eski müşte-

risi gelerek, şeytani bir gülüşle, olur, niye olmasın ki, bir gün senin ile beraber gideriz “ demişti.

Yine akşam olmuş, Suna hanım işe gidiyorum “diye, evden çıkmış, beş yıldızlı bir otelin misafir salonuna girdiğinde, kendini kendinden daha yaşlı bir bey karşılayarak otelin bar bölümüne götürmüştü.

Adamın yağlı bir müşteri olduğu belliydi ki, bar bölümüne geçtiklerinde kendilerine ayrılmış masaları her şeyiyle hazır bekliyordu.

Her ikisi de yerlerine oturmuş yemeklerini yerken, arada birde rakı kadehlerini şerefe diye kaldırıyorlardı.

Yemeklerini yedikten sonra, sanatçı bayanın okuduğu hareketli müzik eşliğinde, herkes gibi, kendileri de dansa kalkmışlar, sahnenin loş ışıkları altında dans ederlerken zaman, zaman’da vücutları birbirine temas ettiğinde, o temastan haz ve keyif alarak gecenin tadını çıkarmaya çalışıyorlardı.

Aslında, işin özüne bakarsan adamın aklındaki, Suna hanımı yatağıma bir atabilsem “düşüncesi vardı.

Suna hanım ın ise aklındaki, şu kart zamparadan yüklüce para koparabilsem “düşüncesi vardı.

Yani, her iki tarafta kendi emelleri doğrultusunda şeytani düşünceler içindelerdi.

Gecenin bir vaktinden sonra, aşklarını yaşayacakları odalarına çekilerek, sabaha kadar aynı yatakta kalırlar, sabahın ilk ışıklarında Suna hanım yatağından kalkıp duşunu aldıktan sonra, çıplak bir vaziyette adamın karşısına geçerek hem kilotunu hem de sütyenini giyiniyordu.

Adam’da cüzdanını açıp bir demet parayı uzatarak, sana çok teşekkür ederim, bana en güzel gecelerden birini yaşattın.

Seni her zaman beklerim “diye, iltifat ederken, Suna hanım’da sen elini cebine atarak hep böyle bonkör davrandıkça, ben de sana her istediğinde koşarak gelirim, hem de kaf dağının ardında olsan bile, yine gelirim.

Hatta biraz daha bonkör davranırsanız, size, hiç kimsenin koynuna girmemiş, hiç kimsenin eli değmemiş taze piliçler bile getiririm “deyip, parayı alarak cüzdanına koymuştu.

Daha sonra, adama doğru eğilip dudağından öpüp, hadi şekerim Allahaismarladık “diyerek, odadan çıkıp gitmişti.

Suna hanım erkekleri mutlu eylemek adına kendi bedenini, canını, etini pazarlayıp sattığını ve bu işin ne kadar kötü, ne kadar ahlak dışı olduğunu biliyor, bildiği kadar’da “boş ver, bu işler böyle gelmiş böyle gider “diyerek, umursamıyordu.

Oteldeki yağlı müşterisinin tahsis ettiği taksitle evine kadar gelmiş, taksiden inip

Evine doğru giderken, sanki savaştan çıkmış kahramanlara benziyordu.

Eve girdiğinde, Bekir ile Fadik kızın kahvaltı yaptıklarını görünce, kendiside oturup onlarla birlikte kahvaltı yaparken, orta yere söylenerek, bakımını yaptığım yaşlı kadın olduğu için, zaman, zaman yoruluyorum.

Ayrıyeten Fadik kıza, eğer sende benim ile gelmek istersen, uygun bir zamanda sende götürüyüm “ne dersin? Diye sorduğunda, Fadik kız’da “olur abla, müsait bir günde beraber gideriz ”diyordu.

Onlar konuşurken araya Bekir girerek, abla, evde kahvaltılık olsun, et olsun azaldı.

Biraz bir şeyler mi alsak “diye söylediğinde, Suna hanım çantasından cüzdanını çıkarıp bir miktar para vererek, markete gitte eve ney lazımsa al “demişti ama Bekir ile Fadik kızın gözleri de cüzdandaki paraların çokluğuna ilişmiş,

Bekir daha fazla dayanamayarak, abla bu kadar çok parayı nasıl kazanıyorsun “diye sorduğunda, Suna hanım ne yapsın yani, canımı, etimi mi satıyorum “desin yani.

İlk aklına gelen bu sözleri yutkunararak, bak kardeşim paranın nasıl kazanıldığı önemli değil, önemli olan şey bu eve bir ekmeğin girmesidir.

Sen biraz evvel bana, ablacığım buzdolabında ne kahvaltılık kalmış nede et kalmış “diyordun, bende sana para verip, markete gitte evin eksiğini noksanını al “dedim, değil mi?

İşte önemli olan şey o parayı verip, evin eksiğini noksanını gidermektir.

Peki, babamız ne yaptı bize, kocaman bir hiç!

O ölüp gidince ben bir tarafta, sen bir tarafta yıllarca ayrı kaldık.

Yıllar sonra, bak daha yeni buluştuk ama şimdiye kadar her ikimizin başından neler, neler gelip geçti.

Daha da neler gelip geçecek, şu cüzdanımda gördüğünüz paraları kimse bana babasının hayrına vermiyor.

Gördüğünüz bu ev benim adıma.

Ben bu evi alırken, ev için verdiğim o paraları, kimse bana hayrına vermedi.

Ben bu paraları kazanmak için, canla başla çalışıyorum ve bir bedel ödüyorum “diye kardeşine, çektiği acılarla birlikte o paralar için, bir bedel ödediğini ifade ediyordu.

Bekir’de Fadik kız’da öğretmenini dinleyen talebeler gibi, sessiz, sedasız, mazlum bir şekilde, put kesilmişlerdi.

Suna hanım kardeşine iş bulup çalışmasını sağlayarak, Fadik kızla baş başa kalmak istiyordu, en azından niyeti öyleydi.

Nihayet, öyle’de yapmış, yağlı bir müşterisinin iş yerinde kardeşine iş bularak çalışmasını sağlamıştı.

Suna hanım ile aynı mesleği yapan arkadaşının biri, bir ev kiralamış zaman, zaman Suna hanım veya aynı yolun yolcusu olan diğer hanımlar yağlı bir müşteri buldukları zaman, karı kocaymış gibi bir görüntü vererek o kadın’ın evine misafir gibi gidip işlerini görüyorlardı.

O evin ise, gece gündüz misafirleri hiç eksik olmuyordu.

Çünkü randevuevi gibi, çalışan bir evdi.

Tabi, bu arada ev sahibesi de, evine gelen misafirlerinin verdiği paradan kendi hakkına düşen parasını alıyordu.

Alması da lazım'dı, çünkü o eve gelen misafirlerin haddi hesabı bellisizdi, her zaman okkalı, hatta köpüklü bir kahve pişerdi.

Kahvenin pişmesinden hariç, bu evin suyu sabunu vardı, cereyanı vardı, tüpü vardı, kahvesi vardı, yani var oğlu vardı? Elbette ki hakkına düşen payını alacaktı.

Suna hanım, Fadik kızı bu camia'ya sokup ta, o işlere, yani fuhuş'a alıştırmaları için, önce o arkadaşının evinde çay kahve yaparak, orada olan işleri de göre, göre fuhuş yapmayı hem benimser hem de alışır "diye, bu düşüncesini o arkadaşısıyla paylaşarak, anlaşmışlardı.

Bir gün, Suna hanım Fadik kıza, benim falcı bir arkadaşım var, onun evine fal baktırmak için, bir sürü insanlar gelip gidiyor, o arkadaşın evinde kahve ile çay pişirip dağıtacak bir bayan elemana ihtiyacı var, seni oraya götürsem çalışırmısın "diye sorduğunda,?

Yüreği temiz ve saf olan Fadik kız'da, tabi abla niye çalışmayayım, yeter ki iyi bir iş olsun.

Tabi ki çalışırım "der demez, Suna hanım'da Fadik kızın çalışmak istediğini duyunca, hemen bir keyif ile "dur kız, dur" o zaman o bayana bir telefon açayım'da çalışacağını söyleyeyim "deyi, telefon açar, selam kelamdan sonra, yarın senin eve bizim Fadik kızı getireceğim, sadece senin kahve ile çay işine baksın hem de fincanı tabağı yıkasın "olur mu canım!!!

Ancak, kıza fazla iş gösterip te, işe başlamadan gözünü korkutmayın "diye tembihle ediyordu.

Karşı taraftan ise, yok, yok o'na fazla iş gösterip de hemen gözünü korkutmayız.

Senin hatırın var bizim yanımızda "diye sesin geldiğini Fadik kız'da can kulağıyla dinliyordu.

Bu konuşmalar sona erdikten sonra, Suna hanım Fadik kıza dönerek, hadi kız gözün aydın, gözün.

Bütün konuşmaları sende duydun.

Yarın, seni alıp oraya götürünce, işe başlarsın.

Fal baktırmaya gelen misafirlere kahvelerini yapar götürüp ikram edersin.

Anladın mı kahveci güzeli “diyerek Fadik kızın yanağını okşuyordu.

Fadik kız’da çalışacağı için, seviniyor ama çalışacağı yerin nasıl bir yer olduğunu bilmediği için, biraz’da tedirginleşmişti.

Bekir akşam eve geldiğinde, bir güler yüzle karşılayan Fadik kız, o’nun da rızasını almak istiyordu ama Bekir Fadik kızın çalışacağını umursamayıp, işe başladığında kaç lira maaş alacağını derdine düşmüştü.

Suna hanım o günü akşam işe gidiyorum “deyip, çıkıp gitmiş, akşamdan sabaha kadar çeşitli eğlence mekanlarında hem eğlenmiş hem de başkalarının gönlünü hoşnut edip eğlendirmiş olarak yorgun argın eve dönmüştü.

Fadik kızla kahvaltıyı yaptıktan sonra, her ikisi de birlikte çıkıp fal bakma evi “diyerek, randevuevi’ne gitmişlerdi.

Suna hanım evin sahibine, canancığım size kahve pişirmek için, getirdiğim bu hanım bizim gelinimiz Fadik kız.

Artık bundan sonra, Fadik kızımızın eti senin kemiği bizim.

Senden ricam odur ki, Fadik kızımıza her işi gösterip hemen yormayın, hemen yorup işten soğutmayın “diyordu ama ne söylerse söylesin, hepsi numaraydı.

Kahve pişirme bahanesiyle Fadik kızını randevuevi’ne düşürmüşlerdi.

Suna hanım Fadik kızını orada bıraktıktan sonra, çıkıp gitmişti.

Canan hanım’ın evinde müşteri bekleyen üç tane’de bayan misafiri vardı.

Canan hanım ile diğer bayanlar Fadik kızını görünce, o’nun boyundan, bosundan, güzelliğinden olacak ki, sanki küçük dillerini yutmuşlardı.

Bir müddet şaşkın bakışlarından sonra, tecrübeli olduklarından dolayı hemen kendilerini toparlamış, o’nun neler yaptığını, gelmişini, geçmişini, yedi sülalesini bir çırpıda sorup öğrenmişlerdi.

Ayrıyeten, eskiden kendi başlarından geçen bazı komik olayları ballandıra, ballandıra anlatarak arsızca gülmeleri, Fadik kızın tuhafına gittiği gibi, o bayanlar, bizler ev hanımıyız ama eşlerimiz çalışmadığı için, onların yerine bizler çalışıyoruz “demelerine bir anlam veremiyordu.

Fadik kız kendi kendine, bunlar çalışsalar, neden bir mağaza’da ya da bir fabrika’da değiller de buradalar?

Neden burada leylekler gibi lak, lak ederek günlerini geçiriyorlar “diye düşünürken, evin zili çalmıştı!

Canan hanım, Fadik kızını mutfağa gönderip, kendisi’de gidip kapıyı açarak, Ooo hoş geldiniz, sefalar getirdiniz, şöyle içeriye buyurun efendim “diyerek gelen misafiri canı gönülden karşılaması, gelen misafirin ise bayan değil de erkek olması, Fadik kızın tuhafına gittiği gibi, kendi kendine, demek ki buraya erkeklerde fal baktırmaya geliyorlar “diye düşünüyordu.

Eve gelen misafir odaya girdiğinde, odada ki bayanlar o beyle sanki kırk yıllık arkadaşarmış gibi, çok samimi, hatta gelişi güzel argo kelimeleri bile, rahatlıkla konuştuklarını duyduğunda çok şaşırılmış olacak ki, böyle açık saçık konuşmaları karı kocalar bile kendi aralarında konuşmazlar.

Bunlar nasıl bir ahlaksız insanlar ki böyle konuşabiliyorlar, hatta bu kadınların kocaları neden bu yabancı erkeklerle böyle bir arada olmalarına müsaade ediyorlar “diye şaşkın bir vaziyette düşünürken, içerden Canan hanım’ın Fadik kız bize okkalı bir kahve yap ta getir kızım “diye seslendiğini duymuştu.

Fadik kız da hemen iki dakika da kahveleri yapmış, içeriye götürüp misafire ikram ederken, fadik kızını gören adamın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Aman ya rabbim, bu ne fizik, bu ne güzellik, bu ne endam, bu ne boy pos “diyerek bir eli tepsideki fincanda olduğu gibi, ağzı da bir karış açılmış vaziyette, hem de bir şaşkınlık içinde gözlerini, Fadik kızın gözlerine dikmiş pel, pel bakarken, bundan rahatsız olan Fadik kız.

Beyefendi, beyefendi kahvenizi alırmısınız lütfen“deyince, misafir beyefendide hemen kendine gelerek kahvesini aldıktan sonra, canan hanıma dönüp, güzellerden anlayan Canan hanım, bu dünya güzelini buraya yeni mi getirdiniz?

Hay maşallah ”hay, bu ne boy pos, bu ne endam, bu ne güzellik “diye övgüler yağdırarak soruyordu.

Canan hanım’da “evet, Fadik kız buraya çay kahve yapmak için geldi.

İnşallah, yakın bir zaman’da diğer işleri de öğrenir, öğrenirde şurada hep birlikte çalışarak hem paramızı kazanırız hem de gül gibi geçinir gideriz “diyordu.

Fadik kız mutfaktayken bu konuşmaların hepsini duymuştu ama, kendi kendine, bunlar, çalışıyoruz “diyorlar ama, hep yalan söylüyorlar.

Halbuysa, şurada bir araya toplanmış akşama kadar kahve içip lak, lak ediyorlar “diye söyleniyordu.

Eve gelen adam ile kadınlardan biri, birbirlerine aşk sözcükleriyle hitap ederek, sarmaş dolaş bir vaziyette başka bir odaya girmişlerdi.

Orada bir saat kadar birlikte kaldıktan sonra, çıktıklarında, adam, hadi Allahısmarladık diyerek çekip gitmişti.

Kadın ise, diğer kadınların olduğu odaya girerken, Fadik kıza “sende gel “diye seslenmişti.

Fadik kız’da, kahveleri dağıtırken acaba bir hata mı yaptım “diye o korkuyla birlikte yanlarına vardığında, adam ile birlikte olan bayan.

Cüzdanından çıkardığı paradan bir kısmını Canan hanıma uzatarak, buyur abla bu senin hakkın “deyip daha sonra’da, Fadik kıza biraz para uzatarak, al bu da senin kahve pişirme hakkın ”diye veriyordu.

Geriye kalan şu paradan bir kısmı da bizim salağın içki ve kumar parası “diyerek, ayırt edip, böylece cüzdanından çıkardığı paraları paylaşmış olup, arta kalan paraları da cüzdanına geri

koyarak, tekrar Fadik kıza döner, bak kızım, bir zamanlar bende senin gibi buraya çay kahve pişirmeye gelmişim ama Canan ablamın sayesinde bu işin inceliklerini öğrendim.

Bu işin püf noktasını öğrenince işte böyle para kazanmaya başladım.

Sana tavsiyem şudur ki, hep kahve pişirmekle kalma.

Bu işin inceliklerini sende öğren, yani üzerindeki utangaçlığı kaldır at, biraz' da yırtık ol, yırtık ol ki sende bol, bol para kazanasın, bol bol'da harcayasın.

İşte gördün beni, o adam ile bir saat birlikte olduktan sonra, bir avuç parasını aldım “diye, elini de şaplak gibi edip, önünü şaplaklayarak, hani bir şey mi oldu buna? Gene yerinde duruyor.

Yarın öldük mü içine toprak dolacak kızım, toprak.

Hiç bari bu yaşasın, bu yaşasın da, bunun hayrına da ben yaşayayım “diye hayatın getirdiği zorlukları yenmesi için, kendi canını, etini satarak yaşamaya çalıştığını ifade ediyordu.

Çoğunun içinde böylesi arz ve istek var olduğundan dolayı, kendileri isteyerek, fuhuş batağına giriyorlar, kimileride fakir fukara olduğu için, bu işin erbabları tarafından çeşitli vaatlerle kandırılarak bu yola, yani randevu evine düşürülüyorlar. Düşürüldükten sonra, ömrü billah oradan kurtulamaz hale geliyorlar.

Fadik kıza, nasihat ile birlikte yol gösteren bayan daha sonra, eğer ki sende istersen bizler gibi para kazanır, paraya da para demezsin “dediğinde, Fadik kız'da, ben sizlerin yaptığı gibi yapmam.

Beni buraya kahve pişirmem için, Suna ablam getirdi.

Sizin bana bu dediklerinizi Suna ablama teker, teker söylerim “diye tehdit edercesine onlara karşı çıkış yapınca, yine o bayan.

Fadik kıza, kızım senin Suna ablanın cüzdanı parayla dolu “parayla, sen o paraları fabrikada çalışarak mı kazanıyor sanıyorsun.

Bizim müşterilerimiz, demin gelen adam gibi züğürt tayfası ama senin Suna ablanın müşterileri hep kelli felli adamlar.

Her gün bir otelin odasında gününü gün ederek tomar, tomar para kazanıyor “diye, Suna hanım’ında yaptığı hayat kadınlığını / fuhuş’u açıklayarak, yapılan bütün kirli işleri hilesiz hilafsız ortaya dökmüştü.

Sözde, Fadik kız kahve pişirmek için, çalışmaya gelmişti ama daha ilk günden herkesin yaptığı pislği öğrenmiş, yetmez gibi, Kendisini de fuhuş bataklığına sürüklemek istiyorlardı.

O kadından duyduklarına oldukça şaşırılmış, kendinin o an nerede olduğunu ve nasıl bir bataklığa sürüklendiğinin farkına varmıştı.

Fadik kız ağlamakla birlikte, biraz evvel ki aldığı parayı cebinden çıkarıp yüzlerine doğru atarak, alın şu kirli paranızı, paranıza da lanet olsun, size de lanet olsun “deyip oradan kaçarcasına çıkıp gitmişti.

Eve doğru giderken, kırgın ve kızgınlığından olacak ki, demek Suna hanım’da orospuymuş, oysa ben o’nu ne kadar çok sevmiştim ama bir daha o’nu asla sevmeyeceğim.

Bu gün Bekir ile konuşup, bir an önce bu evden taşınmamız gerek “diye, bir aceleyle gittiği için, hemen eve varmıştı.

Fadik kızı karşısında gören Suna hanım, A,a sen niye böyle çarçabuk geldin.

“Hayırdır, hem de senin yüzün gözün kıpkırmızı olmuş, yoksa sana bir şeyler mi söylediler, yoksa ağladın mı? “diye, Fadik kıza acımışcasına soruyordu.

Fadik kız’da Suna hanım’a o evdeki bütün kadınlar başka erkeklerle birlikte yatararak orospuluk yapıyorlar.

Hatta senin için bile, Suna hanım o paraları nereden alıyor sanıyorsun?

O’da bizim gibi başka erkeklerle birlikte olarak orospuluk yapıyor.

Suna hanım ile bizim aramızdaki tek farkımız, bizle ev orospuyuz, Suna hanım’da otel orospusu ama, sonuçta hepimizde orospuyuz yani “dediler.

Suna hanım'a, daha ilk günden başından geçen olayları anlatmakla kalmayıp, artık bu evde daha fazla kalamayız "diyordu.

Fadik kızın evden gideceğini anlayan Suna hanım, sert çıkışlar yaparak "evet kızım, ben bir orospuyum, hem de beynelmilel orospuyum.

Kimsenin yiyemediği yemekleri siz bu evde yiyorsunuz, bu değirmen çarkının nasıl döndüğünün farkında değilsiniz galiba?

Bak kızım, benim yaptığım bu işlerden kardeşime söz edersen var ya, seni iki çakalın eline veririm.

Ondan sonra, seni ne baban bulabilir nede kardeşim.

Gör hangi memleketin genelevinde çalışıyor olursun "diye, gözünü korkutmaya çalışıyordu.

Fadik kız'da Suna hanım'ın sert çıkışından öyle korkmuştu ki, hemen elini ağzına götürüp fermuarı kapatır gibi, (aha) deyip, ardından, ama biz bu evde daha fazla duramayız, hemen başka eve gideceğiz "diyordu.

Sonuç itibariyle, Suna hanım, ev tutmaları ve mobilya almaları için, kardeşine bir miktar para vererek, her şey tatlıya bağlanmış gibi gözükse de, madalyonun diğer yüzü öyle değildi.

Ancak, birkaç gün içinde sessiz sedasız Fadik kız ile Bekir başka bir eve taşınmışlardı.

Aradan birkaç ay geçince gördüler ki Bekir'in aldığı maaş evin giderlerine yetmiyordu.

Daha bir rahat içinde yaşamak için, Fadik kızın da çalışması gerekmektedir.

Bursa'da, konfeksiyonda çalıştığından dolayı, iş tecrübesi olduğu için, çarçabuk bir iş bulmuş, çalışmaya başlamıştı.

Fadik kız çeşitli elbise modellerinden tutunda, kumaş biçiminden, dikişine kadar, hatta dikiş makinalarının tamiratına kadar her işten anladığından olacak ki, tez zamanda usta işçilerden birisi olmuştu.

Hal böyle olunca, yemek saatinde, yemekhaneye giden işçiler Fadik kızını hiç yalnız bırakmıyor, kimileri çay kahve getirerek ikram ederken, kimileride sigara tutuyordu.

Her ne kadar ben sigara kullanmıyorum dese de, bir türlü kurtulamadığından olacak ki, hatır için, adam bir iki sigaradan bir şey olmaz “diye sigarasını yakıp tütüre, tütüre, zamanla tam bir sigara tiryakisi olmuştu.

Fadik kızın oturduğu apartmanın her katı iki daireden oluşuyordu.

Karşı komşusuyla birkaç gün içinde tanışmış, sıkı fıkı birer arkadaş olmuşlardı.

Her Pazar günleri mutlaka bir araya gelip çay kahve içerler, bazen birlikte yemek yapar yerlerdi.

Hatta karşı komşusu çok akıllı ve kurnaz bir hanım olduğu için, Fadik kızını sinemaya alıştırmış, birkaç kere normal Türk filmlerine götürdükten sonra, arada birde açık saçık filmlere götürmüştü.

Fadik kız bu açık saçık filmleri seyretmek istemese de, zamanla alışarak her hafta gitmeye başlar!

İstanbul nice devletlerin hem nüfusu hem de toprak büyüklüğü kadar büyükçe, koca bir İstanbul’dur.

Aklını çalıştıranların ihya olmaları an meselesi olduğu gibi, kendine sahip olmayanları da bir hamlede yutacak kadar pervasız İstanbul’dur.

Şükran hanım, her ne kadar tatlı dilli, güler yüzlü, iyilik seven gözükse de, kemiğine kadar işlemiş olan gayrı meşru işlerinden hiç vazgeçmiyordu.

Haftada bir kerede olsa Fadik kız’la bir araya gelerek çay kahve içerlerken birbirlerine sigarada ikram ediyorlardı.

Şükran hanım’ın ikram ettiği sigarasını tütüren Fadik kız, daha bir keyifli, daha bir neşeli oluyordu.

Bazen de, kız Şükran ben senin sigaradan içtiğim zaman, sanki göklerde uçuyor, çok mutlu oluyorum “diyordu.

Şükran hanım ise kalbinden, bu iş tamam kızım, gayrı tamamen seni buna alıştırdım.

Yarın öbür günde diğerlerine alıştıırırım “diye, şeytani emellerini sıraya koymuş olarak sinsice gülüyordu.

Fadik kız ise mutlu olarak bulutların üzerinde uçması için, hemen, hemen her gün akşam, ya kendisi Şükran hanımlara kahve içmeye gidiyor ya da Şükran hanımı kahve içmeye çağırıyordu.

Böylece, her kahve içtiklerinde, sigaralarını da tütürerek daha rahat oldukları gibi, her türlü açık saçık konuşmaları yapmaktan kaçınmıyorlardı.

Zaten, Şükran hanım'ın gayesi bu yöndeydi ve böylelikle Fadik kızını esrar içmeye alıştıırmişti.

Fadik kız, yine bir keresinde, kız Şükran senin sigaranı içtiğim zaman bütün derdimi tasamı unutup, çok mutlu oluyorum.

Bu sigaranın sırrı, kerameti neyde, ben böyle mutlu oluyorum? “diye sorunca, Şükran hanım'da, bu sigara çok özel bir sigaradır.

Bu sigaranın içinde depresyon ilacı varda, sen o yüzden derdini tasamı unutup, mutlu oluyorsun.

Eğer ki istemezsen daha içmeyiverirsin “dediğinde, Fadik kız'da yok, yok, hele ver bir sigarada neşemizi bulalım “diyerek, yaktığı sigarasını bir keyif ile tütürüyordu.

Şükran hanım'ın, aklından geçirdiği şeytani düşüncelerini açmasının tam'da zamanı gelmişti.

Kahvelerini yudumlayıp, sigaralarını bir keyif ile tütürürlerken, Şükran hanım Fadik kıza, günlük kaç saat çalıştığını, ayda kaç para eline geçtiğini tek, tek soruyordu.

Fadik kız'da, günlük on iki saat çalıştıklarını, maaşını ise asgari ücretten aldığını, işçileri çok çalıştırdıklarını ve çok yorulduklarını, işverenlerin vicdansız, merhametsiz ve emek hırsızları olduklarını hüznlenerek acılar içinde anlatıyordu.

Şükran hanım'da konuşmanın tam'da sırası “deyip, Fadik kıza, kız Fadik sen bir ay çalışıyorsun, hem de canın çıkarcasına çalışıyorsun ama, eline geçen para, ya üç kuruş ya da beş kuruş.

Bu parayla hiçbir eksikliğini noksanını alamazsın, elinizde üç beş kuruş kalıp ta, ayda bir kereye mahsus kocanla birlikte bir lokantaya giderek yemek dahi yiyemezsiniz “değimli? “diyerek, sordukları sorusunu onaylatmaya çalışınca, Fadik kız’da, evet Şükrançığım, evet, çok doğru söylüyorsun ama elimden ne gelir ki “diye yanıtlıyordu.

Şükran hanım çok kurnaz bir hanım olduğu için, Fadik kızını tam köşeye sıkıştırmış, kaçıp göçecek bir yer bırakmamıştı.

Fadik kıza, kız Fadik, ben bu gün iki saatliğine bir işe gittim, ne kadar para aldığımı biliyormusun “diye, iki saatlik kazancını sorunca, Fadik kız’da “yoo, nerden bileyim “diyordu.

Şükran hanım, kaç lira aldığını açıklamak için, “dur o zaman ben san söyleyeyim,

Benim bu gün ki iki saatlik kazancım, senin bir aylık kazancına tekabül ediyor “tekabül.

Kız Fadik bak sana bir şey diyeyim!

Sen gençsin, güzelsin, iş yerlerinde onun bunun ağzının kokusunu koklayacağına, bırak bu fabrika işçiliğini, gel takıl bana, hafta’da bir, ayda dört kere işe çıktın mı, fabrikadan alacağın maaşın dört katını alırsın vallahi, aha sana da yeminle söylüyorum “dedikten sonra, Fadik kıza bir sigara daha vererek kafasını hoş etmeye çalışıyordu.

Fadik kız sigarasını tütürürken, Şükran’ın ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı.

Ancak, sigaranın verdiği keyif ile bulutlarda uçan Fadik kız Şükran hanıma, kız Şükran bir zamanlar senin bana “yap “dediğin bu işi bir kere daha teklif etmişlerdi.

Ancak, ben kabul etmeyip, ret etmiştim.

Bazen, o teklifi bana yapanları görüyorum, görüyorum ki kraliçeler gibi yaşıyorlar.

Ben ise hala fabrika köşelerinde üç, beş kuruşa talim ederek sürünüyorum.

Kör şeytan, kız Fadik sende o işi yap ta varlık içinde yaşa “diyor, diye konuştuğunu fırsat bilen Şükran hanım, kız Fadik eğer ki istersen yarın seni ballı bir müşteriye götürürüm.

İki saat kadar o adamla beraber olduktan sonra, bir maaş tutarında paranı alır, hayatını yaşarsın “dediğinde, esrar içmekten kafası bulut gibi olan Fadik kız, bilmem ki, he ”mi diyeyim, yok “mu diyeyim “diye mırıldanınca!

Şükran hanım’da, kızım hepsi iki saatliğine bir adamla beraber olacaksın.

Hiç mi kocanla beraber olmadın?

O anı, farz etki kocanla iki saat eğleştin.

İki saat sonra, bir maaş tutarında paranı koyarsın cebine, ondan sonra’da çıkarsın çarşıya, üstüne başına şöyle şık giyeceklerden, yani güzelliğini ortaya çıkaracak giyeceklerden alırsın “dediğinde, Fadik kızı tam’da galeyana getirmişti.

Galeyana gelen Fadik kız Şükran hanıma, “tamam Şükrancığım, yarın birlikte gidelim.

O işi başarabilirmiyim, yoksa yüzüme gözüme mi sürerim, onu da bilemiyorum ama birlikte gidelim “diyordu.

Şükran hanım, duyduklarına sevinerek başarırısın, başarırısın, ne korkuyorsun kız!

Vereceğin bir parça et, vereceğin etini o herif alıp ta yemeyecek ya!

Malın, mülkün, etin, budun gene sende kalacak.

Bu işi yaparken ne kork, nede utan.

Zaten, bir kere bu işe başladın mı, yapa, yapa bir gün bakarsın ki bu işin ustası olmuşsun.

Hatta benden daha usta olursun “diye şaka yapıyordun.

Sonuç itibariyle, yarın ki güne ilk defa işe çıkmaları için “anlaşmışlardı.

Bu durumu fırsat bilen Şükran hanım, hemen telefona sarılıp müşterilerinden birini arayarak, belli bir saatte otelin birinde buluşmaları için, randevuyu bile almıştı.

Ertesi günü işten eve gelen Fadik kız, duşunu aldıktan sonra, Bekir ile birlikte televizyon seyredelerken, Şükran hanım çat kapı gelerek, çarşıda alış veriş yapması için, Fadik kız ile birlikte çarşıya gitmek istediğini söyleyerek Bekir'den izin istiyordu.

Bekir'inde canı Fadik kızın elindeydi. Fadik kız Bekir in yüzüne tatlı bir tebessümle bakınca, Bekir in her tarafı gevşeyerek tamam

Fadik kız tamam. Gidebilirsiniz. “deyip – Şükran hanım’ada fazla geç kalmayın. “olur’ mu, diye tembihliyordu.

Şükran hanım da, yok, yok geç kalmayız, bir iki saate kadar geri döneriz. “diyerek, Fadik kızın ilk işi için yola çıkmışlardı. Şükran hanım da ilk işi için, çıktığında, kendisinin çok korktuğunu bildiği için,

Fadik kıza cesaret vermek maksadıyla hiç korkma, dirayetli ol. “diyordu ama gel gelelim Fadik kız Şükran hanımın dediği gibi dirayetli değil, kalbide gümbür, gümbür atıyordu.

Bu konuları konuşa, konuşa eski bir otele gelip girmişlerdi. Şükran hanım otel çalışanlarını tanıdığı için, orda ki birine Filanca bey buraya geldi mi? “diye sorunca, aldığı cevap, o bey beş numaralı odaya çıktı. “demişlerdi. Her iki bayanda merdivenlerden yukarıya çıkarlarken Fadik kızın bacakları tır, tır titriyordu. Beş numaralı odanın kapısının önüne gelerek kapıyı dövdükten sonra, her iki bayanda içeriye girmişlerdi. Şükran hanım kendilerini bekleyen müşterisine selam verdikten sonra, Size bahsettiğim bayan işte bu bayan. Bu bayanın bu işte ilk işi olduğu için, biraz ürkek davranabilir. Artık onu da sen hoş karşılarsın. Bende şurada bir iki duble bir şeyler içeyim bari, hadi size kolay gelsin. “deyip odadan çıkmıştı. Daha aradan beş dakika geçmeden, adam kükreresine kız Şükran, Şükran. “diye bas, bas bağıriyordu.

Adamın bağırmasına, Şükran hanım koşarak odaya girdiğinde adamı don köynek, Fadik kızını da bir köşeye oturmuş elleriyle yüzünü gözünü kapatarak ağlar vaziyette bulmuştu. Adam kükreresine Şükran hanıma, bana bir daha benim şeyimden korka-

cak böyle orospuları getirme. “diye bağırıp çağırırken, bir taraftan da Fadik kızın kolundan tutup savururcasına, defol git buradan.” diyordu. Şükran hanımda bir şaşkınlık içinde, bir dahaki sefere böyle olmaz efendim. “diyerek Fadik kızla birlikte odadan çıkmışlardı. Fadik kız başına gelen bu felaketten dolayı hem ağlıyor hem de eve gitmeye utanıyordu. Şükran hanım Fadik kızın o anki ruh halini anladığı için, o’nu alıp bir çay bahçesine götürmüştü. Her ikisi de bir müddet sessiz sedasız kaldıktan sonra, Şükran hanım Fadik kıza içerde ne oldu da o adam öküz gibi böğürüyordu? “diye üst üste sorduğunda, cevap vermek zorunda kalan Fadik kız, hiç tanımadığım biri karşımda çırılçıplak soyununca, korktum. Korktuğum için hemen bir köşeye pırsıp ağlamaya başladım. Ben ağlamaya başlayınca, adamda benim o halime sinirlenip bağırmaya başladı. Zaten ondan sonrasını da sen biliyorsun. “diyordu. O arada çayları da gelmişti. Şükran hanım Fadik kızı konuşturdukça, o’da rahatlıyordu. Çaylarını yudumlarırken Fadik kız Şükran hanıma kız Şükrancım bu ülkeyi düşmanların istilasından kurtarmak için, Atatürk’ün önderliğinde istiklal mücadelesini başlatmışlardı. O zamanlar yaşlısı genci, kadını erkeği, herkes istiklal mücadelesine katkıda bulunmuşlardı. Yine o zamanlar istiklal savaşında çok gelinler kocasız kaldığı gibi, çok anaların babaların da gözleri yaşlı kalmıştı. Yani bu vatan için, çok insanlarımız gazi olduğu gibi, çok insanlarımızda şehitlik mertebesine ulaşmıştı. Sonuç itibariyle her hangi bir törenlerimizde okuduğumuz İstiklal Marşımız Merhum M. Akif Ersoy tarafından yazılarak T.B.M.M tarafından kabul görmüş olmakla birlikte, odur budur ya bir törende yada Bayrağımız göndere çekilirken İstiklal Marşımız okunur. “diyerek aslında Şükran hanıma bir ders vermek istiyordu. Saatine baktıktan sonra, eve gitmemize daha zaman var. “deyip Şükran hanımın gözlerinin içine bakarak, Şükran hanımcım, İstiklal savaşında mücadele vermiş kahraman Türk kadınlarının ve erkeklerinin torunları olarak, bu gayrı meşru olan hayat kadınlığı bizlere hiç mi hiç reva değil. Tekrar saatine bakarak, eve gitmeye

daha zamanımız var. “deyip, sözlerine devam ederek, Yedi düvele karşı ne çetin ve zor şartlarda Atalarımız savaş ettiklerini, İstiklal marşımızın nasıl yazıldığını ve ne anlama geldiğini sana anlatmak istiyorum. “diyerek söze başlamıştı. İstiklal savaşı mücadelesinin başladığı o zamanlar,

Cephede top mermilerinin sesleriyle irkilen düşman askerlerinin çığlıkları, top mermilerinden daha fazla yankılanıyordu.

Düşman askerlerinin çığlıklarını duyan kahraman Türk Mehmetçığının / gecenin ay ışığında) gözlerini yüksek bir tepenin üzerindeki Türk sancağına, ellerini de semaya doğru açarak Allaha dualar ediyordu..

Ağzından duyulur duyulmaz bir sesle mırıldanarak; (Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak) diyordu.

Memleketi dört bir yanından düşman askerleri kuşatmıştı, Pa-dışah ne yapacağını şaşırmış tek başına yapayalnız kalakalmıştı.

İşte tam o sırada “Mavi gözlü” bir Türk evladı vatanına sahip çıkmak için, sanki de özel olarak bu topraklara gönderilmişti.

Türk Mehmetçikleri, ordunun başına geçen “Mavi gözlü” komutanlarının bu ülkeyi düşmanların elinden kurtaracağına inanıyorlardı.

İşte o iman ve güçle, yine sessizce mırıldandı.

(Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak)

Hem böyle düşünüp hem de böyle mırıldanarak, ay ışığında top mermilerini sandıktan alarak sırtlayıp sırtlayıp top makinasının namlusuna yerleştiriyordu.

Top mermilerini namluya sürerken aynen şöyle diyordu.

(O benim milletimin yıldızıdır parlayacak!)

(O benimdir, o benim milletimindir ancak!)

Böyle dedikten sonra, Allah’ım sen bu milleti namertlerin eline koyma, sen bu milleti zeval duruma düşürme” Allah’ım sen bu milleti utandırma, bizleri muzaffer eyle” diyerek top makinasının tetiğine dokunduğunda yeri göğü inleyen gürültülü bir ses ile ortalığı hem barut kokusu hem de düşman tarafından çığlık sesleri alıyordu.

Bir müddet sonra, hava şartları değişmişti;

Bir kara bulut süzülerek Türk askerlerinin bulunduğu cephe-
nin üzerine gelip öylece kalakalmıştı.

Semadaki ay kara bulutların yüzünden gözükmez hale gelmiş-
ti.

Kara bulutların yüzünden ortalık bir anda kararınca, top mer-
milerini taşımakta zorlanan asker yine ellerini semaya açarak şö-
yle diyordu.

(Çatma, kurban olayım, çehreni ey nazlı hilal)

(Kahraman ırkıma bir gül... ne bu şiddet, bu celâl?)

Böyle mırıldandıktan sonra, kendi izanıyla top mermilerini
yerinden alıp sırtlayarak, düşe kalka top makinasının yanına git-
meyi başarıyordu.

O iman ve o güçle mermisini namluya süren askerimizin par-
mağı bir kere daha tetiğe dokunmuştu.

Askerimizin parmağı tetiğe dokunur dokunmaz, bir gürültü-
yle topun içindeki mermiyi patlatınca, top makinası o basınçla yere
yapışıp daha sonra göğe doğru yükselerek etrafını toz dumana be-
lemişti.

Etrafını toz dumana beleyen top mermisinin düştüğü yerde ise
bir çığırmalar, bir kaçışmalar hatta o yerlerde bir yangın meydana
gelmişti.

Deyim yerindeyse düşman askerleri can havliyle can derdine
düşmüş, keklik cücükleri gibi sağa sola dağılıp kaçışmaya baş-
lamışlardı.

Mermisini patlatan askerimiz, tekrar ellerini semaya doğru
açıp şöyle diyordu.

(Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helal.)

(Hakkıdır, Hakk'a tapan milletimin istiklal.)

Ancak, top mermilerinin karşı düşman tarafına verdiği zayia-
tı, kendiside vatan için, yaptığı başarılı atışlarını aklından geçirip,
düşündükçe gözleri de ıslıl ıslıl ediyordu.

Daha sonra, bir hayli ciddileşip ellerini havaya kaldırarak hey hat diye bağırıdıktan sonra,

(Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım;)

(Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!)

Diye naralar savurduktan sonra, başını semaya doğru çevirdiğinde, Semayı kaplayan o kara bulutların çoktan çekip gittiğini görmüştü.

Sabah ezanının sesleri de yakın köylerden gelmekteydi.

Az kalmıştı günün ışımasına.

Ancak, arada birde karşı düşman tarafından Türk askerlerinin sağına soluna mermiler düşmekteydi.

Düşen o mermilerin parçalarıyla askerlerimizde yaralanmaktaydı.

Yaralanan askerlerimizi revire götürmek için, sıhhiye bölüğü canla başla görev yapmaktalardı.

Sıhhiye erleri ellerinde sedyelerle yaralanmış askerlerimizi almak için, taarruz bölgesinden geriye alınan yaralı askerlerimizi alıp alelacele revire götürmekteydi.

Sıhhiye erleri yaralı askerleri revire götürürken hepsinin de ağızlarından çıkan tek bir ses vardı.

(Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım.)

(Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım.)

Böyle içten yüreklerin Allaha iman etmiş askerlerin, hatta böyle bir askeri birliğin önüne, düşman askerlerini bırak ta, dünyada hangi güç geçebilirdi ki, tabi ki imanı güçlü olan bir milletin askerlerinin koluna hiç kimse zincir vuramazdı.

Revire tez elden yetiştirilen askerlerimiz doktorlar tarafından hemen yaraları temizlenip, ilaçlanıp tedavileri yapılmaktaydı.

Kollarında, bacaklarında veya kaburgalarında kırığı çıkığı olan askerlerimizin kırık yerleri alçıya alınıp sargıları sarıldıktan sonra, revire yatırılıyordu ama kırığı çıkığı olmayan askerlerimiz, doktorlarından izin isteyerek tekrar cepheye dönmek arzusu için-

de olsalar da, yaralı oldukları için, doktorlar tarafından müsaade edilmemekteydi.

Düşman askerleri ise bir devletin askeri ordusu değil, bir kaç devletten oluşan askeri ordudan ibaretti.

Zaman, zaman öyle bir hal alıyordu ki;

Sağdan solda, dört bir yandan Türk askerlerinin başına gökten yağmur yağar gibi mermiler yağıyordu.

Bütün civarı / memleketi bilip de düşman askerlerine Türk topraklarını dar ederek cehenneme çeviren Türk askerleri, düşman askerlerinin başlarına yağdırmış oldukları mermilerden bi hayli yaralanmanın haricinde şehitlerde vermektelerdi.

Bunlardan bazıları Sivaslı Mehmet, Malatyalı Yusuf, Trabzonlu Ahmet memleketin dört bir yanından daha nice, nice askerlerimiz şehit olmuşlardı.

Şehitlerimizi gören diğer askerlerimizin içindeki azimden, hırsından ve gayretinden olacak ki, düşmanın üzerine hücum ederek şöyle diyorlardı.

(Garbın âfâkını sarmışsa çelik zırhlı duvar.)

(Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.)

Bunu böyle söyleyen türk askerleri Allah, Allah nidalarıyla düşman hattına girerek, göğüs göğüse çarpışmaya başlamışlardı.

Yörenin acemisi olan düşman askerleri Türk askerlerini karşılarında kendilere karşı süngülerle savaşmaya geldiklerini gördüklerinde şaşırıp kalmışlardı.

Kaçacak, saklanacak hiç bir yerde bilmedikleri için, başlarına gelecek her türlü ölüme, alın yazısına, bir bakıma kaderlerine boyun eğmişlerdi.

O şaşkınlık içinde ellerini alınlarına, göğüslerine ve sağına soluna götürerek haç ve günah çıkarıyorlardı.

Nitekim göğüs göğüse çarpışan Türk ve düşman askerleri, bir müddet çarpıştıktan sonra, her iki taraftan da bir hayli zayıf / şehit vererek düşman askerleri buldukları yerlerden püskürtülerek

- yüksek bir yere Türk bayrağını diken askerimizin ağzından çıkan sözleri aynen şöyleydi.

(Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imânı boğar,)

(‘Medeniyet! ‘ dediğin tek dişi kalmış canavar?)

Asker bu sözlerini sadece içinden söylemişti ama kendine göre içinden söylemişti,

Halbuki askerin tepenin başında söylediği o sözlerini aşağıda ki bütün asker arkadaşları olsun komutanları olsun, hepside duymuştu.

Askerin ağzından çıkan o güzel sözlerini duyan komutanda gözleri dola dola;

(Türk askerine verdiği bir emri yerine getirmek için, gözünü kırpmadan canını verecek kadar onurlu bir askerdir) demektedir.

Asker tepenin en yüksek yerine bayrağı diktikten sonra, aşağıya inerek komutanına, Komutanım bayrağımızı tepenin en yüksek yerine diktim.

Allahın izniyle o bayrağı oradan hiç bir kuvvet indiremeyecek deyip tekmilini vermişti.

Askerin tekmilini alan komutan, askerlerine bir emir daha vererek, askerlerim ilk hedefiniz düşman mevzilerine sızmak ve düşmanın cephanelerini imha etmektir” diyerek çok önemli ve çok tehlikeli bir görevi daha askerlerine vermişti.

Zaten askerlerinde tek bir hedefi vardı.

O’da “Ya istiklal ya ölüm’dü.

İstiklali olmayan bir milletin hür yaşaması olanaksızdı, bunu idrak eden askerler mutlak surette düşman mevzilerine gizlice sızıp gerekli tahribatı vereceklerdi.

Gecenin zifiri karanlığında giderlerken birbirlerinin kulağına

(Arkadaş, yurduma alçakları uğratma sakın;)

(Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın.)

Böyle söyleyerek, sanki de hepsi birden bu vatani düşmanın elinden kurtarmak için, ant içiyorlardı.

Komutanları olan yüzbaşının gözleri de karşiki düşman cephesinden gelecek patlama seslerini heyecanla beklemekteydi.

Nihayetinde düşman mevzilerinde şiddetli patlamalar meydana gelmeye başlamıştı.

O patlamanın sesleri olsun, çıkan yangınları olsun, Türk mevzileri tarafından hem görülüp hem de işitiliyordu.

Son dinamitini yerleştirip patlatmaya hazır olan askerin ağzından çıkan son sözleri şöyle olmuştu.

(Doğacaktır sana vadettiği günler Hakk'ın,)

(Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın.)

Aynen böyle dedikten sonra, dinamitin fitilini ateşlemişti.

Ateşlemişti ama kendiside düşmanların başına yıktığı enkazın altında kalarak şehit olmuştu.

Bir görevi tamamlayıp ta tekrar birliklerine dönen askerlerin sayımında,

Yozgatlı Mehmet in olmadığını gören komutan, Mehmet in yanındaki arkadaşından Mehmet i sorduğunda, Mehmet in dinamiti patlattığında kendisinin de orada şehit olduğunu öğrenmişti.

Komutan, Yozgatlı Mehmet in şehit olduğunu öğrenince gözleri dolu, dolu olmuştu.

İçinden gelen bir reflekse geriye dönüp hızlı, hızlı adımlarla revir hastanesine doğru yürümeye başladı.

Revire vardığında komutanı tanıyan bütün doktorlarında yüzlerinden acıları belli oluyordu, verdiğimiz şehitler düşündüğümüzden daha fazlaydı.

Komutan doktorlarla birlikte şehitlerin yattığı morg bölümüne girerek sıra, sıra yatan elleri kınalı Mehmetçikleri görünce, her birine sarılarak hüngür, hüngür ağlamaya başlamıştı.

Komutan, elleri kınalı Mehmetçiklerin / ana kuzularının başlarında ağlarken bir taraftan da her birinin başlarını saçlarını okşayıp okşayıp gözyaşları içinde o'nları tek, tek öpüyordu.

İşte tam o sırada komutanın ağzından dökülenler şöyleydi;

(Bastığın yerleri 'toprak' diyerek geçme, tanı!)

(Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.)

Doktorlar komutanı, onlarca şehidimizin başından güçlkle ayırabilmişlerdi.

Komutan gözyaşları içinde askeri revirden ayrılıp bir hızla askeri birliğine geri gelmişti.

Komutan askeri birliğine geldiğinde, sadece kasaturaları ve çakma tüfekleri olan Mehmetçikler komutanlarını bekliyorlardı ki düşman mevzilerine hücum edeler;

Askerlerinde bu durumu gören / sezen komutanda belindeki silahını çıkararak, askerlerine şu emri vermişti.

Askerlerim ilk hedefimiz düşman birlikleri “demişti.

Komutanın ağzından çıkan (Askerlerim İlk hedefimiz düşman birlikleri) sözünü duyan askerler, Allah, Allah nidalarını söyleyerek, komutanlarıyla birlikte düşman mevzilerine girmişlerdi.

Şiddetli bir çarpışmaya maruz kalan düşman askerleri neye uğradıklarını şaşırılmışlardı.

Türk topraklarını düşmanların elinden geri almak için göğsünü siper eden, canlarını hiçe sayan askerlerimiz, düşman tarafına haddinden fazla zayıat verdikleri gibi, Türk askerinden de pek çok şehit verilmekteydi.

Komutan yanında şehit olan askerlerini gördüğünde, eğilip şehitlerin kulaklarına şöylece sesleniyordu.

(Sen şehid oğlusun, incitme, yazıktır, atanı.

Verme, dünyâları alsan da bu cennet vatanı.

Diyordu, diyordu ama içindeki o iman ve azimle de bu cennet vatanı düşmanlara teslim etmeyeceklerinin andını içiyordu.

Komutan askerlerine benim elleri kınalı ana kuzularım, aslanlarım, canlarım, yavrularım, yiğit askerlerim bu savaş meydanında ölmek var dönmek yoktur, vurun askerlerim vurun yiğitlerim düşman askerlerine” diye emirler veriyordu ve kendiside aynı iman ve güç’le düşman askerlerine son darbesini indiriyordu.

Komutanın, zaten emirde vermesine gerekte yoktu.

Askerlerin bu vatani kurtarmak için, ölmeye dahi çoktan razıydı.

Askerlerin canla başla çarpıştıklarını gören komutan, başını göğe doğru kaldırarak, Yarab,

(Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?)

(Şühedâ fişkırarak toprağı sıksan, şühedâ!)

Diyordu.

Düşman birlikleri Türk askerlerinin gücünü kuvvetini ve azmini gördükçe, kendilerinin imanı ve azmi zayıflayıp - yaralılar ve şehitler vererek geriye doğru kaçmaya başlamışlardı ama nereye kadar kaçacakları ki;

Çünkü bu güzelim memleketin yabancısıydılar.

Düşmanın elinde bulunan o bölgeyi de düşmanlardan geri alan Türk askerleri, kendi yaralılarını sırtlayarak revire doğru götürülenler olduğu gibi, Cephede canla başla savaşarak şehit düşen elleri kınalı ana kuzularını, sıhhiye birlikleri teker, teker alıp Askeri revirin morg bölümüne taşımaktalardı.

Türk birlikleri her ne kadar yaralı ve şehit verseler de, türlü hilelerle düşmanların eline geçmiş vatan topraklarını teker, teker almaları, Türk milleti tarafından taktirle karşılanmaktaydı.

Revirde yatan yaralanmış bir Mehmetçik, doktoruna şöylece sesleniyordu.

Sayın Doktorum.

(Cânı, cânânı, bütün varımı alsın da Hudâ,)

(Etmesin tek vatanımdan beni dünyâda cüdâ.)

Diyordu.

Askerin ağzından bu güzel cümleleri duyan doktor'da askerin başını okşayıp yüzünü öperken kulağına eğilerek, Vatanına, Bayrağına, Toprağına, Milletine bağlı Sizler gibi vatan evlatları olduğça, bu toprakları, bu vatani hiç kimse alamaz, hiç kimsenin de gücü yetemez” diyordu.

Böylece Türk askerinin içindeki vatana olan aşkı, bağlılığı ve imanının gücü ortaya çıkmış oluyordu.

Türk ordusuna gönül vermiş vatan evlatları cephede düşman askerleriyle göğüs göğüse çarpışırken,

Öte taraftan da vatanına milletine bağlı Türk topraklarının yegane sahipleri olan, asil Türk Milletinin de üstün gayret ve çabaları vardı.

Türk milletinden kimileri kağrı arabalarıyla cephanelikten aldıkları mühimmatları cepheye doğru götürüyorlardı.

Sarı öküzüyle kara öküzünün kağrı arabasını çekerek götürürken çıkardıkları gıcırtiları en az beş yüz metre ileriden veya geriden duymak mümkündü.

Meşakkatli bir yolculuğun ardından teslim aldıkları mühimmatları cephenin geri tarafına kurulmuş karargaha teslim ettikten sonra, o gayret ve iştahla tekrar Sarı öküzüyle kara öküzünün yönünü cephaneliğe doğru çevirip yola koyuluyorlardı.

Kağrı arabalarının kimini erkekler, kimini de anlı açık yüzü pak, gözü kara kadınlar sürüp gidiyorlardı.

Kağrı arabalarını süren kahraman Türk kadınlarının hep birlikte ağızlarından çıkan tek bir söz vardı.

(Rûhumun senden İlahî, şudur ancak emeli:)

(Değmesin bedimin göğsüne nâ-mahrem eli!)

Kahraman Türk kadınlarının eşleri olsun çocukları olsun, ülkede ne kadar eli silah tutan varsa hep birlikte gönüllü olarak askere gitmek için, Askerlik şubelerinde kayıtlarını yaptırmış ve top yekün askere gitmişlerdi.

Teslim oldukları kışlıklarından hangi cephede savaşa katılacaklarsa, o bölgeye doğru gidip, düşmanlarla sıcak teması sağlamışlar.

Kadınların kimileri çocuklarına ağlarken kimileride eşlerine ağlıyorlardı.

Ağlayan kadınların haricinde, bazı kadınlarda gönüllü olarak askere gidiyorlardı.

Bunlardan birisi olan “Kara Fatma” askeri rütbede alarak subaylık derecesine yükselmiş olup, bölüğünde bulunan askerleriyle birlikte düşmana çok ağır zayıatlar vermektelerdi.

Kara Fatma ve emrindeki askerler sabah ezanı okunduğu sırada düşman askerleriyle kıyasıya çarpışırken, yaralanmış bir nefer Allaha dua ederken şöyle diyordu.

(Bu ezanlar-ki şehâdetleri dinin temeli-)

(Ebedî yurdumun üstünde benim inlemeli.)

Ağzından zar zor çıkan bu sözleri söyledikten sonra, Kelimeye şehadetini getirerek gözlerini yummuştu.

Evet, Karslı Zekeriya da şehadet şerbetini içip hakka yürümüştü.

Kara Fatma komutan, Karslı Zekeriya'nın yanına gelerek, cebinden beyaz bir mendil çıkarıp hem Zekeriya'nın yüzündeki kanları siliyordu hem de gözlerinden damla, damla yaşlar döküyordu.

Kara Fatma komutan askerin başında ağlarken birliğine bağlı askerle de birlikte ağlıyorlardı.

Yine elleri kınalı bir kuzu vatani için, düşman tarafından şehit edilmişti.

Bir taraftan düşmanlara dünyayı dar eden Türk Mehmetçikleri, bir taraftan da şehitler vermektelerdi.

Düşman askerleri tarafından zaptedilen Türk topraklarını, düşman askerleriyle göğüs göğüse çarpışan Türk askerleri, alınmış topraklarını bir bir geri almaktalardı.

Sıhhiye birliğinden gelen sıhhiye erleri yaralı askerler ile şehit düşmüş olan askerleri sedyelerle götürürken. Kara Fatma komutan, şehit askerin götürüldüğünü acı acı arkasından bakarken dudaklarından dökülen sözleri şöyleydi.

(O zaman vecd ile bin secde eder -varsa- taşım.)

(Her cerîhamdan, İlâhî, boşanıp kanlı yaşım;)

Nitekim Düşman tarafından bu ülkeyi kurtarmak için, bi hayli yaralanmış gaziler / askerlerimiz olduğu gibi, bi o kadarda şehitler vermiştik.

Kara Fatma komutan bir ara askerlerine, askerler tüfek çat dediğinde, askeri birliğe yeni katılan Safiye asker tüfekleri üç dal gibi mi çatacağız komutanım” dediğinde, Kara Fatma komutanda, evet safiye asker üç dal gibi çatacaksın ve bundan sonra, senin adında Şarey Ana olsun” demişti.

Allah bir millete yar ve yardımcı olacaksa, o ülkenin başına yiğit, cesur, kahraman bir lider gönderir.

Türk devletinin başına da “Mavi gözlü” Mustafa Kemal ve o’nun silah arkadaşlarını getirmişti.

Yurt sathında bütün birliklerde Mustafa Kemal’in nutukları okunarak askerlere moral kaynağı oluyordu.

Bütün yurttta, yaşlısı genci, askeri komutanı her Türk vatandaşının gönlünde Mustafa Kemal sevgisi vardı.

Mustafa Kemal’in bir emriyle canını seve seve verecek nitelikteydi Türk askerleri.

Askerlerine Mustafa Kemal’in mektubunu okuduktan sonra, askerler hep bir ağızdan ant içer gibi, Hem Allaha hem de kendilerine söz verirken şöyle diyorlardı.

(Fışkırır rûh-ı mücerred gibi yerden na’sım;)

(O zaman yükselerek arşa değer belki başım!)

Kağrı arabaları cephaneliğe gittiklerinin ertesi günü tekrar cepheye geri dönmüşlerdi.

Bu milleti hiç bir gücün yıkamayacağını düşman askerleri de çoktan anlamışlardı.

Yol boyunca kağrı arabalarının çokluğunun haricinde, onlarla birlikte gelen pek çok kadınlarda vardı.

Bu kahraman Türk kadınları çıkınlarında ekmek, yemek, tes-tilerinde su, ayran, domates, biber gibi yiyecekleri de birlikte götürüyorlardı.

Türk milletinin bu birlikteliğini uzaktan da olsa gören düşman komutanları, Türklerin bu birlikteliği, bu beraberliği, birbirlerine bağlılıkları var olduğu süre içinde Türk milletini ne bizler nede başka bir gücün yıkamayacağı asla mümkün değildir diyorlardı, geldikleri gibi geri gitmek zorunda kalmışlardır.

Nitekim cephede pek çok şehitler vererek, Mustafa Kemal ve o'nun silah arkadaşları tarafından yurt sathına yayılmış olan düşman askerlerini geldikleri gibi, geri göndermeyi başarmışlardı.

Cumhuriyet Rejimi 29 Ekim 1923'te Ankara'da İlan Edilmiştir.

Mustafa Kemal, Çankaya Köşkü'ne bir gece çağırdığı İsmet Paşa, Kazım Paşa ve Fethi Bey ile bir toplantı yaparak “Yarın cumhuriyeti ilan edeceğiz” demiştir.

Konu üzerinde fikir birliğine varılınca Mustafa Kemal Paşa ile İsmet Paşa anayasada değişiklik öngören bir kanun teklifi hazırlamışlardır.

Hazırlanan kanun teklifince:

-Türkiye Devleti'nin hükümet şekli cumhuriyettir.

-Türkiye Devleti, Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından yönetilir.

29 Ekim 1923 tarihinde Atatürk ve çalışma arkadaşlarının, Anayasanın bazı maddelerini değiştiren bu teklifi TBMM'de alkışlarla ve oybirliği ile kabul edilmiştir.

Böylelikle Anayasanın birinci maddesinde, “Türkiye Devletinin hükümet biçimi, Cumhuriyettir” ibaresine yer verilmiştir.

Bununla birlikte de aynı günün gecesi, Mustafa Kemal Paşa (Atatürk), Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk olarak Cumhurbaşkanlığına seçilmiştir.

Saltanatın kaldırılması ve cumhuriyetin İlanından sonra da sistem içinde varlığını sürdüren “Halifelik” de artık mevcut yeni rejim içerisinde gereksiz ve işlevsiz bir duruma düşmüştü.

Bu sebeple 3 Mart 1924'de Urfa Milletvekili Şeyh Saffet Efendi ve arkadaşlarının verdikleri bir kanun teklifi TBMM'de kabul edilmiş ve hilafet kaldırılmıştır.

Ankara'da böyle bir çalışmanın var olduğunun dışında, Birliğine çekilen askerlerimiz, ellerini semaya doğru açarak dileklerini şöylece dile getirmektelerdi.

(Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilâl! Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helâl. Ebediyyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl; Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet, Hakkıdır, Hakk’a tapan milletimin istiklâl!)

Türk askeri her ne kadar şehitler verseler de, vatanlarını ve namuslarını düşmanların ellerine teslim etmediklerinden / bırakmadıklarından dolayı, bu vatan için verdikleri şehitlerini minnetle şükranla anmaktalardı.

Daha sonra Atatürk, bir ülkenin bağımsızlığını ve istiklalini temsil edecek bir “İstiklal Marşı”nın olması gerektiğini dile getirerek “İstiklal Marşı” için bir yarışma düzenlenmiştir.

Yazılmış pek çok marşların içinden “Mehmet Akif Ersoy’un yazdığı “İstiklal Marşı” 1. seçilerek “Türkiye Cumhuriyeti Devletinin” resmi olarak “İstiklal Marşı” olmuştur.

İstiklal mücadelesini uzun uzun anlattıktan sonra, Şükran hanımcım ben diyorum ki bu vatan için, katkıda bulunan atalarımızın torunları olarak, bizleri bu fuhuş batağına sürükleyenlere lanet olsun. “dedikten sonra, ayağa kalkarak hadi şimdi eve gidelim “deyip sanki alış veriştikten giderlermiş gibi güle oynaya çekip gitmişlerdi.

Fadik kız o olaydan sonra, konfeksiyonda çalışmanın dışında, adeta kendine ceza vermiş gibi, kendini eve kapatmıştı.

Ama esrar içmeye de alıştığı için, arada birde olsa canı istiyor, keşke şurdan Şükran hanım çıkıp gelse de hem kahvemizi hem de sigaramızı tütürsek “diye, sanki zilin çalmasını bekliyor gibiydi. Şükran hanım da Fadik kızını üç dört gün göremeyince, hani, “kalp kalbe karşıdır” derler ya, hele bi gidip şu Fadik kızını göreyim “deyi, gelip te kapının zilini çaldığında, zilin sesini duyan Fadik kız, aha Şükran hanım geldi “diye, koşaradım giderek kapıyı açmış – sanki kırk yıldır hasret kalmışlar gibi, birbirine sarılarak koklaşıp öpüşüyorlardı!!!

Nitekim kahveleri yapmış, sigaraları da tütürünce Fadik kız biraz olsun rahatlamıştı.

Mevzu dönüp dolaşp yine, otelde ki o olaya gelince, Şükran hanım Fadik kıza sen o günü işinin hakkını verebilseydin, o adamdan hatırı sayılır para alacaktın. “deyince, Fadik kıza o zaman olmadıysa başka bir zaman olur. “Diye, yeşil ışık yakmıştı.

Bir ara Şükran hanım, Fadik kıza yine o otele gitmişlerdi.

Ama müşterisi o eski müşteri değil de başka bir müşteriydi.

Fadik kıza başına gelen eski olayı gözünün önüne getirerek, bu sefer bu işi başaracağım “deyip, işini yapmasına yapmıştı ama yinede ürkek ve utangaç bir hali vardı.

Fadik kıza İlk işinden sonra, artık yüz perdesi yırtılmış olmakla birlikte, haftada bir iki kere otele gittiği gibi, esrar içmeye de tamamen alışmış, tam bir esrarkeş olmuştu.

Fadik kıza otellere gidip geldiğini Bekir in ablası da öğrenmiş olduğundan, kardeşi Bekir i evine çağırarak, Fadik kıza otellerde çalıştığını söyleyip, derhal boşanmasını istemişti.

Bekir ise istediği gibi bol para harcadığı için, boşanmamakta direnince, ablası Bekir e ulan sen dümbükmüsün, sen pezevenk misin, bak o kadın seni boynuzluyor, sen bundan utanmıyorsun. “diye yüklenince, Bekir de ablasına Fadik kıza benim karım olmasa bile, ben yine dümbüğüm, pezevenkim, boynuzluyum.

Niye biliyormusun?

Çünkü bu boku sende yiyorsun da, ondan ben bu saydıklarına layığım. “diye ateşli bir tartışmanın ardından, Suna hanım daha baskın çıkarak, Bekir in Fadik kıza boşanması için karar almışlardı.

Nihayetinde, boşanmaları için, mahkemeye boşanma davası açılmış olup – her iki tarafında rızalığıyla bir celsede boşanmışlardı.

Fadik kıza boşandıktan sonra, ben bu halimle iş yerinde de daha çalışmam “deyi, iş yerinden de ayrılmıştı.

İş yerinden ayrıldıktan sonra, Bir kurtuluş misali Bursa ya baba evine gitmişti ama orada da rahat olamamıştı.

Çünkü yıllar önce askere giden ve askerlik yaptığı yerde teskere bırakan kardeşi Ali, dönüp dolaşıp tekrar baba evine gelmişti ama bu Ali yıllar önce askere giden kardeşi o Ali değildi?

Askere gittikten sonra, huyu değişmiş, ahlakı değişmiş hatta tipi bile değişmişti.

İstanbul'dan ablasının geldiğini, “tanıdığı bir ahabından öğrenen Ali, içip eğlendiği bardan kalkarak eve gelip te ablası Fadik kızını karşısında gördüğünde, ağza alınmayacak küfürleri sayıp söyleyerek, olmadık melaneti çıkardığı gibi, konu komşuya da rezil olmuşlardı.

Artık, Fadik kızın baba evinde kalacak hali de kalmamıştı.

Çünkü canı gibi sevdiği kardeşi Ali bile yüz çevirmişti.

Gözünden bile sakındığı kardeşinin yanında daha fazla duramayacağını anlayan kadersiz Fadik kız, daha fazla bu acıya dayanamayıp, bir kere daha baba evinden ayrılmak zorunda kalmıştı.

Fadik kız yıllarca otel odalarında olsun, bazı evlerde olsun hayat kadınlığı yaparak hem hayatını idame ettirmiş hem de işinin erbabı olmuştu.

Konfeksiyonda çok samimi olduğu bazı arkadaşları, Fadik kızın kötü yola düştüğünü öğrenmişlerdi.

Günün birinde konfeksiyonda çalışan bir genç kız, bir mağazada alışveriş yaparken, tesadüfen Fadik kızla karşılaşmış ayaküstü eski günleri yadederken, genç kız Fadik ablacığım gel şu çay bahçesine gidip hem çayımızı içelim hemde biraz konuşalım. “diyerek, birlikte çay bahçesine giderler, çaylarını içerlerken genç kız, canım Fadik ablam, biz seni tanıdığımızda, Fadik abla örnek alınacak çok değerli bir hanımdır, çünkü kendisi asil, temiz, terbiyeli, büyüklerini sayan, küçüklerini seven, hastaları ziyarete giden, bayramlarda herkesin evine giderek bayramlaşan, hiç kimsenin kötülüğünü istemeyen, yüreği tertemiz bir ablamız diyorduk. Ve bizim için hala öyle pırıl, pırıl bir hanımefendisidir.

Ancak ara yerden duydum ki Fadik kız kötü yola düşmüş “diyorlar. Senin o pırıl, pırıl tertemiz adın kötüye çıkmış.

Canım Fadik ablam benim senden bir ricam var.

Gel bu işten vazgeç.

Gel aha şu cami ye gidip her ikimizde ellerimizi semaya açarak, Allaha yalvarıp dualar edelim.

Sende Allah'ın inayetiyle bu kötü işten kurtulur, kendine uygun biriyle de baş göz olur, çoluk çocuğa karışarak yurt yuva sahibi olursun “diye, rica ederken, Fadik kızın da battığı bu bataklıktan kurtulması varmış ki, tamam kız, hadi cami ye gidip bu işten kurtulmam için, Allaha dua edelim “diyerek, her ikisi de cami ye gitmişlerdi!!!é

Genç kız ellerini semaya açtığı gibi, Fadik kızda ellerini açmış, Ya İlahi Ya Rabbim işlemiş olduğum bütün günahlardan, kötü işlerden beni kurtarıp temiz ve pak eylemen için, sana ellerimi açtım yalvarıyorum.

Ya İlahi Ya Rabbim şu kainatta her şeye vakıfsın, senin emrin olmadıkça ne yel eser nede bir dal ırgalanır.

Senin her şeye gücün yeter.

Ya İlahi Ya Rabbim beni düştüğüm şu bataklıktan çekip çıkar.

Beni namuslu, şerefli ve iffetli bir insan eyle ve beni namuslu şerefli biriyle karşılaştırıp çoluk çocuğa kat, yurt yuva sahibi eyle.

Bütün kötülerden kötülüklerden, düşmanın şerrinden, şeytanın yoluna uymaktan bizleri sen korusun Ya Rabbim. “diye yalvarırken.

Hiç susmayan telefonu bir kere daha çalmaya başlamıştı.

Telefonunu çantasından çıkardığında, genç kızda kimden geldiğine bakıyordu.

Fadik kız baktı ki eski bir müşterisi arıyor.

Bir anda Allah ım beni battığım bu bataklıktan kurtar “diye ellerini sema ya açarak ettiği duasıyla, kendini arayan müşterisi arasında gitti geldi, gitti geldi, ayrıyeten kendisinin temiz ve pak olması için, Allaha yalvaran kızında gözlerinin içine baktıktan sonra, Allah ın varlığına, birliğine, inayetine, şefkatine sığınarak benim iyiliğim için, senin Allaha yalvarman bütün kötülüklerin

üstesinden gelerek, münkürü münafığı mat eylemiştir“deyip, elindeki telefonu kırarak çöpe attığında, genç kız mutlu olmakla birlikte gözlerinden yaşlar akararak, Fadik kızın boynuna sarılıp, yaşasın ablam doğru yolu buldu, yaşasın ablam bize döndü, çok şükürler olsun, Allah ım ablamı doğru yola iletti “diye, yanaklarından öpüyordu!!!

Camiden çıktıktan sonra, tekrar görüşmek umuduyla birbirleriyle öpüşüp tokalaşarak ayrılmışlardı.

Fadik kız gayrı meşru işleri bırakmış olmakla yine, kendine bir konfeksiyon işi arıyordu.

Uzun bir müddet dolaştığı için, yorulmuş olduğundan dolayı, dinlenmek için, bir çay bahçesine girdiğinde masaların dolu olduğunu görünce, yalnız oturan bir adamın masasına varıp – oturabilirmiyim “diye, müsaade aldıktan sonra, yorgun bir vaziyette kendini sandalyeye atmıştı.

Fadik kız sandalyesine otururken, adamda garsona çay getirmesi için, işaret eylemişti. Çaylarını içerlerken ufak, ufak sohbete de başlamışlardı.

Fadik kız adamın kasaplık yaptığını, isminin Müslüm olduğunu,- adamda, bayanın çalışması için, iş aradığını, isminin Fadik kız olduğunu öğrenmişti.

Kasap Müslüm ile Fadik kız bir çaydan sonra, iki, üç, dört, beş kere çay içmişler, birbiriyle konuşa, konuşa iyi bir dost, ahbab, arkadaş olmuşlardı.

Ama daha birbirlerini görür görmez yüreklerine bir sevdâ, bir aşk ateşi düşmüş, henüz açıklamayı erken buldukları için, söylemiyorlar, masadan da kalkıp gidemiyorlardı.

Nitekim vakit hayli ilerlediği ve tekrar buluşmaları için, birbirine gün ve saat vermişlerdi.

O günü gelip de buluşma yerine gittiklerinde, birbirlerini görünce hemen sarmaş dolaş olup yanaklardan bile öpüşmeler olduktan sonra, çaylarını içerlerken sohbeti de derinleştirerek gayet uygar biçimde birbirlerini sevdiklerini, aşık olduklarını açıklasa-

lar da, birbirlerini daha yakından tanımaları için, zamana ihtiyaçlarının olduğunu konuşup anlaşmışlardı.

Ancak, kasap Müslüm ile Fadik kız günün belli saatlerinde buluşarak sinemalara, restoranlara, Türk sanat musikisi, Türk halk türküleri dinlemeye gidiyorlar, zaman, zaman yolcu gezdiren teknelere binerek deniz sefasına çıkıyorlardı.

Bu kadar eğlenceli hayatı yaşarlarken, birbirlerine iyiden iyiye alıştıklarından ve sevgilerinin ağır bastığından olacak ki, artık hiç çekinmeden birbirlerine sarılıp koklaşıp öpüşüyorlardı.

Kasap dükkanının arka tarafında bir oda ile birde mutfak vardı. Kasap Müslüm işinden dolayı geç kaldığı zamanlar, orada kalırmış.

Günün birinde Fadik kız kasap dükkanına geldiğinde, arka taraftaki o bir odayla mutfağı görmüş, yeni evlenecekler için, kutu gibi tam bir ev “diye aklından geçirerek, sağa sola bakınırken, kasap Müslüm hayatım bu gün akşam güzel bir kebab yapıp, şöyle güzelce çilingir soframızı kurup ta iki double de rakı parlatalım mı “ne dersin? Diye sorunca, Fadik kızda niye olmasın, iki double parlatalım “diyordu.

Sonuçta, akşam çilingir sofrası kurulup kafaları demlerken, Fadik kız efkarlanmış olacak ki, Şair Yusuf’tan kendi adına yazılmış olan, “Fadik Kız” türküsünü söylemeye başlamıştı.

FADİK KIZ

Ne kara günlerde doğurmuş anan
Kadersiz talihsiz güzel fadik kız
Daha yakılmadı eline kınan
Kadersiz talihsiz güzel fadik kız

Daha çocuk yaşta bahçede bağda
Irgat oldun anan babanla çayda

Doyası bir kere gülmedin yılda
Kadersiz talihsiz güzel fadik kız

Çok yoruldun harman ile düvende
Maşallah derlerdi seni görende
Gör neler yazılı dertli sinende
Kadersiz talihsiz güzel fadik kız

Umuda yolculuk başladı köyden
Hısım akrabalar ağladı dünden
Kader kör olunca ne gelir elden
Kadersiz talihsiz güzel fadik kız

Ben dostum diyenler ne kinler güder
Hiç kimse göğsünü eylemez siper
Kul Yusuf der olmaz olsun bu kader
Kadersiz talihsiz güzel fadik kız.

Türküyü dinleyen kasap Müslüm’de efkarlanıp, şerefe Fadik kız şerefe “diye, birlikte kadehleri kaldırıyorlardı.

Hem Fadik kızın okuduğu türkünün hem de rakının verdiği efkarın üzerine imam nikahı kıyarak evlenmeleri için, birlikte karar vermişlerdi.

Kasap Müslüm ertesi günü camiden hoca efendiyi eve getirerek, iki şahit’in huzurunda imam nikahları kıyılmış olmakla birlikte, Fadik kızın daha önce, yeni evlenecekler için, tamda kutu gibi bir ev “diye, düşündüğü o bir oda bir mutfak, böylece kendine nasip olmuştu.

Ancak, kaderi kör olan bir insanın ne zaman yüzü gülmüş ki “derler.

Kasap Müslüm e gönlünü kaptırmış olan Fadik kız günün birinde imam nikahıyla evlenmişti ama madalyonun diğer yüzü çok farklıydı.

Fadik kız bir kere daha temiz ve pak olan, aşkı yüzünden hüsrana uğramıştı.

Çünkü kasap Müslüm başka bir kadınla resmi nikahlıydı.

İmam nikahlı eşinin başka bir kadınla resmi nikahlı olduğunu öğrendiğinde, hem kandırılmış hem de dünyası başına yıkılmıştı.

Oysa ki kasap Müslüm ü eşinden boşanmış biliyordu.

Öte taraftan kocasının bir hanıma imam nikahı yaparak birlikte yaşadığını duyan resmi nikahlı kadın, kasap dükkanına baskın yapıp - Fadik kızla saç saça, baş başa yoluşarak kavga etmelerini gören kasap Müslüm zor bela ayırmıştı onları ama ondan sonra, Fadik kızla kendisinin de arası açılmış, gün geçtikçe imam nikahlı karı koca birbirlerine ilgisiz kalarak ayrılmalarına sebep olmuştu.

Fadik kız yine yalnız kalmış, yine kimsesiz kalmış, yine orta yerde sahipsiz kalmıştı.

Perişan bir halde yolda yürürken, Milli piyango satıcısı, abla üç tane bilet kaldı.

Gel şu biletlerden birini al.

Bu akşam çekiliş var.

Bakarsın büyük ikramiye sana çıkar “dediğinde Fadik kız cebindeki paraya baktı, birde dönüp adama baktı, baktı, elini uzatarak biletin birini alıp parasını verdiğinde, İnşallah çıkar “diyerek yürüyüp gitmişti.

Allah kimin oğlu kimin kızı demez, verecekse verir “derler ya!

Sanki buda öyle oldu.

Piyango satıcısının ısrarla sattığı bilete, yüklü bir ikramiye isabet ederek Fadik kızın yüzünü güldürmüştü.

Nihayetinde, eline geçen piyango parasından, müziğe, kültür ve sanata hizmet eden camiayı bir arada görmek adına “Türkü Bar” diye bir iş yeri açmış, her gün akşamları Türk sanat müziği ve Türk halk türküleri okuyan sanatçılar sahne almaktaydı.

Artık, sanat camiası akın, akın türkü bara eğlenmeye geliyorlardı.

Zaman, zaman şair Yusuf’da “türkü bar’a gelerek sanatçıları dinliyordu ama içten gelerek yazdığı dokunaklı şiirlerini dinlemek adına masasına gelen Fadik kıza da şiirlerini yürekten okuyordu.

Okuyordu okumasına ama şair Yusuf un gönlüne de bir sevda ateşi, bir aşk ateşi düşmüştü.

Velakin temkinli ve dikkatli olmayı ve onun ötesinde saygınlığına gölge düşürmemeyi, kendini sevdiren saydırmayı önemsiyordu.

Bu düşünceden dolayı Fadik kıza olan aşkını yüreğine bastırarak, yeri ve zamanı geldiğinde uygun bir dille söylemeyi daha uygun görüyordu.

Fadik kızda dinlediği şiirlerden etkilenerek, her akşam gelmesi için, şair Yusuf a ricada bulunuyor, hatta o nu her daim yanı başında görmek istiyordu.

Daha ötesi her ikisinin birlikte şiir okumaları için, sırf kendilerine özel olarak masa bile tahsis ettirmişti.

Her akşam birlikte oturup şarkılar ve türküler dinleyen Fadik kızla şair Yusuf, zaman, zaman kadehleri kaldırıp birlikte şarkılar türkülerde söylüyorlardı.

Türkü bara gelip te onları böyle samimi biçimde görenlerden, tanımayanlar karı koca zannediyorlardı.

Bazı müşterilerin onları karı koca sanmalarını, önceleri yadırgasalarda, bu sözleri duya, duya artık yadırgamayarak, sanki benimsemişlerdi.

Yine karşılıklı oturmuşlar, rakılarını yudumlar, her ikisinin de o buğulu gözleri sevgi dolu, şefkat dolu, bir aşk ile karşılıklı bakışıyordu.

Yumuşacık elleri ise yavaş, yavaş uzanmış, birbirine sevgiyle dokunuyordu.

Artık, onların birbirlerine aşık olduklarını, delicesine birbirini sevdiklerini söylemeye hiç gerek kalmamış, her şey ortada aşıkardı “yani!

Çünkü bir kuşun kanadı gibi çarpan kalpleri ve gözlerindeki o parlak ışıltı her şeyi ortaya koyuyordu.

Her ikisi de ellerini bırakmayarak masadan kalkıp birlikte deniz kenarına giderek, sessiz sakin dolaştıkları sırada, aniden bastırılan yağmurdan korumak için, Fadik kızını bağına basıp, tekrar göz göze geldiklerinde dudakları da birbiriyle buluşmuştu.

İşte o yağmurun altında Fadik kızla şair Yusuf birbirlerine aşık olduklarını, hatta bu aşkı, bu sevdayı ilelebet yaşatmak adına birlikte and içtiklerini, aşklarını sağlam bir zemine perçinlemek için, önce imam nikahı, daha sonrada resmi nikahı kıyarak evlenmişlerdi.

nikah salonuna gelen bütün dostları kendilerini sevgiyle uğurlarken, Şair Yusuf damatlık elbisesiyle, Fadik kızda gelinliğiyle elele tutuşup nikah salonundan dışarıya çıktıklarında kendilerini bekleyen “gelin arabası yerine” faytona binerek, yine bir yağmur altında ıslanmak için gözden uzaklaşmışlardı.

СОДЕРЖАНИЕ

AD GÜNÜN MÜBAREK OLSUN ALİYEV	6
AZERBAYCAN'IMIN BAŞKUMANDANI	7
MEHRİBAN HANIMA İTHAFEN.....	8
KARABAĞA İTHAFEN YAZDIĞIM BİR ŞİİRİM.	9
KARABAĞ DENİNCE TÜM AKILLARA	9
FADİK KIZ	10
ŞU YÜREĞİMİ DAĞLADI	70
KALMADI.....	105

Формасы 60x84 ¹/₁₆

Офсеттик кагаз. Офсеттик ыкма менен басылды.

Нускасы 500 даана. Көлөмү 13,75 басма табак.

Заказ № 189.

«Улуу Тоолор» басмасы.

Бишкек шаары, Ю. Абдрахманов көчөсү, 170 А,

Тел.: 62-02-13